Det hjemsøgte hotel

Wilkie Collins

Wilkie Collins

Det hjemsøgte hotel

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Wilkie Collins: *Det hjemsøgte hotel* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Enkelte afsnit samt de tre sidste kapitler er oversat til denne udgave af Kim N. Jensen (f. 1955), som har givet tilladelse til anvendelsen af hans oversættelse på samme vilkår som resten af bogen.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Wilkie Collins: *Det hjemsøgte hotel* is based upon sources in the public domain worldwide.

Some parts, and the last three chapters are translated for this edition by Kim N. Jensen, who has consented to the use of his work under the same license as the rest of the book.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Første del

1

I året 1860 havde doktor Wybrows ry som læge i London nået sit højdepunkt. Man sagde, at indtægterne af hans praksis var ligefrem uhørte, selv for vor tid.

En eftermiddag hen på slutningen af sæsonen i London havde doktoren netop spist sin frokost, efter at hans overfyldte venteværelse omsider var blevet tomt, og han sad nu med en lang liste over de sygebesøg foran sig, som han endnu manglede at foretage i løbet af dagen, da tjeneren meldte, at en dame ønskede at tale med ham.

"Hvor er hun? – Er det en fremmed?" spurgte han.

"Ja, doktor!"

"Udenfor konsultationstiden modtager jeg ikke fremmede. Sig til hende, hvornår jeg træffes, og lad hende så gå!"

"Det har jeg allerede sagt til hende –"

"Og så?"

"– men hun vil ikke gå."

"Vil hun ikke gå," spurgte doktoren smilende, idet han gentog disse ord. Han var på sin egen facon humorist, og denne historie indeholdt en vis absurditet, der morede ham.

"Har den stædige dame sagt sit navn?" spurgte han.

"Nej, det vil hun ikke. Hun siger, at hun kun skal opholde doktoren i fem minutter, men at sagen er alt for vigtig til at kunne vente til i morgen. Hun sidder ude i venteværelset, og jeg ved faktisk ikke, hvordan man skal få hende sat på porten."

Doktor Wybrow spekulerede et øjeblik. Hans (professionelle) kendskab til kvindekønnet beroede på en seksogtrediveårig erfaring. Han kendte enhver slags kvinder – især dem, der ikke har det mindste begreb om tidens værdi og hele tiden er rede til at benytte sig af deres køns forrettigheder.

Et blik på uret sagde ham, at det var på høje tid at begynde sygebesøgene. Derfor valgte han uden tøven den eneste mulige udvej, med andre ord, han besluttede at gribe flugten.

"Holder vognen for døren?" spurgte han.

"Ja, vognen venter."

"Gå så ud og luk døren op, ganske lydløst, og lad damen blive i venteværelset, så længe hun vil. Når hun bliver ked af at vente, ved De, hvad De skal sige til hende. Spørger hun om, hvornår jeg kommer tilbage, så sig til hende, at jeg spiser i klubben og går i teatret i aften. Nå, altså så stille som muligt, Thomas! Hvis Deres støvler knirker, er jeg fortabt."

Og lydløst gik han selv ud i entréen, mens tjeneren gik i forvejen på tåspidserne.

Havde den fremmede dame i venteværelset fattet mistanke? Eller havde tjenerens støvler knirket, og besad hun en ualmindelig fin hørelse? Lige i det øjeblik da doktor Wybrow gik forbi venteværelset, gik døren op, damen viste sig på dørtrinet og lagde sin hånd på hans arm.

"Jeg bønfalder Dem, min herre, om ikke at gå Deres vej, før De har hørt mig."

Hendes accent var fremmed. Stemmen lød dæmpet, men bestemt. Hendes fingre omsluttede blødt, men dog fast, doktorens arm.

Hverken hendes ord eller adfærd gjorde ham tilbøjelig til at opfylde hendes bøn. Men hvad der fik ham til at blive stående, var synet af hendes ansigt. Den mærkværdige modsætning mellem den ligblege ansigtsfarve og det overstrømmende liv og lys, den maleriske glans fra hendes store, sorte øjne, fik ham til at standse i stum beundring. Hendes dragt var mørk og meget smagfuld. Hun var af middelhøjde og tilsyneladende midaldrende, måske et par år over tredive. Næse og hage besad denne finhed og ynde i formen, som man oftere træffer hos andre nationers damer end hos damer af engelsk byrd. Hun var ubestrideligt en smuk kvinde – kun hendes spøgelsesagtige teint og den fuldstændige mangel på blødhed og ømhed i øjets udtryk forstyrrede det indtryk, man fik af en fuldkommen skønhed.

Foruden sin forbavselse følte doktoren også sin nysgerrighed som læge vakt. Dette tilfælde kunne måske vise sig at være noget ganske nyt i hans praksis. "Det ser virkelig ud til det," tænkte han, "og det var vel dog nok værd at se, hvad det kan være."

Hun lagde mærke til, at hun havde gjort et stærkt indtryk på ham, og slap hans arm.

"De har allerede trøstet mange ulykkelige kvinder," sagde hun, "her er i dag endnu en, som De må trøste."

Og uden at vente på svar, gik hun tilbage til venteværelset.

Doktoren fulgte efter hende, viste hende ind i sin egen konsultationsstue og lukkede døren. Han bød hende tage plads i patienternes stol foran vinduet. Endog i London skinnede solen lys og klar på denne sommereftermiddag, og den overgød hende med sit strålende lys. Hendes blik mødte sollyset med

samme skarphed og standhaftighed som ørnens øje. Hendes ansigt syntes afskrækkende blegt, endnu blegere end før. For første gang i en lang årrække følte doktoren sin puls banke hastigt i en patients nærværelse,

Efter at hun således havde lagt beslag på hans opmærksomhed, lod det mærkværdigt nok til, at hun intet havde at sige ham. En slags sløvhed syntes at have overvældet den før så resolutte dame. Doktoren blev nødt til først at tage ordet og spurgte, hvad han kunne gøre for hende.

Lyden af hans stemme syntes at vække hende. Idet hun stadig så lige op imod lyset, sagde hun med ét: "Jeg har et pinligt spørgsmål at stille Dem."

"Og det er?"

Hendes øjne vendte sig langsomt fra vinduet over imod lægens ansigt, og, uden at vise det ringeste tegn til ophidselse, udtalte hun det pinlige spørgsmål:

"Jeg ville gerne vide, om jeg står i fare for at blive sindssyg?"

Mange ville være på nippet til at le, andre ville blive forskrækkede over et sådant spørgsmål. Doktoren følte sig kun skuffet. Var dette da det sjældne tilfælde, han havde ventet, da han kun alt for hurtigt dømte efter skinnet? Var hans nye patient blot et hysterisk fruentimmer, hvis sygdom var en dårlig mave, og hvis ulykke var en svag forstand?

"Hvorfor kommer De til mig?" spurgte han kort. "Hvorfor konsulterer De ikke en læge, der er specialist i sådanne sygdomme?"

Hun havde straks svaret parat.

"Jeg er ikke gået til en sådan læge, netop fordi han er specialist. Han har den skæbnesvangre vane kun at dømme

ethvert menneske ud fra reglerne inden for hans specielle område.. Jeg kommer til Dem, fordi mit tilfælde ligger uden for alle regler, og fordi De er berømt for at kunne erkende og opdage sygdommenes inderste væsen. Er De så tilfreds?"

Han var tilfreds – han sagde til sig selv, at hans første tanke havde været den rigtige. Desuden lod hun til at være velunderrettet med hensyn til hans lægevirksomhed. Den dygtighed, som udmærkede ham frem for alle andre læger, og som havde bragt ham berømmelse og rigdom, det var netop den at kunne erkende sygdommene, allerede mens de endnu var ved at udvikle sig.

"Jeg er til tjeneste," svarede han. "Lad mig nu se, om jeg kan finde ud af, hvad De fejler."

Han stillede de nødvendige lægelige spørgsmål. De blev besvaret hurtigt og klart og førte ikke til anden slutning, end at damen såvel sjæleligt som legemligt kunne glæde sig ved et udmærket helbred. Med en mærkværdig tålmodighed og en given sig hen til sin kunst, ligesom han havde gjort det i hele sin studietid og hele sin praksis, anstillede han den ene prøve efter den anden. Resultatet var hver gang det samme. Der var ikke blot ikke nogen tilbøjelighed til hjernesygdom til stede, men det var heller ikke muligt at konstatere nogen forstyrrelse i nervesystemet.

"Jeg kan intet finde," sagde han. "Jeg kan heller ikke forklare mig Deres ansigtsfarves overordentlige bleghed. De hensætter mig fuldstændig i forbavselse."

"Min blege teint har intet at betyde," svarede hun noget utålmodig, "for nogle år siden undgik jeg en gang med nød og næppe at blive forgivet. Siden da har jeg ikke haft nogen god

teint, og min hud er så sart, at jeg ikke kan sminke mig uden at få et stygt udslet. Men det betyder ikke noget. Jeg ønskede at få Deres mening at vide i en bestemt form, jeg troede på Dem, og De har skuffet mig." Hendes hoved sank ned på hendes bryst.

"Og nu er det forbi," tilføjede hun bittert, ligesom henvendt til sig selv.

Lægens sympati var vakt. Måske er det rigtigere at sige, at hans videnskabelige stolthed følte sig lidt krænket.

"Og dog kunne man endnu finde gådens løsning," bemærkede han, "hvis De selv ville hjælpe mig."

Hun så på ham med funklende øjne. "Lad os tale lige ud," sagde hun, "hvorledes kan jeg hjælpe Dem?"

"Oprigtig talt: De kommer til mig som en gåde og lader det blive min sag at gætte den, uden at De understøtter de hjælpemidler, min kunst yder mig. Disse hjælpemidler formår meget, men ikke alt. Der må jo dog f. eks. være sket Dem noget – noget, som slet ikke står i sammenhæng med Deres legemlige befindende, siden De har kunnet få en sådan angst for Dem selv? Ellers var De dog ikke kommet til mig, vel?"

Hun foldede hænderne. "Ja – det er sandt," sagde hun ivrigt, "jeg begynder igen at tro på Dem."

"Meget godt! De kan ikke forvente, at jeg også skal opdage den moralske årsag, som har forskrækket Dem. Jeg kan bestemt sige Dem, at der ikke er fysiske grunde til ængstelser til stede, men mere kan jeg ikke sige, hvis De ikke skænker mig Deres tillid."

Hun rejste sig og gik frem og tilbage i stuen.

"Jeg tror, at jeg vil sige Dem alt," sagde hun, "men jeg nævner ingen navne."

"Det er heller ikke nødvendigt at nævne navne. Kendsgerninger er alt, hvad jeg behøver."

"Kendsgerningerne er intet," svarede hun, "jeg kan kun meddele Dem mine indtryk, og De vil måske anse mig for at være en fantastisk nar, når De hører, af hvilken natur disse indtryk er. Lige meget, jeg vil gøre mig umage for at stille Dem tilfreds. Jeg begynder med de kendsgerninger, som De ønsker at vide. Men jeg giver Dem mit æresord på, at de ikke vil hjælpe Dem meget."

Hun satte sig igen. Så tydeligt og klart som muligt begyndte hun de mærkeligste og vildeste bekendelser, der nogensinde havde nået lægens øren.

2

"Den første kendsgerning," sagde hun, "er, at jeg er enke, og den anden, at jeg har i sinde at gifte mig igen." Hun gjorde et ophold og gav sig til at le over en tanke, som rimeligvis faldt hende ind. Doktoren følte sig ilde berørt ved denne latter; der var noget ondt, noget grusomt i den. Den kom langsomt og forsvandt lige med et. Han begyndte at tvivle om, hvor vidt han havde gjort klogt i at følge sit første indtryk. Han tænkte med lidt samvittighedsnag på patienterne, som ventede på ham, og hvis eneste forseelse mod ham var den, at deres sygdomme ikke var interessante nok.

Kvinden fortsatte:

"Men med mit tilkommende ægteskab er der forbundet en skæbnesvanger omstændighed," sagde hun. "Den mand, hvis hustru jeg skal blive, var forlovet med en anden dame, da vi tilfældigvis traf hinanden i udlandet. Denne dame var i familie

med ham, en kusine til ham. Jeg er aldeles uskyldig kommet til at berøve hende hendes brudgom og spolere hendes livs lykke. Jeg siger 'aldeles uskyldig', for han fortalte mig intet om sin forlovelse, førend jeg havde givet ham mit ja. Da vi derefter genså hinanden i England, og han sandsynligvis var blevet bange for, at dette skulle komme til min kundskab, sagde han mig sandheden. Jeg blev naturligvis forskrækket over det, men han havde sin undskyldning parat og viste mig et brev fra damen selv, som løste ham fra hans løfte. Aldrig i mit liv havde jeg læst et mere ædelt og højmodigt brev, jeg græd over det, jeg, som dog ellers ikke har tårer for min egen sorg! Hvis brevet havde ladet skimte det ringeste gran af håb for ham om, at hun ville tilgive ham, så ville jeg ganske sikkert have vægret mig ved at ægte ham, men dertil var brevets tone alt for fast – uden vrede, uden et bebrejdende ord, ja endog med inderlige ønsker for hans lykke – alt for fast, siger jeg Dem, til at han kunne beholde noget håb tilbage. Han appellerede til min medlidenhed og til sin kærlighed til mig, og De ved, hvorledes vi kvinder er. Jeg var også rørt, jeg sagde: 'Javel, lad det så være, som du vil' – og om en uge (jeg gyser, når jeg tænker på det) skal vi være mand og hustru."

Hun skælvede virkelig. Hun var nødt til at holde inde for at falde til ro, inden hun fortsatte. Lægen ventede lidt og begyndte så at frygte for, at han var dømt til at høre på en lang historie.

"De må virkelig undskylde," sagde han, "at jeg minder Dem om, at der er patienter, som venter på mit besøg. Jo hurtigere De kommer til sagens kerne, des bedre for mine patienter og mig."

Det mærkelige smil, der var så sørgmodigt og samtidig så grusomt, viste sig atter om damens mund.

"Hvert ord, jeg siger, vedkommer sagen," sagde hun, "det vil De forstå om et øjeblik."

Hun genoptog atter sin fortælling.

"Nå – ja, vær ikke bange, historien bliver ikke lang – altså, i går havde jeg modtaget invitation til en frokost. Til allersidst, først da vi var gået fra bordet og havde trukket os tilbage til dagligstuen, kom der en dame ind i stuen, som var mig fuldkommen fremmed. Hun tog tilfældigvis en stol ved siden af mig, og vi blev forestillet for hinanden. Jeg kendte hende af navnet, og hun kendte også mig. Det var den dame, som jeg havde berøvet hendes brudgom, og som havde skrevet det ædle, nydelige brev.

Overfor denne dame følte jeg kun beundring og medfølelse, men jeg nærede ingen fjendtlige følelser overfor hende, ligesom hun heller ikke havde noget at bebrejde mig. Dette er meget vigtigt, som De straks vil se. På den anden side har jeg grund til at antage, at de virkelige omstændigheder er blevet forklaret hende fuldt ud, og at hun forstod, at jeg på ingen måde var at dadle. Nu da De ved alt, må De forklare mig, hvis De kan, hvorfor jeg, da jeg rejste mig, og mødte hendes blik, der var rettet på mig, følte en isnende kulde gennemstrømme mig fra isse til fod, og med en gysen for første gang i mit liv erfarede, hvad panisk skræk vil sige."

Doktoren begyndte nu at interessere sig for sagen.

"Var der da ikke noget besynderligt at se ved damens ydre?" spurgte han.

"Ikke det mindste," lød svaret hurtigt. "Her har De beskrivelse af hende: Den sædvanlige engelske dametype, klare, blå øjne, den fine rødmossede teint, den rolige og høflige optræden, den store, godmodige mund, de lidt for fyldige kinder og hage – det er alt."

"Men var der, den gang De først så hende, et eller andet i hendes udsende, som overraskede Dem?"

"Blot den naturlige nysgerrighed efter at se den kvinde, der var blevet foretrukket for hende, måske også forundring over ikke at se en mere indtagende og skøn person. Men begge disse følelser var ikke mere fremtrædende, end god levemåde tillader, og begge var, så vidt jeg kunne se, kun rent forbigående i hendes ansigt. Jeg siger "så vidt jeg kunne se" fordi den skrækkelige ophidselse, som hun fremkaldte hos mig, ganske sløvede min dømmekraft. Hvis jeg havde kunnet gøre det, ville jeg være løbet ud af værelset, i den grad forskrækkede hun mig. Jeg var endog ude af stand til at rejse mig op – jeg sank tilbage i min stol. Lammet af skræk stirrede jeg ind i de rolige, blå øjne, der kun så på mig med et udtryk af forbavselse. Hvis jeg sagde, at de virkede på mig som en slange, ville dette ikke forslå. Jeg kan ikke beskrive Dem mine indtryk i al deres gru og rædsel! Denne kvinde er bestemt af skæbnen – ja jeg siger det, uden at kende hende nærmere – til at være mit livs fjende. Hendes uskyldige øjne så skjulte spirer til det slette i mig! Og når jeg i mit fremtidige liv begår fejl eller endog forbrydelser, vil hun bringe gengældelsen over mig, om det end, hvad jeg fuldt og fast tror, bliver uden forsæt fra hendes side. I et ubeskriveligt øjeblik følte jeg alt dette, og tror, at det lyste ud af mit ansigt. Den unge dame var i øvrigt elskværdigheden selv overfor mig

og fuld af medlidende omhu for mig. 'Jeg er bange for, at her er alt for varmt i aften for Dem. Må jeg byde Dem min flakon?'

Jeg hørte disse venlige ord og så intet mere – jeg blev grebet af afmagt. Da jeg kom til mig selv igen, havde selskabet allerede taget afsked, og kun husets frue var hos mig.

Først var jeg ikke i stand til at sige noget. Det skrækkelige indtryk, som jeg har forsøgt at beskrive for Dem, vendte tilbage, efterhånden som bevidstheden atter vågnede hos mig. Så snart jeg var i stand til at tale, bad jeg hende om at sige mig den fulde sandhed angående den dame, hvis rivalinde jeg var blevet. De ser, at jeg havde et svagt håb om, at hendes gode karakter kun var et skin og hendes ædle brev kun en behændig list, og at hun måske i smug hadede mig, men havde været klog nok til at skjule det. Men nej! Vedkommende frue havde fra ungdommen af været hendes veninde og stod på en så fortrolig fod med hende, som om de var søstre. Hun kendte hende virkelig som så god og så uskyldig og i den grad ude af stand til at hade nogen, at hun måtte være en af de største helgeninder, der nogensinde havde levet. Mit sidste håb, nemlig at jeg kun havde følt en indre advarsel om at være på min post overfor en fjende, lod sig heller ikke fastholde.

Men der var endnu ét, som jeg kunne gøre, og det gjorde jeg. Jeg gik til den mand, som jeg er forlovet med. Jeg bad ham om at give mig mit løfte tilbage. Han vægrede sig. Jeg forklarede, at jeg ville hæve forlovelsen. Han viste mig brevet fra sine søstre, brødre og venner, som alle opfordrede ham til endnu en gang at betænke sig, inden han tog mig til hustru, og alle gentog de folkesnak og byrygter om mig fra Paris, Wien og London – alt sammen lige så mange afskyelige løgne.

'Hvis De vægrer Dem ved at gifte Dem med mig,' sagde han, 'så tilstår De, at disse rygter er sande – De tilstår, at De ikke overfor verden tør optræde som min hustru.'

Hvad skulle jeg svare? Jeg kunne ikke modsige ham. Han havde jo ret: hvis jeg stod fast ved min vægring, var det for bestandig ude med mit gode navn og rygte. Jeg indvilligede i, at brylluppet måtte finde sted, som vi havde bestemt – og jeg forlod ham. Natten gik, og nu er jeg her i den fulde overbevisning, at denne uskyldige kvinde er bestemt til at udøve en skæbnesvanger indflydelse på mit liv. Jeg står her for at rette et eneste spørgsmål til den eneste mand, som kan besvare det. For sidste gang, min herre, hvem er jeg? En dæmon, der har set hævnens engel, eller også kun en stakkels, halvtosset kvinde, som forfærdes ved en ophidset fantasis gøglesyner?"

Dr. Wybrow rejste sig fra sin stol, bestemt på at afbryde samtalen.

Han følte sig i høj grad ubehagelig berørt ved alt, hvad han havde hørt. Jo længere han havde hørt på hende, desto fastere var den overbevisning blevet hos ham, at denne kvinde var slet. Han søgte forgæves at anse hende for en person, der fortjener medlidenhed, en person med en sygelig, ophidset fantasi, som er sig de spirer til det onde bevidst, som slumrer i os, og som alvorligt gør sig umage for at åbne sit hjerte for sin bedre naturs påvirkning. Det var ham ikke muligt at komme til denne anskuelse. Han hørte en indre, advarende stemme, der bød ham ikke at tro hende.

"Jeg har allerede sagt Dem min mening," sagde han, "der er ingen ting, som tyder på, at Deres sjæleevner er truede eller på

vej til at blive det. Jeg kan kun sige, at Deres tilfælde snarere trænger til en præsts end til en læges råd. Men ét kan De være sikker på: At alt, hvad De har sagt i dette værelse, ikke skal komme til nogens kundskab udenfor disse vægge!"

Hun hørte på ham med sløv resignation.

"Det er alt!" svarede han.

Hun lagde en konvolut på bordet.

"Jeg takker Dem! Her er Deres honorar."

Med disse ord rejste hun sig. Hendes vilde, sorte øjne var rettet opad med et udtryk af trodsig fortvivlelse, som i deres tavshed var så skrækkeligt, at doktoren vente sig bort, ude af stand til at tåle synet. Den blotte tanke at tage imod noget – hvad enten det var penge eller hvad som helst andet, hun havde rørt ved, blev ham modbydelig. Han sagde, stadig uden at se på hende:

"Tag det tilbage – jeg vil ikke have noget honorar."

Hun hørte ham ikke. Idet hun blev ved med at se opad, sagde hun sagte ved sig selv:

"Lad det så være forbi – jeg *kan* ikke mere, jeg underkaster mig."

Hun slyngede atter sit lange slør om hovedet, hilste på lægen og forlod værelset.

Dr. Wybrow ringede og fulgte hende ud i forstuen. Da tjeneren lukkede døren efter hende, blev doktoren pludselig grebet af et anfald af nysgerrighed, der var lige så ungdommeligt som upassende. Idet han rødmede som en skoledreng, sagde han til tjeneren:

"Gå efter hende, og se at få at vide, hvad hun hedder!"

Et øjeblik så tjeneren på sin herre, idet han tvivlede om, hvorvidt hans øren havde bedraget ham. Dr. Wybrow så tavst hen på ham. Den lydige tjener vidste, hvad denne tavshed betød. Han greb sin hat og skyndte sig ned på gaden.

Lægen gik tilbage til sit konsultationsværelse. Han blev grebet af en mængde ubehagelige tanker. Havde denne kvinde da efterladt et ondt smitstof hos ham? Og var det ham, der var blevet smittet? Hvad pokker i alverden havde fået ham til således at nedværdige sig i sin egen tjeners øjne? Ja, der var ikke tvivl om, at han havde opført sig upassende. Af en hæderlig mand, der havde tjent ham med troskab i mange år, havde han forlangt, at han skulle blive spion! Ophidset blot ved at tænke herpå, fo'r han ud i forstuen og åbnede døren. Det var for sent. Tjeneren var ikke mere at se. Men én tilflugt havde han dog endnu for at slippe bort fra sine egne bebrejdelser – og det var arbejdet. Han steg ind i kareten for at tage på sine sygebesøg.

Hvis den berømte læge havde kunnet rokke ved sit eget ry, ville det være sket den eftermiddag. Aldrig før havde han været så distræt ved en sygeseng. Aldrig nogen sinde før havde han opsat til den næste dag at skrive en recept eller træffe en bestemmelse, som egentlig var nødvendig i dag. Han kørte hjem tidligere end sædvanligt og højst utilfreds med sig selv.

Tjeneren var kommet tilbage. Dr. Wybrow skammede sig ved at spørge ham, men tjeneren fortalte af sig selv resultatet af sin mission, uden at afvente spørgsmålet.

"Damen hedder grevinde Narona, og hun bor –"

Uden at afvente opgivelsen af adressen, svarede doktoren kun med et nik på meddelelsen om hendes navn og gik ind i sit konsultationsværelse. Honoraret, som han forgæves havde

afvist, lå endnu på bordet i den lille, hvide konvolut. Han forseglede den og adresserede den til *Understøttelsesforeningen*. Derpå kaldte han på tjeneren og pålagde ham den næste dag at besørge brevet efter adressen. Og som sædvanlig spurgte tjeneren så:

"Spiser herren hjemme i dag?"

"Nej, jeg spiser i klubben," svarede doktoren efter en kort betænkning.

Den mest forunderlige af alle vore åndsevner er den, som vi kalder vor samvittighed. Til tider er samvittigheden menneskets strengeste dommer, men til andre tider står mennesket på en særdeles god fod med sin samvittighed, i egenskab af medskyldig. Da dr. Wybrow for anden gang forlod sit hjem, gjorde han ikke en gang forsøg på overfor sig selv at skjule, at han kun gik hen for at spise i klubben, fordi han ville høre, hvad folk sagde om grevinde Narona.

3

I gamle dage, når man trængte til at høre nyt eller snakke om ligegyldige ting, opsøgte man damernes selskab. Nu har man bedre muligheder. Nu går man i klubben.

Dr. Wybrow tændte sig en cigar og så sig om i kredsen af kolleger og bekendte, der var forsamlet her til rådslagning. Der var mange til stede i lokalet, men der var intet liv i samtalen. Doktoren bragte ganske uskyldigt det manglende stof til veje. Da han spurgte, om nogen kendte grevinde Narona, blev han mødt med almindelig forbavselse. Aldrig nogen sinde – således dømte rådsforsamlingen – havde noget menneske tidligere stillet et så tåbeligt spørgsmål. Hvert eneste menneske, der

gjorde mindste fordring på den ringeste stilling i det gode selskab, kendte jo grevinde Narona. En eventyrerske med europæisk ry af den mest tvivlsomme kulør! Det var det almindelige signalement på damen med det blege ansigt og de funklende øjne.

Idet man nu gik over til enkelthederne, gav hvert medlem af klubben sit lille bidrag til bedste af de forargelige historier, han kendte om grevinden. Det var tvivlsomt, om hun virkelig, som hun sagde, var af dalmatisk adel. Det var et spørgsmål, om hun nogensinde havde været gift med den greve, hvis enke hun påstod at være. Det var et spørgsmål, om den mand, der ledsagede hende på hendes rejser under navn af hendes broder, baron Rivar, i det hele taget var hendes broder. Rygtet betegnede baronen som en spiller, der var stamgæst i alle Europas spillehuse. Man mumlede om, at hans såkaldte søster kun med nød og næppe havde undgået at blive indviklet i en berygtet giftproces i Wien. I Milano skulle hun have været kendt som spion i østrigsk tjeneste, og hendes lejlighed i Paris skulle være blevet angivet for politiet som en spillebule, og endelig var efter sigende hendes pludselige opdukken i England en følge af denne begivenhed.

Kun én eneste af de tilstedeværende tog hendes parti og erklærede, at hendes karakter var blevet angrebet på den groveste og uretfærdigste måde. Men da vedkommende var jurist, gjaldt hans indlæg for intet; det blev naturligvis tilskrevet den lyst til modsigelse, som nu en gang skal være uadskillelig fra denne livsstilling.

Ny forundring vakte det, da doktoren spurgte om den mands navn, som grevinden stod i færd med at ægte.

Det blev enstemmigt erklæret, at den berømte læge måtte være en anden Robinson Crusoe eller også netop vågnet op af en tyveårig søvn. Selv om han nok så meget påstod, at han levede for sit kald og ikke ænsede bysladder, var det dog sikkert, at en mand, der ikke vidste, at grevinde Narona i Hamborg havde lånt penge af ingen ringere person end lord Montbarry og derefter forledt ham til at fri til sig – et sådant menneske havde vel sagtens heller ikke hørt lord Montbarrys navn nævne overhovedet. Nogle af de yngre medlemmer fandt det hele i den grad morsomt, at de sendte bud efter adelskalenderen og til doktorens belæring oplæste kalenderens notitser angående denne adelsmand, ledsaget af nogle forklarende bemærkninger.

> "Herbert John Westwick, baron Montbarry, udnævnt til *peer* som løn for udmærket krigstjeneste i Indien. Født 1836. 48 år gammel. Ugift. Sandsynlige arvinger: Hans Herligheds ældste broder Stephen Robert, gift med Ella, yngste datter af Silas Martens, redaktør i Runegate – har tre døtre. Hans Herligheds yngre brødre: Francis og Henry, begge ugifte. Hans Herligheds søstre: Lady Barville, gift med sir Theodore Barville, og Anna, enke efter afdøde Peter Norbury, esquire."

"– De må altså, doktor, lægge vel mærke til Hans Herligheds familie. Tre brødre: Stephen, Francis og Henry og to søstre: Lady Barville og madame Norbury. Ikke en eneste af disse fem vil overvære brylluppet, og de gør sig alle den største umage for at forpurre det. Til disse fjendtlige familiemedlemmer kommer

endnu en anden krænket slægtning, en ung dame –" En pludselig, flerstemmig protest afbrød forklaringen.

"De må ikke nævne den stakkels unge piges navn." Den side af sagen tålte ingen spøg. "Hun har opført sig højsindet overfor en uværdig krænkelse. Der findes kun én undskyldning for Montbarry: Han er enten vanvittig eller en nar."

Disse ord gav den almindelige mening til kende. Men i fortrolighed erfarede doktoren af sin nabo, at den dame, man tale om, allerede var ham bekendt (ifølge grevindens fortælling) som den dame, Montbarry havde forladt. Man sagde, at hun i personlige fortrin var grevinden overlegen og også nogle år yngre.

Mens denne giftermålshistorie endnu var det eneste samtaleemne, trådte en herre ind i salen og tilvejebragte ved sin tilsynekomst en dyb tavshed. Doktorens nærmeste nabo hviskede til ham: "Lord Montbarrys broder, Henry Westwick."

En nyankomne så sig langsomt om med et bittert smil.

"De taler alle om min broder," sagde han, "genér Dem endelig ikke. Ingen af Dem kan foragte ham dybere end jeg!"

Kun en eneste vovede en modsigelse; det var den jurist, som allerede tidligere havde forsøgt at forsvare grevinden.

"Ja, jeg står ene med min mening, men jeg generer mig ikke for at gentage den overfor hvem som helst. Jeg er af den anskuelse, at man gør grevinde Narona blodig uret. Hvorfor skulle hun ikke blive lord Montbarrys ægtefælle? Hvem kan sige, at hun har lave bevæggrunde ved at indgå dette giftermål?"

Montbarrys broder vendte sig skarpt mod den talende.

"Det siger *jeg*," svarede han.

Dette svar ville have forekommet de fleste noget afvisende, men juristen lod sig ikke forstyrre.

"Jeg tror ikke, at jeg tager fejl," bemærkede han, "når jeg siger, at Hans Herligheds indtægter kun lige netop strækker til for at hævde hans stilling i samfundet, samt at hans indtægter næsten alle hidrører fra landejendommen i Irland, af hvilken hver eneste tomme er prioriteret."

Montbarrys broder antydede med en håndbevægelse, at han ikke havde noget at indvende mod dette argument.

"Hvis Hans Herlighed dør først," vedblev juristen, "så kan han efterlade sin enke en pension på 400 pund sterling i en forskrivning på godset."

"400 pund er ikke alt," lød svaret, "min broder har forsikret sit liv for 10.000 pund til gunst for grevinden, der øjeblikkelig får denne sum udbetalt ved hans død."

Denne meddelelse fremkaldte stærk bevægelse. Herrerne så på hinanden og gentog:

"10.000 pund." Idet juristen på denne måde var sat til vægs, gjorde han endnu et forsøg på modstand.

"Tør jeg spørge om, hvem der gjorde dette som betingelse for ægteskab? Sikkert ikke grevinden selv?"

Henry Westwick svarede: "Grevindens broder, hvad der kommer ud på et." Derefter var der for øjeblikket ikke mere at sige om den ting. Samtalen fordelte sig i smågrupper og om andre emner, og doktoren gik hjem.

Men hans æggede nysgerrighed med hensyn til grevinden var dog ikke dermed faldet til ro. I sine ledige øjeblikke spurgte han sig selv, om det vel ville lykkes lord Montbarrys familie at forpurre dette ægteskab. Og derefter havde han stor lyst til at se

denne forelskede mand. I den korte tid før brylluppet var han hver dag i klubben for muligvis at høre noget nyt. Men der var ikke sket noget, så vidt man vidste dér. Grevindens stilling var sikker, og Montbarrys længsel efter at blive hendes ægtefælle var urokket. De var begge to katolikker og skulle vies i kapellet på den Spanske Plads. Det var alt, hvad doktoren erfarede om hende – og intet videre.

På bryllupsdagen ofrede han, efter en kort kamp med sig selv, sine patienter og deres honorarer og listede sig hemmeligt bort for at overvære vielsen.

Brylluppet blev fejret i den snævreste familiekreds. En lukket vogn holdt udenfor kirkedøren, og nogle nysgerrige, mest kvinder af den lavere klasse, var forsamlet i kirken. Hist og her så doktor Wybrow nogle af sine klubvenners ansigter, der ligesom han selv var blevet hidlokket af nysgerrighed. Kun fire personer stod foran altret: Brud, brudgom og deres to vidner. En af dem var en ældre dame, måske grevindens kammerjomfru. Den anden var utvivlsomt hendes broder, baron Rivar. Brudeparret var i almindeligt dagligdags klæder.

Lord Montbarry var en mand med en soldatermæssig holdning, midaldrende og uden noget særlig afstikkende præg. Baron Rivar derimod repræsenterede en mere velbekendt type. Man genkendte disse fintsnoede knebelsbarter med lange spidser, dette krøllede hår, denne fornemme måde at bære hovedet på – alt nøjagtig som man hundrede gange før har set det på Paris' boulevarder. Det mærkeligste ved ham var noget rent negativt: Han havde ikke den fjerneste lighed med sin søster.

Præsten var en velvillig, ældre mand med et beskedent udsende. Han efterkom med et resigneret udtryk de foreskrevne formaliteter og kæmpede øjensynlig med stærke gigtsmerter, hver gang han skulle bøje sine knæ.

Den eneste person, der var værd at lægge mærke til, var grevinden selv. Hun slog først sit slør tilbage, da ceremonien begyndte, og så da ud, ganske som hun plejede. Aldrig havde der stået et mindre interessant og mindre romantisk bryllup end dette.

Fra tid til anden kastede doktoren blikket hen til døren eller til pulpituret i den ubestemte forventning, at der skulle vise sig en eller anden fremmed, som var i besiddelse af en skrækkelig hemmelighed, og som ville afbryde ceremonien. Men intet sådant skete, intet romantisk eller usædvanligt. Knyttet sammen som mand og hustru, forsvandt de begge, fulgt af deres vidner, for at undertegne kontrakten. Doktor Wybrow ventede dog endnu og kunne ikke slippe håbet om, at der dog sikkert ville tildrage sig noget seværdigt.

Kort tid efter kom det nygifte par atter til syne i kirken og gik langsomt ned ad gangen hen imod kirkedøren. Doktoren trak sig noget tilbage, da optoget kom nærmere. Men til hans overraskelse og forlegenhed genkendte grevinden ham. Han hørte hende sige til sin mand: "Åh, vent et øjeblik, jeg ser en bekendt!" Lord Montbarry bukkede og ventede. Hun gik hen til lægen, tog hans hånd og trykkede den fast. Han følte, hvorledes hendes gennemtrængende, sorte øjne så på ham gennem sløret: "Et skridt videre, som De ser – mod enden!" Hun hviskede disse sælsomme ord og vendte tilbage til sin gemal. Før doktoren

havde kunnet fatte sig og følge efter dem, var lord og lady Montbarry steget ind i deres vogn og kørt bort.

Udenfor kirken stod der tre eller fire medlemmer af klubben, der ligesom doktor Wybrow af nysgerrighed havde overværet ceremonien.

Nær ved dem stod brudens broder og ventede alene. Han ønskede øjensynlig i dagslyset at se den mand, med hvem hans søster havde talt. Hans skarpe blik hvilede på doktorens ansigt med et mistroisk udtryk. Men denne sky forsvandt øjeblikkelig. Broderen smilede, og med indtagende høflighed løftede han på hatten for sin søsters bekendt og gik.

Klubherrerne stimlede sammen på kirketrappen som til generalforsamling. De begyndte med broderen. "En infam karl at se til!" Derpå kom turen til Montbarry. "Vil han tage det spektakel med sig til Irland?" – "Vist ikke nej, han kan umuligt vise sig blandt sine naboer. De ved alle besked om Agnes Lockwood." – "Men hvor vil han så hen?" – "Til Skotland!" – "Er det efter hendes ønske?" – "Nej, de bliver der kun en fjorten dages tid – så kommer de tilbage til London og rejser til udlandet!" – "De kommer vel sagtens ikke mere tilbage til England?" – "Ja, hvem ved?" "Så De, hvordan hun så på Montbarry, da hun ved begyndelsen af vielsen skulle løfte sit slør? I hans sted ville jeg have gyst. Så De det, doktor?" – Denne var imidlertid kommet i tanker om sine patienter og havde nu også fået nok af klubsladderen, hvorfor han fulgte baron Rivars eksempel og gik.

"Et skridt længere, som De ser – mod enden", gentog han for sig selv, mens han gik hjem. Men hvad for en ende?

4

På selve bryllupsdagen sad Agnes Lockwood alene i sin lille salon i London og brændte de breve, som Montbarry i sin tid havde skrevet til hende.

Den beskrivelse, som grevinden havde givet doktor Wybrow af Agnes Lockwood, stod tilbage for virkeligheden og omtalte ikke det gunstige udtryk af hjertensgodhed og renhed, som straks indtog enhver, der nærmede sig hende. Hun så mange år yngre ud, end hun virkelig var. Med hendes smukke teint og tilbageholdne væsen forekom det ganske naturligt at tale om hende som om en ung pige, skønt hun nu i virkeligheden var omkring de tredive. Sammen med sin gamle amme, der var hende meget hengiven, levede hun alene af en beskeden formue.

Der var ikke noget som helst tegn til sorg at se i hendes ansigt, mens hun langsomt sønderrev sin troløse brudgoms breve og kastede stumperne på ilden, som hun havde tændt i den anledning. Til ulykke for sig selv var hun en af disse kvindelige naturer, der føler for dybt, til at de i tårer kan finde lindring for deres sorg. Bleg og rolig, med kolde, skælvende fingre tilintetgjorde hun brevene, det ene efter det andet uden at turde læse dem endnu en gang. Hun havde revet det sidste itu, men kunne stadig ikke beslutte sig til også at kaste det ind i de knitrende flammer, da hendes gamle amme kom ind og spurgte, om hun ville modtage master Henry. Dermed mente hun det yngste medlem af familien Westwick, ham, der i klubben havde udtalt sin foragt for sin broder.

Agnes tøvede – et skær af rødme steg pludselig op i hendes ansigt.

Der var gået lang tid, siden den dag da Henry Westwick havde tilstået hende sin kærlighed. Hun havde så betroet ham, at hendes hjerte tilhørte hans ældste broder. Han havde fundet sig i denne skuffelse, og siden da havde de omgåedes hinanden som slægtninge og venner. Til hans navn havde der hidtil aldrig knyttet sig mørke minder. Men i dag, netop i den stund, da hans broders bryllup med en anden kvinde gjorde hans forræderi til en kendsgerning, følte hun, at Henrys ankomst ville være hende mindre kærkomment.

Den gamle amme (som kendte dem begge fra vuggen) bemærkede hendes tøven, og da hun også interesserede sig for den mandlige part, lagde hun et godt ord ind for Henry.

"Han siger, at han vil rejse, og kun kommer for at sige farvel."

Disse få ord forfejlede ikke deres virkning. Agnes besluttede sig til at modtage sin fætter.

Han kom så hastigt ind, at han overraskede hende endnu i det øjeblik, da hun kastede stumperne af Montbarrys sidste brev på ilden. Hun skyndte sig at tage ordet først: "De forlader London meget pludseligt, Henry, er det forretninger eller fornøjelse?"

I stedet for at svare, pegede han på det brændende brev og de forkullede papirstumper, som lå i kaminen. "De brænder breve?"

"Ja!"

"Hans breve?"

"Ja!"

Han greb blidt hendes hånd: "Jeg havde ingen anelse om, at jeg skulle forstyrre Dem netop i et øjeblik, da De måtte ønske at

være alene. Tilgiv mig, Agnes; jeg vil besøge Dem, når jeg kommer tilbage!"

Med et svagt smil gav hun ham tegn til at sætte sig.

"Vi har kendt hinanden, siden vi var børn," sagde hun. "Hvorfor skulle jeg over for Dem føle en tåbelig stolthed? Hvorfor skulle jeg have hemmeligheder for Dem? Jeg har for nogen tid siden sendt alle Deres broders gaver tilbage, og for ikke at blive mindet om ham ved noget som helst brændte jeg nu hans breve. Jeg tilstår, at jeg tøvede lidt med at tilintetgøre det sidste brev. Ikke fordi det var det sidste, men fordi det indeholdt dette."

Hun åbnede sin hånd og viste ham en lok af Montbarrys hår, sammenbundet med en guldtråd. "Nå ja, lad så den følges med det andet."

Og hun kastede den ind i flammerne. Et øjeblik stod hun med ryggen mod Henry, lænet til kamingelænderet og stirrede ind i ilden. Han tog den stol, som hun havde anvist ham, og satte sig ned med et mærkeligt, modsigende udtryk i sit ansigt. Hans øjne var fyldte med tårer, mens øjenbrynene var sammentrukne i bistre folder. "Forbandet være han!" mumlede han.

Hun samlede alt sit mod, vendte sig om og spurgte ham: "Nå, Henry, og hvorfor rejser De?"

"Jeg er træt og misfornøjet," svarede han, "jeg trænger til forandring."

Hun kunne se på ham, at hans tanke gjaldt hende ved dette svar. Hun var ham taknemmelig, men hendes tanker var ikke hos ham, men stadig hos den, der havde forladt hende. Hun vendte sig atter mod ilden.

"Er det sandt," spurgte hun efter længere tavshed, "at de bliver gift i dag?"

Han svarede kort det ene, absolut nødvendige ord: "Ja!"

"Var *De* med i kirke?"

Dette spørgsmål vakte hos ham en følelse af forarget forbavselse.

"*Jeg* med i kirken?" gentog han. "Hellere ville jeg …" Han afbrød. "Hvor kan De spørge sådan?" tilføjede han med dæmpet stemme. "Jeg har ikke vekslet et ord med Montbarry, siden han bar sig ad overfor Dem som den skurk og den nar, han er."

Hun så med ét på ham uden at sige et ord. Han forstod det og bad om tilgivelse. Men han var stadig vred.

"Gengældelsen rammer nogle," sagde han, "endnu i denne verden. Han vil komme til at forbande den dag, da han giftede sig med denne kvinde."

Agnes satte sig på en stol ved siden af ham og så på ham med blid overraskelse.

"Er det nu fornuftigt at være så vred på hende, fordi Deres broder foretrækker hende for mig?" spurgte hun.

Henry vendte sig hastigt om imod hende:

"Vil *De* forsvare grevinden? De – af alle mennesker i verden?"

"Hvorfor ikke?" svarede Agnes. "Jeg ved intet ufordelagtigt om hende. Ved vort eneste møde forekom hun mig at være et mærkeligt sky og nervøst væsen, der så forfærdelig sygelig ud. Hun var virkelig så syg, at hun faldt i besvimelse, fordi der var varmt i stuen. Hvorfor skulle vi ikke være retfærdige mod hende? Vi ved jo, at hun ingenlunde havde til hensigt at skade mig. Vi ved, at hun intet anede om min forlovelse …"

Henry løftede hånden i en utålmodig gestus og afbrød hende: "Man kan også være for retfærdig og kortsynet. Jeg kan ikke bære at høre Dem tale så overbærende efter den nederdrægtige måde, hvorpå hun har behandlet dem. Søg at glemme Dem begge! Jeg ville ønske, jeg kunne hjælpe Dem med det."

Agnes lagde sin hånd på hans arm: "De er meget venlig imod mig, Henry, men De forstår mig ikke helt. Jeg tænkte på mig selv og min sorg på en hel anden måde, da De kom. Jeg tænkte på, om noget, der har fyldt mit hjerte som kærligheden til Deres broder, virkelig kunne forsvinde så fuldstændigt som om den aldrig havde eksisteret. Nu har jeg tilintetgjort det sidste synlige minde om ham. Og i denne verden får jeg ham aldrig mere at se. Men er da det bånd, som en gang knyttede os sammen, helt sønderrevet, som om vi aldrig havde set hinanden, aldrig elsket hinanden? Hvad mener De om dette, Henry? Jeg *kan* ikke tro det."

"Hvis De kunne bringe den gengældelse over ham, som han har fortjent," svarede Henry mørkt, "så kunne jeg give Dem ret."

Idet han sagde dette, kom den gamle amme atter til syne ved døren og meldte et nyt besøg.

"Det gør mig ondt, at jeg må forstyrre, min kære, men det er den lille mrs. Ferrari, som ønsker at vide, hvornår hun kan få lov til at tale et par ord med Dem."

Agnes vendte sig om imod Henry, inden hun svarede:

"Åh, Henry, De kan nok huske Emily Bidwell, for mange år siden min kæreste elev i landsbyskolen og senere min kammerpige. Hun forlod mig for at gifte sig med en italiensk cicerone ved navn Ferrari. Jeg er bange for, at det ikke har været

til hendes lykke. Har du noget imod, at hun kommer ind et minut eller to?"

Henry rejste sig for at sige farvel.

"En anden gang ville det glæde mig at gense Emily," sagde han, "men nu er det bedre, at jeg går. Jeg er alt for ophidset, Agnes. Hvis jeg blev her længere, kunne det falde mig ind at sige dem ting, som – som hellere bør holdes tilbage. Jeg går over Kanalen i nat for at se, om nogle ugers adspredelse kan hjælpe mig." Han greb hendes hånd. "Gives der noget i denne verden, som jeg kan gøre for Dem?" spurgte han alvorligt.

Hun takkede ham og søgte at gøre sin hånd fri, men han holdt fast på hende med skælvende fingre.

"Gud velsigne Dem, Agnes," sagde han med brudt stemme, idet han så ned mod gulvet. Hendes ansigt blev purpurrødt, men i næste øjeblik blegere end før. Hun kendte hans hjerte lige så godt, som han kendte det selv. Hun var alt for grebet til at kunne tale. Han løftede hendes hånd op imod sine læber, kyssede den lidenskabeligt, og uden endnu en gang at se på hende forlod han værelset. Ammen fulgte ham helt ned til gadedøren, hun havde ikke glemt den tid, da den yngre broder – ved siden af den ældre – stræbte efter at vinde Agnes' hånd.

"Tab ikke modet, master Henry," hviskede den gamle kone fortroligt. "Prøv igen, når De kommer tilbage."

Agnes gik nogle øjeblikke frem og tilbage i sit værelse og søgte at genvinde sin fatning. Hun blev stående foran en lille akvarel, der hang på væggen. Den havde tilhørt hendes moder og var et billede af hende selv som barn. "Ak, hvor meget lykkeligere ville vi ikke være, hvis vi aldrig blev voksne," sukkede hun.

Italienerens hustru blev vist ind – en lille, svagelig, melankolsk kvinde med forgrædte øjne og en svær, hårdnakket hoste. Hun nejede underdanigt, og Agnes rakte hende venligt hånden.

"Nå, Emily, hvad kan jeg så gøre for Dem?"

Konen gav et uklart svar: "Ja, jeg er bange for at sige det til Dem, miss!"

"Nå, drejer det sig da om så vigtig en gunst? Sæt Dem blot ned, og lad mig så høre, hvordan De har det! Hvordan opfører Deres mand sig imod Dem?"

Emilys lysegrå øjne blev endnu mere fugtige. Hun rystede på hovedet med et resigneret suk.

"Jeg kan ikke direkte klage over ham, miss, men jeg er bange for, at han ikke bryder sig stort om mig. Og han lader heller ikke til at have interesse for sit hjem. Ja, jeg kan næsten sige, at det keder ham. Det var bedre for os begge, hvis han i nogen tid kunne tage på rejse – for ikke at tale om de penge, han kunne tjene; desværre begynder pengene at slippe op."

Hun førte lommetørklædet op til sine øjne og sukkede endnu mere bedrøvet end før.

"Jeg forstår Dem ikke helt," sagde Agnes. "Jeg troede, at Deres mand var engageret til at ledsage nogle damer til Schweiz og Italien."

"Ja, det var hans uheld, miss; en af damerne blev syg, og de andre ville ikke tage af sted uden hende. Man betalte ham en måneds løn som erstatning, men han var engageret for hele efteråret og vinteren, og tabet er derfor betydeligt."

"Det gør mig meget ondt, Emily; vi må håbe, at han snart får noget andet."

"Ak, miss, han står ikke for tur til at blive anbefalet, når der igen indløber bestillinger i rejsebureauet. Der er netop nu så mange uden ansættelse. Hvis han endda kunne få en privat anbefaling –"

Hun tav undseligt og lod den ufuldendte sætning tale for sig selv.

Agnes forstod det straks: "De behøver min anbefaling? Hvorfor kunne De ikke sige det straks?"

Emily rødmede. "Åh, det ville være så heldigt for min mand," svarede hun forvirret. "I morges kom der et brev til kontoret, som bestilte en god fører for et helt år, tænk Dem, miss, men der er en anden, som står for tur, og ham vil sekretæren anbefale. Men, hvis nu min mand bare kunne sende sin anbefaling med samme post, blot med et ord fra Dem, miss, så kunne han få pladsen. En privat anbefaling udretter så meget hos fornemme folk ..."

Hun standsede atter, sukkede igen og så ned på tæppet, som om hun havde en særegen grund til at skamme sig. Agnes begyndte at blive træt af den mystiske tone, i hvilken denne kone hele tiden talte.

"I fald De behøver min anbefaling hos en af mine bekendte, hvorfor kan De så ikke sige mig vedkommendes navn?"

Konen begyndte at græde.

"Jeg skammer mig ved at sige det til Dem."

Men nu blev Agnes utålmodig. "Det er meningsløst, Emily, hold dog op med de omsvøb! Sig mig straks navnet, eller lad det være – enten eller!"

Emily gjorde en sidste, fortvivlet anstrengelse.

Hun knugede sit lommetørklæde og udstødte navnet, som om hun affyrede en pistol: "Lord Montbarry!"

Agnes rejste sig og så på hende.

"De skuffer mig," sagde hun stille, men med et blik, Emily aldrig før havde set i hendes øjne. "Efter alt, hvad De ved, måtte De dog kunne tænke Dem, at det er mig umuligt at skrive til lord Montbarry. Jeg har altid troet Dem i besiddelse af taktfølelse, men til min sorg ser jeg, at jeg har taget fejl på det punkt."

Hvor svag hun end var, havde Emily dog forstand nok til at føle bebrejdelsen. Hun gik på sin ejendommelige, lydløse måde hen imod døren.

"Jeg beder om forladelse, miss," sagde hun, "men jeg er ikke fuldt ud så slet, som De tror. Men derfor beder jeg nu alligevel om forladelse."

Hun åbnede døren. Agnes kaldte hende tilbage. I denne bøn om undskyldning lå der noget, som uimodståeligt tiltalte hendes retfærdige og hjertensgode natur.

"Kom nu, Emily," sagde hun, "vi må ikke skilles på den måde. Lad mig nu ikke misforstå Dem. Hvad var det, De ventede af mig?"

Emily var klog nok til denne gang at svare uden omsvøb.

"Min mand vil sende sine attester til lord Montbarry i Skotland. Jeg ønskede blot, at De ville tillade ham at nævne, at hans kone har kendt Dem siden sin barndom, og at De af den grund har en vis interesse for ham. Nu tør jeg ikke bede derom, miss, jeg indser, at jeg havde uret."

Havde hun virkelig uret? Gamle minder så vel som nuværende sorg, alt lagde et godt ord ind for Emily.

"Det drejer sig altså kun om en lille tjeneste," sagde hun, tilskyndet af sin godhed, som var den stærkeste følelse hos hende. "Men jeg ved ikke, om jeg skal tillade, at mit navn bliver nævnt i Deres mands brev. Lad mig endnu en gang høre, hvad det er, han vil skrive."

Emily gentog ordene, og da hun havde en velbegrundet mistillid til sin egen skrivekyndighed, tilføjede hun listigt:

"Måske vil De forsøge, hvordan det ser ud på papiret?"

Hvor originalt end dette indfald var, gjorde Agnes dog forsøget.

"Når jeg nu tillader Dem at nævne mig," sagde hun, "så må vi dog i det mindste vedtage, hvad De må skrive."

Hun skrev så ordene ned i den korteste og simpleste form:

> "Jeg tillader mig at bemærke, at min kone fra barndommen af har kendt Agnes Lockwood, der af den grund tager ikke så ringe del i min skæbne."

I denne sætning var der sikkert intet, som lod formode, at Agnes havde tilladt at nævne hendes navn, eller at hun i det hele taget vidste noget derom.

Efter en kort tøven rakte hun Emily papiret:

"Deres mand skal afskrive dette nøjagtigt, uden at ændre en tøddel," sagde hun bestem. "Kun på den betingelse opfylder jeg Deres bøn!"

Emily var ikke blot taknemmelig, hun var virkelig rørt. Men Agnes bad den unge kone om at gå.

"De skal ikke lade mig få tid til at fortryde det og tage papiret tilbage."

Emily forsvandt.

"Er det bånd, der bandt os fuldstændig brudt? Er jeg da så fuldstændig afskåret fra hans lykke og ulykke, som om vi aldrig havde mødtes og elsket?" Agnes kastede et blik på uret på kaminhylden.

For mindre end ti minutter siden havde disse alvorlige spørgsmål ligget hende på læben. Det var næsten et chok for hende at se den almindelige og dagligdags maner, hvorunder de allerede havde fundet deres svar. Aftenposten ville nu atter appellere til Montbarry med en erindring om hende – i spørgsmålet om valg af en tjener.

Få dage efter bragte posten nogle taknemmelige linjer fra Emily. Hendes mand havde fået pladsen. Ferrari var engageret som lord Montbarrys fører for et halvt år.

Anden del

5

Efter en kort rejse på en otte dages tid i Skotland vendte lord Montbarry og gemalinde uventet tilbage til London. Efter at have set bjergene og søerne, ønskede den nådige frue ikke at lære dem endnu nærmere at kende. Når man spurgte om grunden hertil, svarede hun lakonisk: "Jeg har set Schweiz."

Endnu en uge blev det nygifte par i London i en meget tilbagetrukken stilling. En dag i løbet af denne tid kom ammen ildrød og ganske hæsblæsende hjem fra et ærinde, som hun var gået for Agnes. Idet hun var gået forbi en bekendt tandlæges dør, havde hun set lord Montbarry i egen person komme ud derfra. Den gode kone gjorde sig en grusom fornøjelse af at skildre hans udsende som yderst elendigt.

"Hans kinder er hule, og hans skæg bliver gråt. Jeg håber ikke, at tandlægen har skånet ham."

Agnes vidste, med hvilket had hendes tro tjenerinde omfattede den mand, der havde forladt hende, og mente, at en god del af denne skildring måtte tilskrives overdrivelse. Det fremherskende indtryk, som denne beretning gjorde på hende, var dog meget ubehageligt. Hvis hun om dagen vovede sig ned på gaden, mens Montbarry endnu var i London, kunne hun så ikke trods byens størrelse hvert øjeblik risikere at møde ham? De to følgende dage blev hun hjemme, idet hun hemmeligt skammede sig over sin fejhed. Den tredje dag læste hun i

aviserne, at lord og lady Montbarry var rejst til Paris på vej til Italien.

Mrs. Ferrari kom selv samme aften og meddelte Agnes, at hendes mand havde forladt hende og ved afskeden været ømmere end sædvanlig. Hans humør var åbenbart steget ved udsigten til at komme ud at rejse. Foruden af ham ledsagedes de rejsende kun af et eneste tyende, lady Montbarrys kammerpige, et ordknapt og lidet omgængeligt kvindemenneske, så vidt da Emily havde hørt.

Ladyens broder, baron Rivar, befandt sig allerede på fastlandet. Det var en aftale, at han skulle træffe sin søster og hendes mand i Rom.

Ugerne slæbte sig ensformige af sted, den ene efter den anden. Agnes besøgte venner og slægtninge, sysselsatte sig med at læse og tegne og prøvede på alle mulige måder at befri sig for den senere tids sørgmodige minder. Men hendes kærlighed havde været alt for trofast, og hendes hjertesår var blevet alt for dybt til, at dette så hastigt kunne lykkes hende. Folk, der mødte hende under deres daglige gøren og laden, lod sig narre af hendes fattethed, og mente, at "miss Lockwood lader til at være kommet sig over sin skuffelse." Men en gammel veninde og skolekammerat, som hun under et kort ophold så i London, blev i høj grad bedrøvet over den forandring, som hun fandt hos Agnes. Denne dame var mrs. Westwick, gift med den af lord Montbarrys brødre, der stod ham nærmest i alder og derfor ifølge Adelsårbogen var den sandsynlige arving til lordens titel. Han var på dette tidspunkt bortrejst for at varetage sine interesser i nogle kulminer i Amerika.

Mrs. Westwick ville tage Agnes med sig tilbage til Irland. "Kom og hold mig med selskab, mens min mand er borte, mine tre småpiger gør dig til deres legekammerat, og den eneste fremmede, som du vil finde i vort hus, er guvernanten. Pak dine sager, i morgen kommer jeg igen på vej til toget."

I så hjertelige udtryk skete indbydelsen, og Agnes modtog den med tak.

I tre måneder førte hun et lykkeligt liv under sin venindes tag. Småpigerne klyngede sig grædende til hende, da hun skulle rejse, og den yngste ville vende tilbage til London med Agnes. Halvt i spøg og halvt i alvor sagde hun ved afskeden til sin veninde: "Hvis din guvernante forlader dig, så lad pladsen stå åben til mig!"

Mrs. Westwick lo, men børnene var klogere og tog det for alvor og lovede at underrette Agnes, hvis tilfældet skulle opstå.

Selv samme dag som Agnes Lockwood vendte tilbage til London, blev de minder atter kaldt til live, som hun søgte at undgå. Efter at de første hilsener og kys var blevet udvekslet, havde den gamle amme, som var blevet tilbage i London for at have opsyn med lejligheden, en overraskende meddelelse til hende. Den stammede fra førerens kone, fra Emily.

"Den lille mrs. Ferrari var her i går, kære frue, i et skrækkeligt sindsoprør. Hendes mand har forladt lord Montbarry uden at sige et ord i forvejen, og ingen ved, hvor han er blevet af."

Agnes så forbavset på hende. "Er du sikker på, hvad du der siger?" spurgte hun.

Ammen var ganske sikker på det.

"Jamen Guds velsignelse da! Efterretningen kommer fra selve rejsebureauet i Golden Square, fra sekretæren, miss Agnes,

selveste sekretæren har skrevet det til hende!"

Da Agnes hørte dette, blev hun lige så urolig som forbavset. Det var endnu tidligt på eftermiddagen. Hun sendte bud hen til mrs. Ferrari, at hun var kommet hjem.

En time efter viste førerens kone sig i den største ophidselse. Da hun endelig var i stand til at tale sammenhængende, bekræftede hendes fortælling ammens meddelelse fuldstændig.

Efter at hun temmelig regelmæssigt havde modtaget breve fra sin mand i Paris, Rom og Venedig, havde hun derefter skrevet til ham to gange, uden at der var påfulgt noget svar. Meget bekymret gik hun hen på kontoret i Golden Square for at spørge om, hvorvidt man der havde hørt noget om dem. Postbuddet havde netop samme morgen bragt brev til sekretæren fra en anden, på dette tidspunkt i Venedig værende fører. Det indeholdt mærkværdige oplysninger om Ferrari. Man tillod hans kone at tage en afskrift af det, som hun nu lod Agnes læse.

Brevskriveren fortalte, at han for nylig var ankommet til Venedig. Han havde i forvejen erfaret, at Ferrari boede hos lord og lady Montbarry i et af de gamle venetianske paladser, som de havde lejet for nogen tid. Da han var en ven af Ferrari, gik han en dag hen for at besøge ham. Efter at have kimet på døren ud til kanalen, uden at det lod til, at nogen havde hørt ham, var han gået uden om huset til en sideindgang, der gik ud til en smal gade. Her fandt han stående ved døren, akkurat som om man havde ventet, at han også ville prøve denne bagdør, en bleg dame med dejlige mørke øjne. Det var ingen ringere end lady Montbarry i egen person.

Hun spurgte på italiensk, om hvad han ønskede. Han svarede, at han ønskede at tale med føreren Ferrari, hvis det kunne lade sig gøre. Hun meddelte ham derpå straks, at Ferrari havde forladt pladsen uden at angive nogen grund, ja endog uden at efterlade nogen adresse, hvortil man kunne have afsendt hans netop forfaldne gage. Højst forbavset over dette svar spurgte føreren, om nogen havde fornærmet Ferrari eller været i skænderi med ham. Damen svarede:

"Ikke så vidt jeg ved. Jeg er lady Montbarry og kan bestemt forsikre Dem om, at Ferrari blev behandlet med største venlighed i dette hus. Vi er lige så forbavsede som De over hans mærkværdige forsvinden. Hvis De skulle høre noget om ham, så beder jeg Dem om at meddele os det, så at vi i det mindste kan betale ham de penge, han har til gode."

Efter et eller to yderligere spørgsmål, som blev besvaret meget beredvilligt med hensyn til tid og dag, hvor Ferrari havde forladt pladsen, tog den anden fører afsked.

Han begyndte straks de nødvendige efterforskninger, dog uden ringeste resultat, hvad Ferrari angik. Ingen havde set ham, han syntes ikke at have skænket nogen sin tillid. Ingen vidste noget som helst af den ringeste betydning selv med hensyn til så fremragende personligheder som lord og lady Montbarry. Man sagde, at ladyens engelske kammerpige havde forladt hende, endog førend Ferrari forsvandt, for at vende tilbage til sine slægtninge i England, og at lady Montbarry ikke havde taget skridt til at erstatte hende. Hans Herligheds helbred skulle også være meget angrebet, han levede meget tilbagetrukkent, ingen fik adgang, ikke engang hans landsmænd. Man så ikke andre fremmede i paladset end en

sløv og indskrænket gammel kone, der gjorde lidt husgerning, kom om morgenen og atter gik om aftenen. Hun havde aldrig set den forsvundne fører, ja endog aldrig set lord Montbarry, der levede afsondret i sit eget værelse. Foruden hende var der ikke flere folk i huset, så vidt den gamle kone vidste. Maden blev bragt fra en restaurant – lorden, hed det sig, holdt ikke af fremmede. Hans svoger, ladyens broder, holdt sig i reglen indelukket i en fjern del af paladset, og havde, som ladyen sagde, travlt med kemiske forsøg. Disse frembragte ofte en meget ubehagelig lugt.

For nylig var der også blevet tilkaldt en læge for at se til Hans Herlighed, en italiensk læge, der længe havde boet i Venedig. Man havde forhørt sig hos denne herre, om hvis dygtighed og retskaffenhed man ikke kunne tvivle. Men heller ikke han havde nogen sinde set Ferrari, da han, ifølge sin journal, først var blevet tilkaldt få dage efter dennes forsvinden. Lægen erklærede Montbarrys sygdom for at være bronkitis. For øjeblikket var der dog ikke nogen grund til ængstelse, skønt anfaldet var heftigt. I det tilfælde at der skulle vise sig betænkelige symptomer, havde han aftalt med ladyen at tage en anden læge med på råd.

For øvrigt måtte man i højeste grad rose ladyen, som ikke veg fra sin gemals seng hverken dag eller nat.

Det var alt, hvad Ferraris ven havde kunnet erfare. Politiet søgte efter den forsvundne mand, og indtil nu var det det eneste halmstrå, hvortil Emily klyngede sig.

"Hvad mener De om alt dette, frøken?" spurgte den stakkels kone, "hvad råder De mig til at gøre?"

Agnes vidste hverken ud eller ind, hvad hun skulle svare. Det kostede hende allerede anstrengelse blot at høre på, hvad Emily

sagde. Disse efterretninger om lord Montbarry, hans sygdom og den sørgelige skildring af hans tilbagetrukne liv – alt det havde atter fået det gamle sår til at bløde. Hun tænkte ikke en gang mere på den forsvundne Ferrari. Hendes tanker var kun ved den syge mands seng.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige," svarede hun, "jeg har ingen erfaring i alvorlige anliggender af den slags."

"Tror De, miss, at det kunne nytte Dem, hvis De læste min mands breve til mig? Der er kun tre, og de er snart læst."

Agnes læste brevene, fuld af deltagelse.

De var ikke skrevet i nogen særlig øm tone. I det første brev taltes der heller ikke synderlig gunstigt om lord Montbarry.

> "I morgen forlader vi Paris. Jeg sætter ikke videre pris på lorden. Han er stolt og kold og, mellem os sagt, overordentlig påholdende. Jeg måtte allerede skændes om bagateller, om nogle centimer på hotelregningen, og allerede to gange er der faldet skarpe bemærkninger imellem de nygifte som følge af den sorgløshed, hvormed Hendes Nåde har gjort små indkøb i parisiske butikker. 'Jeg kan ikke lade det passere! Du må holde dig til det bestemte!' – slige ytringer har hun fået at høre mere end én gang. Hvad mig angår, så elsker jeg hende. Hun har denne venlige, lette og elskværdige optræden, hun taler til mig, som om jeg var et menneske ligesom hun selv."

Det næste brev var fra Rom.

> "Hans Herligheds luner," skrev Ferrari, "holder os til stadighed i ånde. Han er blevet forfærdelig rastløs. Jeg

tror, at han befinder sig meget ilde. Der er vist minder, som piner ham. Jeg finder ham altid optaget af at læse gamle breve, når Hendes Nåde ikke er til stede. Det var bestemt, at vi skulle gøre et ophold i Genua. Men han jog os videre. Det samme var tilfældet i Firenze. Her i Rom holdt Hendes Nåde endelig på at hvile ud.

Her traf hendes broder sammen med os, og det kom også straks til et skænderi imellem Hans Herlighed og baronen. Den sidste ville låne penge. Lord Montbarry afslog det i udtryk, som krænkede baronen, men Hendes Nåde fik dem begge bragt til ro og forsoning."

Det tredje og sidste brev var fra Venedig.

"Hans Herligheds sparsommelighed bliver værre og værre! I stedet for at blive på hotellet har vi nu lejet et fugtigt og uhyggeligt gammelt palads. Hendes Nåde vil, alle vegne hvor vi kommer hen, have de bedste værelser, og paladset bliver under et ophold på to måneder meget billigere. Hans Herlighed ville leje det på endnu længere tid. Han siger, at denne stilhed er god for hans nerver. Men en fremmed spekulant har købt paladset og vil ombygge det til et hotel. Baronen bor hele tiden hos os, og der har igen været anledning til spektakler om pengesager.

Broderen huer mig slet ikke. Jeg finder heller ikke, at Hendes Nådes elskværdighed er tiltaget. Hun var meget rarere, før broderen traf sammen med os. Hans Herlighed er en pålidelig betaler, det er ham en æressag. Han skilles nødigt fra sine penge, men han gør det, fordi han har givet sit ord. Jeg får min gage ved slutningen af hver måned,

men ikke en franc ekstra, skønt jeg har gjort meget, som egentlig ikke tilkommer en fører. Tænk dig: Baronen søgte forleden at låne penge hos mig! Han er en uforbederlig spiller. Jeg troede det ikke, da Hendes Nådes kammerpige sagde det til mig, men siden da har jeg set nok til at overbevise mig om, at hun havde ret. Jeg har også set andre ting, som ikke højner min agtelse for Hendes Nåde og baronen. Kammerpigen siger, at hun vil opsige sin tjeneste. Hun er en hæderlig, britisk kvinde og tager sig ikke tingene så let som jeg.

Det er et sørgeligt liv, vi fører her. Hans Herlighed går ikke til selskaber, der kommer ikke en sjæl og besøger ham, ikke en gang konsulen eller vekselereren. Når han går ud, går han alene og for det meste henad aften. Hjemme lukker han sig inde på sit værelse med sine bøger og ser så lidt som muligt til sin kone og baronen. Jeg ser, at det trækker sammen til et uvejr. Hvis Hans Herligheds mistanke en gang bliver vakt, så ville følgerne blive skrækkelige, for jeg er nu vis på, at baronen slet ikke er Hendes Nådes broder. For øvrigt er min gage god, og jeg kan ikke tillade mig at tænke på at opgive pladsen, således som Hendes Nådes kammerpige."

Agnes gav brevene tilbage med en følelse af medlidenhed og bedrøvelse over den straf, som havde ramt den mand, der havde forladt hende. Disse følelser gjorde hende lidet skikket til at give den hjælpeløse, unge kone noget råd.

Efter nogle venlige ord, for at sætte mod i hende, sagde hun:

"Det eneste, jeg kan indse, er, at vi må spørge en person til råds, som har mere erfaring end vi to. Jeg tro, at jeg skriver til

min sagfører, der også er min ven og fortrolige, og beder ham komme herhen i morgen efter kontortid og give os et råd."

Emily modtog dette forslag med den største taknemmelighed. Der blev bestemt en tid til sammenkomsten den næste dag. Agnes beholdt brevene i forvaring, og mrs. Ferrari sagde farvel.

Udmattet og syg om hjertet lagde Agnes sig på sofaen for at hvile sig og komme lidt til ro. Den omhyggelige amme bragte hende en oplivende kop te. Hendes rolige snakken om sig selv og om, hvad hun havde taget sig for under Agnes' fravær, virkede efterhånden beroligende på Agnes Lockwoods ophidsede nervesystem. De talte roligt sammen om ligegyldige ting, da de lige med et blev skræmt op ved en lydelig banken på husets dør. Man hørte hastige skridt komme op ad trapperne. Døren til dagligstuen blev slået op, og førerens kone kom stormende ind som en afsindig.

"Han er død – de har slået ham ihjel!" Disse ord var alt, hvad hun kunne sige. Hun faldt på knæ ved fodenden af sofaen, idet hun holdt et sammenlagt stykke papir i vejret, og faldt derpå i afmagt.

Ammen gav Agnes et tegn til at åbne vinduerne og gjorde sig så umage for atter at få den unge kone til bevidsthed.

"Hvad er det for noget!" udbrød hun, "hun har jo et brev i hånden. Se en gang efter, frøken, hvad det er!"

Det var en åben konvolut, som bar udskriften: "Mrs. Ferrari", skrevet af en hånd, der åbenbart var fordrejet. Poststemplet var fra Venedig. Konvoluttens indhold bestod af et ark næsten ubeskrevet brevpapir og en sammenlagt pengeseddel.

På papiret var der kun skrevet en eneste linje med den samme fordrejede håndskrift. Den indeholdt kun følgende ord:

"Som trøst for tabet af Deres mand."

Agnes foldede sedlen ud.

Det var en engelsk banknote på 1000 pund.

6

Næste dags aften kom Agnes Lockwoods ven og juridiske rådgiver, mr. Troy.

Mrs. Ferrari, som nu næsten var overbevist om, at hendes mand var død, var kommet så meget til sig selv igen, at hun kunne deltage i rådslagningen. Understøttet af Agnes forklarede hun advokaten det lidet, som var bekendt angående Ferraris forsvinden, og fremlagde derpå de breve, hun havde fået fra ham og om ham.

Mr. Troy læste først de tre breve, som Ferrari havde skrevet til sin kone, og derpå brevet fra Ferraris ven, som beskrev sit besøg i paladset og sin samtale med lady Montbarry, og til sidst den ene linje, som havde ledsaget den overordentlig store gave på 1000 pund til Ferraris hustru.

Mr. Troy var ikke blot en lærd mand, der var fuldstændig hjemme i sin videnskab, men også en mand, der havde set en del til den fornemme verden både ude og hjemme. Han havde et skarpt blik for personlighed, et roligt sind og en godmodig natur, der ikke var blevet forbitret, selv ikke ved hans erfaringer med menneskeheden i sin egenskab af sagfører. Trods alle disse personlige fortrin er det dog ikke desto mindre et spørgsmål, hvorvidt han var den heldigste rådgiver, som Agnes kunne vælge under disse forhold.

Den lille mrs. Ferrari var i bund og grund en almindelig kvinde, om end med mange kvaliteter som husmor. Mr. Troy var det sidste menneske på Jorden som kunne antages at være hende sympatetisk – for han var netop det modsatte af et almindeligt menneske.

"Hun ser meget dårlig ud, det sølle skind!" Med disse ord indledte advokaten samtalen, idet han udtalte sig så lidet hensynsfuldt om mrs. Ferrari, som om hun slet ikke havde været til stede.

"Ja, hun har lidt et tungt slag," svarede Agnes.

Mr. Troy vendte sig derpå om imod mrs. Ferrari og så endnu en gang på hende med den interesse, som man uvilkårligt føler for den, der bliver offer for en ulykke. Han trommede adspredt med fingrene på bordet. Endelig talte han til hende:

"Min gode frue, De tror da vel ikke for fuldt alvor, at Deres mand er død?"

Mrs. Ferrari førte sit lommetørklæde op til sine øjne. Ordet "død" var utilstrækkeligt til at beskrive hendes følelser. "Myrdet!" sagde hun alvorligt.

"Hvorfor, og af hvem?" spurgte mr. Troy.

Mrs. Ferrari syntes at have lidt vanskeligt ved at svare. "Ja, De har jo læst min mands breve," begyndte hun. "Jeg tror, at han opdagede –" Hun kom ikke videre.

"Hvad opdagede han?"

Der gives en grænse for den menneskelige tålmodighed, ja, selv for en sørgende kvindes tålmodighed. Dette kølige spørgsmål bragte mrs. Ferrari til igen at kunne udtrykke sig.

"Han opdagede lady Montbarry og baronen," svarede hun med et udbrud af hysterisk heftighed. "Baronen er lige så lidt

denne slette kvindes broder som jeg! Disse to nederdrægtige menneskers forvorpenhed blev opdaget af min mand. Det var også af den grund, at kammerpigen forlod huset. Bare Ferrari også var gået sin vej, så ville han nu være i live. De har dræbt ham, siger jeg Dem, dræbt ham, for at lorden ikke skulle erfare noget." Således udtalte mrs. Ferrari i korte sætninger sin mening med stadig større eftertryk.

Mr. Troy udtalte sig endnu ikke om sagen, men hørte til med et lidt satirisk udtryk i ansigtet.

"De udtaler Dem noget skarpt, mrs. Ferrari, men De udtaler Dem klart. Hvis De havde været mand, ville De være blevet en god sagfører. De ville forstå at gøre et uimodståeligt indtryk på de edsvorne. Men, bliv nu ved, min gode dame. Sig os nu derefter, hvem der har sendt Dem brevet med pengene. De to forbrydere, som efter Deres mening myrdede mr. Ferrari, de kan vel vanskeligt hale 1000 pund op af lommen, og hvem er det så? Jeg ser, at poststemplet er fra Venedig. Har De måske en eller anden ven i denne by, hvis pengepung er ligeså stor som hans hjerte, og som måske er indviet i hemmeligheden og nu ønsker at trøste Dem uden at navngive sig?"

Det var ikke let at svare på dette. Mrs. Ferrari begyndte indvendig at føle noget, der lignede had overfor mr. Troy.

"Ja, jeg forstår Dem ikke, min herre," sagde hun, "jeg er ikke af den mening, at denne sag er egnet til spøgefuldheder."

Agnes lagde sig imellem, for første gang. Hun trak sin stol noget nærmere hen til sagføreren og spurgte:

"Hvad er den sandsynligste slutning efter Deres mening?"

"Ja, jeg kommer til at krænke mrs. Ferrari, hvis jeg skal sige Dem det," svarede mr. Troy.

"Nej, min herre!" udbrød mrs. Ferrari, som allerede åbenlyst nærede uvilje imod sagføreren. Denne lænede sig tilbage i sin stol. "Meget vel," svarede han i sit mest velvillige tonefald, "lad os nu se ganske tydeligt på sagen. Læg vel mærke til, frue, at jeg ikke bestrider Deres mening om, hvordan sagerne stod til i paladset i Venedig. De har Deres mands breve som bevismiddel såvel som også den betegnende kendsgerning, at lady Montbarrys kammerpige virkelig forlod huset. Vi sætter altså, at Hans Herlighed rimeligvis blev bedraget, at mr. Ferrari var den første, der opdagede dette, og at de skyldige havde grund til at frygte for, ikke blot at han skulle meddele Hans Herlighed sin opdagelse, men at han ville blive et hovedvidne imod dem, når skandalen blev gjort til genstand for rettens undersøgelse. Når alt dette er indrømmet, så må jeg dog sige Dem, at jeg drager en ganske anden slutning deraf end den, De er kommet til. I dette sørgelige hjem, hvor de to fører den tredje bag lyset – dér er Deres mand en ufrivillig tilskuer under forhold, der er meget ubehagelige for ham. Hvad skal han gøre? Uden pengesedlen med meddelelsen til Dem, ville jeg sige, at han klogeligt har taget flugten for ikke at have noget at gøre med den ubehagelige opdagelse og skandalen. Men pengene forandrer denne anskuelse og ikke til fordel for mr. Ferrari, for disse penge, som ligger her på bordet, synes at være betalingen for hans rømning, en betaling, som de skyldige har sendt hans kone."

Mrs. Ferraris tårefyldte grå øjne lyste pludselig op, og hendes blege ansigtsfarve blev blussende rød.

"Det er usandt," udbrød hun, "det er en evig skam at tale om min mand på en sådan måde!"

"Jeg sagde Dem jo, at jeg ville komme til at krænke Dem," sagde mr. Troy.

Agnes lagde sig atter imellem – for fredens skyld. Hun tog den krænkede kones hånd og bad sagføreren endnu en gang overveje sin mening, for så vidt den kastede et ugunstigt skær over Ferrari. Hun var endnu ikke færdig med at tale, da hun blev afbrudt ved, at tjenestepigen kom ind og leverede hende et visitkort. Det var Henry Westwicks, og der var skrevet derpå med blyant: "Jeg bringer dårlige efterretninger. Må jeg få lov at tale med Dem blot et øjeblik?"

Agnes forlod straks værelset.

Da mr. Troy var blevet alene med mrs. Ferrari, gav hans godmodige natur sig det udslag, at han søgte atter at forsone sig med førerens kone.

"De er fuldstændig berettiget til, min gode kone, at tage min bemærkning om Deres mand ilde op, jeg kan endog sige, at jeg agter Dem for, at De så varmt har taget hans parti. Men De må jo dog betænke, at jeg er forpligtet til i en så alvorlig sag som denne åbent at sige min mening. Det kan ikke være min hensigt at krænke Dem, for jeg er jo ganske fremmed for både Dem og mr. Ferrari. Men tusinde pund er en stor sum, og en fattig mand kan nok undskyldes, hvis han lader sig friste deraf til ikke at begå noget værre end for nogen tid at holde sig skjult. Min eneste interesse er at opdage sandheden. Vil De give mig tid, ser jeg ingen grund til at tvivle om atter at kunne finde Deres mand."

Ferraris kone påhørte ham uden at være overbevist. Hendes indskrænkede forstand var helt og holdent opfyldt af hendes

ugunstige mening om mr. Troy, og levnede ingen plads til at rette op på dette første indtryk.

"Jeg er Dem meget forbunden, min herre," var alt, hvad hun sagde. Hendes øjne talte mere tydeligt, og i dem stod der at læse: "De kan sige, hvad De vil, men jeg tilgiver Dem det aldrig i verden."

Mr. Troy opgav sine forsøg, drejede roligt sin stol om, stak hænderne i lommen og så ud ad vinduet.

Efter nogen tids tavshed gik døren op til det tilstødende værelse.

Mr. Troy vendte sig atter om imod bordet, idet han ventede at se miss Agnes. Til hans forbavselse viste sig i stedet en ham ganske fremmed, endnu ungdommelig herre med et tydeligt udtryk af smerte og bekymring i sit smukke ansigt. Han så på mr. Troy og bukkede alvorligt.

"Til min beklagelse måtte jeg meddele miss Lockwood efterretninger, som bedrøvede hende i høj grad," sagde han. "Hun har trukket sig tilbage til sit værelse og bedt mig undskylde hende og i hendes sted tale med Dem."

Efter således at have præsenteret sig, fik han også øje på mrs. Ferrari og strakte venligt sin hånd ud imod hende.

"Det er jo allerede en del år siden, Emily," sagde han, "at vi sidst sås. Jeg er bange for, at De allerede har glemt Deres gamle legekammerat Henry?"

Emily blev noget forlegen, hilste på den unge herre og spurgte, om hun ikke kunne være miss Lockwood til nytte med noget.

"Åh, hendes gamle amme er derinde," svarede Henry, "og det er vist bedst at vi lader dem være alene."

Han vendte sig atter om til mr. Troy: "Jeg bør vel meddele Dem," sagde han, "at mit navn er Henry Westwick. Jeg er yngre broder til den afdøde lord Montbarry."

"Den afdøde lord Montbarry!" udbrød mr. Troy.

"Ja, min broder døde i går aftes i Venedig. Her er telegrammet." Med disse overraskende ord rakte han mr. Troy papiret.

Telegrammet lød som følger:

> "Lady Montbarry i Venedig. Til Stephen Robert Westwick, Newburys Hotel i London – overflødigt at foretage rejsen. Lord Montbarry døde af bronkitis i går aftes kl. 8.40. Nærmere pr. brev."

"Havde De ventet dette, sir?" spurgte sagføreren.

"Jeg kan ikke sige, at det kom så helt uventet," svarede Henry. "Min broder Stephen, som nu er familiens overhoved, fik for tre dage siden et telegram, som meddelte ham, at der havde vist sig foruroligende symptomer, og at der ville blive tilkaldt endnu en læge. Han telegraferede tilbage, at han havde forladt Irland og nu var på vej til Venedig. Yderligere efterretninger kunne adresseres til hans hotel i London. Som svar kom endnu et telegram, som meddelte, at lord Montbarry befandt sig i en tilstand af følelsesløshed, og i de korte øjeblikke, hvor hans bevidsthed vendte tilbage, ikke genkendte nogen. Man rådede min broder til at blive i London og vente på yderligere efterretninger. Det tredje telegram er det, som De har i Deres hånd. Det er alt, hvad jeg ved indtil dette øjeblik."

Da mr. Troy tilfældigvis så på førerens hustru, blev han forbavset over det udtryk af bleg frygt, som viste sig i hendes

ansigt.

"Mrs. Ferrari," sagde han, "har De hørt, hvad mr. Westwick netop fortalte mig?";

"Ja, hvert ord, min herre!"

"Har De nogen spørgsmål at stille?"

"Nej, min herre!"

"De synes at være angst," sagde advokaten atter. "Er det stadig på Deres mands vegne?"

"Jeg får aldrig mere min mand at se. Som De ved, er det, hvad jeg hele tiden har ment. Men nu er jeg aldeles overbevist om det!"

"Aldeles overbevist? Efter hvad De nu har hørt?"

"Ja, min herre!"

"Kan De sige mig hvorfor?"

"Nej, det er en følelse, jeg har. Jeg kan ikke sige Dem hvorfor."

"Åh, en følelse," gentog mr. Troy i en tone, der var midt imellem medlidenhed og foragt. "Når det drejer sig om følelser, min gode kone ..." Han talte ikke ud, men rejste sig for at sige farvel til Henry Westwick. Sandheden var, at han selv var begyndt at undre sig og ikke ville lade mrs. Ferrari mærke det.

"Må jeg bevidne Dem min deltagelse, sir," sagde han høfligt til Henry Westwick. "Jeg ønsker Dem godnat!"

Da sagføreren havde forladt værelset, henvendte Henry sig til mrs. Ferrari.

"Miss Lockwood har fortalt mig om Deres sorg. Kan jeg på nogen måde hjælpe Dem?"

"Intet, sir, ellers mange tak! Det er sikkert det bedste, at jeg nu går hjem og sunder mig oven på alt, hvad der er sket. I morgen kommer jeg igen for at høre, om jeg kan være miss

Agnes til nogen nytte. Det gør mig meget ondt for hende." Hun tog afsked med en formel nejen, forlod værelset med sine ejendommeligt lydløse skridt og gik bort lige så bekymret, som hun var kommet.

Henry Westwick så sig nu om, da han var blevet alene i den lille dagligstue. Der var ikke længere noget, som holdt ham tilbage, og dog tøvede han med at forlade huset. Det var allerede en stor ting for ham at være Agnes nær – at se på de ting, der tilhørte hende. Her i det ene hjørne stod hendes stol, og et broderi lå på sybordet ved siden af. På det lille staffeli ved vinduet sad hendes sidste tegning endnu ufuldendt. Den bog, hvori hun havde læst, lå på sofaen, og hendes blyant lå i den for at betegne det sted, hvortil hun var kommet. En efter en tog han de genstande i øjesyn, som mindede ham om hans elskede – tog dem varsomt op og lagde dem atter fra sig med et suk. Ak, hvor fjernt, hvor usigelig fjernt var hun endnu fra ham!

"Hun vil aldrig glemme Montbarry," sagde han, da han tog sin hat for at gå. "Ingen tager sig hans død så nær som hun. Stakkels lille pige! Hvor hun elskede ham!"

Da han lukkede gadedøren, blev han tæt ved huset standset af en forbipasserende bekendt, et kedsommeligt menneske med tusinde spørgsmål – der i dette øjeblik var ham dobbelt ubehagelige.

"Nå, det var nok sørgelige efterretninger, De fik om Deres broder, Westwick? Et uventet dødsfald, ikke sandt? I klubben har vi aldrig hørt noget om, at hans lunger var angrebet. Nå, det bliver en slem streg for livsforsikringsselskabet!"

Henry fo'r sammen. Han havde ikke skænket sin broders livsforsikring en tanke. Men hvad kunne selskabet gøre andet

end at betale et dødsfald af bronkitis, bevidnet af to læger – det var sikkert ikke til at omstøde.

"Jeg ville ønske, at De ikke var kommet med den bemærkning," udbrød han ærgerligt.

"Åh," sagde vennen, "så De mener, at enken får pengene, ja, det tror *jeg* også!"

7

Efter nogle dages forløb fik livsforsikringsselskaberne (der var to) en formel meddelelse om lord Montbarrys død gennem Hendes Nådes sagfører i London. I hvert selskab var han forsikret for fem tusinde pund, og der var kun betalt præmie for ét år. Stillet overfor et sådant pengetab anså direktørerne det for ønskeligt at undersøge sagen noget nærmere. De rådgivende læger hos begge selskaber, som havde anbefalet, at man skulle forsikre lord Montbarrys liv, blev indkaldt til en rådslagning over deres eget skøn. Resultatet vakte megen interesse blandt folk, der kendte til forsikringsvæsen. Uden ligefrem at nægte at betale summen, besluttede begge direktørerne, som handlede i fællesskab, at sende en undersøgelseskommission til Venedig "med henblik på at indhente nærmere oplysninger".

Mr. Troy var den første til at erfare, hvad der foregik. Han skrev straks til Agnes for at give hende meddelelse derom og tilføjede, hvilket han anså for et værdifuldt vink, følgende ord:

> "De står på en meget fortrolig fod med mrs. Barville, ældste søster til den afdøde lord Montbarry. Hendes mands sagfører har også med det ene af de to

forsikringsselskaber at gøre. Det vil muligvis også falde indenfor undersøgelseskommissionens opgave at efterspore Ferraris forsvinden. Selvfølgelig vil man ikke tillade alle og enhver at gøre sig bekendt med kommissionens indberetning. Men overfor en søster til den afdøde, en så nær slægtning, vil man sikkert gøre en undtagelse. Hvis sir Barville gør sig ulejlighed med det, vil sagføreren, selv om det ikke kan tillades ham at se i selve beretningen, dog i alt fald besvare nogle diskrete spørgsmål, som man kunne stille med hensyn til Ferrari. Jeg beder Dem om hurtigst muligt at udtale Dem om Deres mening i denne sag."

Han fik svar med næste post. Agnes afslog at indlade sig på mr. Troys forslag.

"Min indblanding har, hvor uskyldig den end var," skrev hun, "allerede haft så beklagelige følger, at jeg ikke vover yderligere at sysselsætte mig med Ferraris skæbne. Havde jeg ikke tilladt, at dette ulykkelige menneske påberåbte sig på mit navn, ville den afdøde Montbarry aldrig have engageret ham, og hans kone ville have været sparet for al den ulykke og sorg, hvorunder hun nu lider. Jeg ville ikke en gang kaste et blik i den beretning, De skriver om, selv om den blev lagt lige foran mig. Jeg har allerede hørt mere end nok om de stygge ting, der er foregået i paladset i Venedig. I fald mrs. Ferrari selv henvender sig til lady Barville med Deres bistand, er det selvfølgelig noget andet. Men selv i dette tilfælde må jeg stille den bestemte betingelse, at mit navn ikke bliver nævnt. Tilgiv mig, min

kære mr. Troy, jeg er meget ulykkelig og meget ufornuftig – men jeg er kun en kvinde, og De må ikke vente for meget af mig."

Efter dette uheld tilrådede sagføreren at gøre forsøg på at erfare lady Montbarrys kammerpiges nuværende adresse. Dette fortræffelige indfald havde en svag side. Det kunne ikke sættes i værk uden udgifter, og hvorfra skulle pengene komme? Mrs. Ferrari gøs blot ved tanken om at gøre brug af de tusinde pund; de var blevet deponeret i en bank under sikker garanti. Så såre man blot nævnte dem i hendes nærværelse, fo'r hun sammen og omtalte dem med højtideligt eftertryk som –*"min mands blodpenge"*.

Under disse forhold opsatte man altså foreløbig at gøre forsøg på at opklare hemmeligheden ved Ferraris forsvinden.

Det var mod slutningen af året 1860. Undersøgelseskommissionen havde allerede været i virksomhed siden den 6. december. Den 10. var den periode udløbet, for hvilken Montbarry havde lejet paladset. Forsikringsselskabet fik telegrafisk meddelelse om, at lady Montbarrys sagfører havde rådet hende til så hurtigt som muligt at komme til London. Man antog, at baron Rivar ville ledsage hende til England, men ikke blive i dette land, med mindre Hendes Nåde absolut behøvede hans tjeneste. Baronen, der var vel bekendt som "en begejstret dilettant udi kemien", havde hørt tale om nogle nye opdagelser, som i de Forenede Stater var blevet gjort i denne videnskab og nærede ønske om så snart som muligt personlig at gøre sig bekendt med disse.

Alle disse efterretninger var blevet samlet af mr. Troy og meddelt til mrs. Ferrari, hvis bekymring for sin mand gjorde hende til en meget hyppig gæst på sagførerens kontor.

Hun forsøgte at meddele sin gode veninde og patronesse, hvad hun havde hørt, men Agnes ville intet høre og forbød aldeles bestemt enhver yderligere omtale af lady Montbarry, efter at lord Montbarry nu var død.

"De har mr. Troy til at råde Dem," sagde hun, "og hvis jeg kan hjælpe Dem med lidt penge, så står jeg gerne til rådighed, men alt hvad jeg forlanger til gengæld er, at De ikke skaffer mig mere sorg end nødvendigt. Jeg prøver at skille mig fra mine minder –" hendes stemme svigtede hende, hun holdt inde for atter at få kontrol over sig selv – "fra minder," fortsatte hun, "der blot er blevet endnu mere triste, efter at jeg har hørt om lord Montbarrys død. Lad mig ikke høre mere, før jeg sammen med Dem kan glæde mig over at Deres mand er fundet."

Så kom den 13. i måneden, og mr. Troy erfarede yderligere nyheder af stor interesse. Kommissionens arbejder var til ende, og beretningen ankommet fra Venedig.

8

Den 14. december trådte direktørerne sammen i møde tilligemed deres advokater for at læse beretningen for lukkede døre. Beretningen lød som følger:

> "Privat og fortroligt!
> Vi har den ære at meddele de herrer direktører, at vi ankom til Venedig den 6. december 1860. Samme dag

begav vi os til det palads, som lord Montbarry beboede under sin sidste sygdom og sin død.

Vi blev modtaget med al mulig høflighed af lady Montbarrys broder, baron Rivar. 'Min søster plejede sin mand ganske alene under hans sygdom,' bemærkede baronen, 'hun er derfor meget nedtrykt af sorg og udmattelse, ellers ville hun være her til stede for personlig at modtage Dem. Hvad er Deres ønsker, mine herrer? og hvad kan jeg gøre for Dem i Hendes Nådes sted?'

Ifølge vore instrukser svarede vi, at Hans Herligheds død og jordfæstelse i udlandet gjorde det ønskeligt at få nøjere oplysninger om hans sygdom og de omstændigheder, som ledsagede den, og at brevveksling derom ikke var tilstrækkelig: Vi erklærede, at loven indrømmede selskaberne en frist, før de udbetalte den forsikrede sum, og udtalte ønsket om at lede undersøgelserne med den mest hensynsfulde respekt for Hendes Nådes følelser så vel som for alle andre medlemmer af familien, som måtte bebo huset.

Hertil svarede baronen: 'Jeg er det eneste herboende medlem af familien, og jeg, såvel som paladset, står fuldt ud til Deres rådighed.'

Lige fra først til sidst fandt vi denne herre absolut ligefrem og åben og særdeles elskværdig og villig til at understøtte os.

Alene med undtagelse af Hendes Nådes værelse gennemgik vi den dag hele paladset. Det var en stor bygning, men kun delvis møbleret. Første sal og en del af anden blev beboet af lord Montbarry og medlemmer af

hans husstand. Vi så det soveværelse i den ene ende af paladset, i hvilket Hans Herlighed døde, og det lille værelse ved siden af, som han benyttede til arbejdsværelse. Ved siden af dette var der en stor sal, hvis døre han sædvanligvis holdt lukkede for (som han fortalte os) at kunne studere så uforstyrret som muligt. I den anden ende af denne store sal befandt sig Hendes Nådes soveværelse og påklædningsværelset, i hvilket kammerpigen havde sovet, før hun rejste tilbage til England. Derefter fulgte spisestuen og modtagelsesværelset tilligemed forværelset, der førte ud til den store hovedtrappe.

De eneste beboede værelser på anden etage var baron Rivars dagligstue og soveværelse og et andet værelse, noget derfra, som havde været føreren Ferraris soveværelse.

Rummene på tredje sal og i kælderen var fuldkommen tomme og i høj grad forfaldne. Vi forhørte os, om der var noget som helst at se i kælderen, og man sagde os, at det var hvælvede rum, som vi kunne tage i øjesyn, hvis vi fandt for godt.

Vi gik derned for ikke at forsømme at undersøge hele huset. Man antog, at disse hvælvinger for århundreder siden havde tjent til fængsler. Luft og lys slap kun sparsomt ned i disse sørgelige kroge gennem to lange bugtede åbninger højt over jorden, som førte til bygningens baggård og var forsynet med stærke jerngitre.

Stentrappen, som førte ned i hvælvingen, kunne lukkes med en kraftig falddør, som vi fandt åben. Vi bemærkede,

at det ville være meget slemt, hvis denne falddør faldt i og således spærrede udgangen for os.

Baronen smilede ved dette indfald. 'Frygt intet, mine herrer. Døren er sikker. Jeg sørgede selv for det, da vi lige var ankommet til paladset. Mit yndlingsstudium er eksperimentel kemi, og mit arbejdsværelse har været her under vort ophold her i Venedig.'

Disse sidste ord forklarede en mærkelig lugt i kælderen, som vi straks havde lagt mærke til. Den virkede først svagt aromatisk, men senere bedøvende. I kælderen fandtes baronens retorter tillige med nogle pakker med kemikalier, på hvilke man tydeligt kunne læse navnene på de leverandører, hos hvem de var købt.

'Det er ikke ligefrem noget smukt sted for et laboratorium,' bemærkede lord Rivar, 'men min søster er frygtsom af sig, hun har afsky for lugten af kemikalier deroppe og er bange for eksplosioner. Derfor har hun forvist mig til disse regioner, så at hun hverken kan høre eller lugte mine eksperimenter.' Han udstrakte sine hænder, som vi nu først lagde mærke til var beklædt med handsker. 'Ja, der kan jo ske et uheld, hvor forsigtig man end er. For nogle dage siden blev mine hænder temmelig forbrændt ved et forsøg, og først nu er de ved at komme sig.'

Vi medtager kun disse i og for sig uvæsentlige ting for at vise, at vor undersøgelse af paladset på ingen måde blev forstyrret ved forsøg på at stikke noget under stolen. Vi blev senere endog tilladt adgang til selve Hendes Nådes

soveværelse på et belejligt tidspunkt, da hun var ude at spadsere for at trække frisk luft.

Vore instrukser tilsagde os nøje at undersøge Hans Herligheds bolig, fordi hans meget tilbagetrukne liv i Venedig og begge tjenestefolkenes mærkelige afrejse måske kunne stå i forbindelse med hans død. Vi fandt dog intet, som retfærdiggjorde denne mistanke.

Hvad Hans Herligheds tilbagetrukne liv angår, talte vi derom med konsulen og bankieren, de to eneste fremmede, som stod i nogen forbindelse med ham. Han viste sig en gang i banken for at hæve penge på sin konto, og afslog ved denne lejlighed en indbydelse fra bankieren til at besøge ham i hans private bolig, ved at undskylde sig med sit dårlige helbred. På samme måde skrev han også til konsulen for at undgå at gengælde denne herres personlige besøg i paladset, idet han sendte ham sit kort. Vi så brevet og meddeler herved en afskrift af samme:

'De mange år, som jeg har tilbragt i Indien, har rystet min sundhed. Jeg deltager ikke mere i selskabslivet, min eneste beskæftigelse nu til dags er studiet af den orientalske litteratur. Italiens luft er bedre for mig end Englands, ellers ville jeg ikke have forladt mit hjem. Jeg beder Dem undskylde mig som studerende og invalid. Mit livs aktive del er slut.'

Lordens selvvalgte afsondrethed forekommer os at være forklaret ved disse få linjer. Vi har imidlertid ikke af den grund undladt at udbrede vore undersøgelser i andre retninger. Intet, der kan begrunde en mistanke om noget forkert, er kommet til vor kundskab.

Hvad kammerpigens afrejse angår, har vi set en kvittering fra hende for hendes løn, i hvilken det udtrykkelig bemærkes, at hun forlader lord Montbarrys tjeneste, fordi det ikke behager hende at leve på Kontinentet, og fordi hun ønsker at vende tilbage til England. Dette er ikke noget ualmindeligt tilfælde og hænder hyppigt med engelske tjenestefolk, som tages med til fremmede lande. Lady Montbarry meddelte os, at hun havde undladt at fæste en anden pige som følge af den store uvilje, Hans Herlighed viste mod at se nye og fremmede ansigter i huset.

Føreren Ferraris forsvinden er i og for sig en mistænkelig omstændighed. Hverken Hendes Nåde eller baronen kan forklare den, og ingen som helst af de efterforskninger, vi anstillede, kastede lys over denne hemmelighed. Vi undersøgte selv den kuffert, Ferrari har efterladt. Den indeholdt kun klæder og linned, ingen penge, ikke en eneste stump papir. Kufferten er fortsat i politiets varetægt.

Vi fandt også lejlighed til privat at tale med den gamle kone, som gør rent i huset. Hun var blevet anbefalet af ejeren af den restauration, hvorfra familien Montbarry fik sine måltider tilsendt. Hun fik et godt skudsmål, men hun er desværre uden værdi som vidne på grund af sin mangel på intelligens. Vi var tålmodige og grundige i vort forhør, og vi fandt hende fuldstændig villig til at svare på vore spørgsmål; men vi kunne ikke uddrage noget af hendes svar, som er værd at medtage i den foreliggende indberetning.

På vor undersøgelses anden dag havde vi den fornøjelse at samtale med lady Montbarry. Hun så meget angrebet og syg ud, og syntes at være ude af stand til at forstå, hvad vi ønskede. Baron Rivar, der præsenterede os, forklarede hende, hvorfor vi var kommet til Venedig, og forsikrede hende, at det kun var en formalitet, vi skulle opfylde. Derpå forlod han diskret værelset.

De spørgsmål, vi stillede Hendes Nåde, vedrørte naturligvis baronens sygdom. Svarene blev afgivet under stor sindsbevægelse, men tilsyneladende uden ringeste tøven eller tilbageholdenhed. Vi erfarede følgende:

Lord Montbarry havde allerede i nogen tid været sygelig, nervøs og irritabel. Den 13. november klagede han første gang over, at han var blevet forkølet, og tilbragte en søvnløs nat med feber, hvorefter han den følgende dag blev i sengen. Hendes Nåde ville sende bud efter en læge, men han tillod det ikke, idet han sagde, at han godt kunne være sin egen læge i en så ubetydelig sag som en forkølelse. Efter hans ønske blev der lavet en varm drik, som han indtog for at komme i sved. Da kammerpigen allerede på dette tidspunkt havde forladt dem, gik føreren Ferrari (nu det eneste tyende i huset) hen for at købe citroner. Hendes Nåde tilberedte selv drikken. Virkningen var god, og Hans Herlighed sov efter den nogle timer. Senere hen, da Ferraris tjeneste blev nødvendig, ringede Hendes Nåde på ham, men der kom intet svar. Baron Rivar søgte ham i paladset og udenfor, men forgæves. Fra det øjeblik kunne der ikke mere findes noget spor af Ferrari. Dette var den 14. november.

Om natten til den 15. kom feberen igen. Dette var sikkert til dels af ærgrelse og bekymring over Ferraris gådefulde forsvinden. Det havde ikke været muligt at holde dette hemmeligt, for Hans Herlighed havde ringet gentagen gange på føreren; han mente at denne skulle afløse lady Montbarry og baron Rivar ved sygesengen natten over.

Den 15. november (den dag da den gamle rengøringskone tiltrådte sin tjeneste) klagede Hans Herlighed over at være tør i struben og føle et tryk for brystet. Såvel denne som den næste dag søgte Hendes Nåde og baronen at få ham til at lade en læge tilkalde, men han vægrede sig stadig. 'Jeg ønsker ikke fremmede ansigter om mig; min forkølelse må gå sin gang, med eller uden læge' – således havde han sagt. Den 17. var hans tilstand så meget dårligere, at man besluttede at sende bud efter en læge, hvad enten Hans Herlighed ønskede det eller ikke. Baron Rivar rådførte sig med konsulen og tilkaldte efter hans råd doktor Bruno, der er kendt i Venedig som en glimrende læge, og med den yderligere anbefaling, at han havde opholdt sig i England, hvor han havde gjort sig bekendt med engelske lægers metoder.

Indtil dette punkt hviler vor beretning om Hans Herligheds sygdom på meddelelser fra Hendes Nåde. Men hertil slutter sig nu lægens beretning, som vi vedlægger:

'Ifølge min journal tilså jeg første gang lord Montbarry den 17. november. Han led af et stærkt anfald af bronkitis. Der var gået kostbar tid tabt ved hans hårdnakkede vægring ved at tilkalde en læge. Han syntes at være i en

meget sygelig tilstand. Hans nervesystem lod til at være rystet; han var samtidig frygtsom og fordringsfuld. Da jeg talte engelsk til ham, svarede han på italiensk, og da jeg så gik over til italiensk, svarede han på engelsk. Dette betød imidlertid mindre – sygdommen var allerede så vidt fremskreden, at han kun kunne udtale nogle få ord ad gangen og selv disse kun hviskende.

Jeg ordinerede straks det fornødne. Afskrift af mine recepter er vedlagt i engelsk oversættelse; disse må tale for sig selv.

I de følgende tre dage var jeg næsten stadig hos min patient. De anvendte midler bevirkede en langsom, men afgjort bedring. Jeg kunne forsikre lady Montbarry om, at der indtil nu ikke var nogen fare på færde. Hun var i virkeligheden en meget opofrende kvinde. Forgæves søgte jeg at få hende til at antage en sygeplejerske. Dag og nat sad den brave kvinde ved hans seng. I de få pauser, hun undte sig hvile, vågede hendes broder hos patienten. Baronen holdt mig udmærket med selskab, når jeg ikke var ved sygesengen. Han var dilettant i kemi og ville vise mig nogle af sine forsøg. Jeg takkede dog nej, da jeg får nok af kemien ved mine receptskriverier. Han tog dog mit afslag ganske velvilligt op.

Men jeg er ved at forvilde mig bort fra mit emne. Lad mig atter vende tilbage til den syge herre.

Indtil den 20. gik tingene ganske godt. Jeg var ganske uforberedt på det skæbnesvangre omslag, som jeg kunne konstatere ved mit morgenbesøg den 21. Han havde fået et tilbagefald og det et meget betænkeligt. Da jeg undersøgte

årsagen, fandt jeg symptomer på lungebetændelse. Han åndede tungt og var kun delvis i stand til at skaffe sig lindring ved hoste. Jeg undersøgte grundigt årsagerne hertil, men man forsikrede mig for, at denne var blevet givet ham nøjagtigt som foreskrevet, og at han ikke havde været udsat for nogen pludselige temperaturforandringer.

Jeg ønskede ikke at bidrage til Hendes Nådes bekymring, men jeg følte mig tvunget til, da hun foreslog at tilkalde endnu en læge, at medgive at også jeg havde tænkt på denne mulighed.

Hendes Nåde bad mig om ikke at sky nogen udgift og at få fat på den dygtigste specialist i Norditalien. Denne var heldigvis indenfor rækkevidde. Den berømteste og bedste italienske læge er Torello fra Padua. Jeg sendte ilbud til denne store mand, og han ankom den 21. om aftenen. Han bekræftede min anskuelse: At lungebetændelse var stødt til, og at patientens liv var i fare. Jeg beskrev ham min hidtidige behandlingsmåde, som han i et og alt godkendte. Han gav nogle vigtige vink, og (på Hendes Nådes indstændige bøn) udsatte sin tilbagerejse til Padua til næste morgen.

Vi tilså begge patienten med regelmæssige mellemrum natten igennem. Sygdommen gjorde stadig fremskridt trods vore foranstaltninger. Om morgenen tog doktor Torello afsked. 'Her kan jeg ikke hjælpe mere,' sagde han til mig. 'Tilfældet er håbløst, og man burde vist meddele det til patienten.'

I løbet af dagen forberedte jeg patienten så forsigtigt som muligt på, at hans tid var omme.

Man har oplyst mig om, at der er vigtige grunde til, at jeg skal oplyse, hvad der passerede mellem os i detaljer og uden at fortie noget. Jeg efterkommer hermed denne anmodning.

Hans Herlighed modtog meddelelsen om sin nært forestående død med største fatning, men også med nogen tvivl. Han gav tegn til mig, at jeg skulle nærme mit øre til hans mund. Derpå hviskede han svagt: 'Er De nu også sikker på det?' Der var ingen grund til at narre ham, og jeg sagde derfor: 'Aldeles sikker!'

Han ventede nogle øjeblikke, idet han kæmpede for at få vejret, derpå hviskede han igen:

'Føl under min hovedpude.' Jeg fandt under denne et brev, der var forseglet og forsynet med frimærke, klar til at afsendes med posten. Hans næste ord var næppe hørlige: 'De skal selv bringe det på posthuset.' Dette lovede jeg selvfølgelig og afleverede også egenhændigt brevet på postkontoret. Jeg så af adressen, at brevet var til en dame i London, gaden kan jeg ikke huske, men navnet husker jeg endnu meget godt – det var italiensk: Madame Ferrari.

Denne nat var Hans Herlighed nær ved at kvæles. Jeg fik ham dog over det for øjeblikket, og hans øjne viste mig, at han forstod mig, da jeg næste dag sagde til ham, at jeg havde afleveret brevet på posthuset. Det var hans sidste bevidste øjeblik. Da jeg atter så ham, var han hensunken i sløvhed. Han levede endnu i en tilstand af ufølsomhed, holdt oppe ved stærke stimulanser, indtil den 25., og sov stille – uden på ny at genvinde bevidstheden – hen denne aften.

Hvad dødsårsagen angår, så er det umuligt at drage den i tvivl: En forkølelse, som endte med lungebetændelse; der er slet ikke spørgsmål om, at det er denne og alene denne sygdom, af hvilken han døde. Doktor Torellos skøn over tilfældet er vedlagt til bekræftelse af min beretning for at overbevise nogle engelske forsikringsselskaber, i hvilke Hans Herlighed havde forsikret sit liv. Disse engelske selskaber må være grundlagt af den bekendte helgen og tvivler, der nævnes i det Ny Testamente, og hvis navn var Thomas!'

Her ender doktor Brunos beretning.

Lad os endnu et øjeblik vende tilbage til, hvad vi har erfaret hos lady Montbarry. Vi kan da meddele, at hun ikke kunne give nogen oplysning med hensyn til det brev, som lægen på lord Montbarrys bøn bragte til posthuset. *Hvornår* Hans Herlighed har skrevet det, *hvad* det indeholder, og *hvorfor* han i det hele taget skrev til førerens hustru, det er spørgsmål, på hvilke det synes umuligt at få svar. Det synes også at være overflødigt at bemærke, at hans navn stadig levner rum for en mistanke. Mistanken forudsætter en formodning af en eller anden art, men brevet under Hans Herligheds hovedpude spotter enhver formodning. Måske kan forespørgsler hos mrs. Ferrari oplyse hemmeligheden. Hendes bolig i London vil være let at erfare hos det italienske rejsebureau i Golden Square.

Efter således at være nået afslutningen af den foreliggende indberetning, skal vi nu henlede Deres opmærksomhed på den konklusion, som vor undersøgelses resultater fører til:

Det afgørende spørgsmål forekommer os at være dette: Har undersøgelsen bragt nogen som helst usædvanlig omstændighed for dagen, som kan vække mistanke med hensyn til Hans Herligheds død? Utvivlsomt er der hændt ganske mærkelige ting, som f. eks. Ferraris forsvinden, den mærkelige mangel på tjenestefolk i huset og det hemmelighedsfulde brev, som Hans Herlighed bad lægen om at besørge.

Men hvor er der et bevis for, at nogen af disse omstændigheder hænger direkte eller på en mistænkelig måde sammen med den ene begivenhed, der sysselsætter os, nemlig lord Montbarrys død? I mangel af et sådant bevis og overfor to udmærkede lægers vidnesbyrd er det umuligt at bestride, at Hans Herlighed er død en naturlig død. Vi må som følge deraf melde, at der ikke er nogen rimelig grund til at nægte udbetalingen af den sum, for hvilken den afdøde lord Montbarrys liv er forsikret.

Vi tilsender Dem disse linjer med posten i morgen den 10. december. Der er således tid til, at De kan meddele os yderligere instrukser (om nødvendigt) i besvarelse af vort telegram denne dags aften, hvori vi meddeler, at vor undersøgelse er afsluttet."

9

"Nå, min gode kone, hvad De så end har at sige mig, må De komme lidt gesvindt frem med det. Jeg beder Dem undskylde, men dette er min kontortid, og jeg har også andre folks sager at tage mig af," sagde mr. Troy.

Idet han tiltalte Ferraris kone i sin sædvanlige grove, velvillige tone på denne måde, noterede mr. Troy sig tidens gang ved et blik på uret på sit skrivebord, og afventede derpå, hvad hans klient havde at sige ham.

"Ja, der er igen noget nyt, sir, med hensyn til brevet med de tusind pund," begyndte mrs. Ferrari. "Jeg har fundet ud af, hvem der har sendt mig det."

Mr. Troy blev forbavset: "Ja, det er sandelig en nyhed," sagde han, "hvem har da sendt Dem brevet?"

"Det var lord Montbarry, som selv sendte det."

Det var ikke let at overraske mr. Troy, men mrs. Ferrari bragte ham aldeles til at tabe fatningen. En god stund sad han ganske stille og så forbavset på hende. "Umuligt," sagde han endelig, "det må være en misforståelse – det er aldeles umuligt!"

"Det er ingen misforståelse," svarede mrs. Ferrari i en forbavset tone. "To herrer fra forsikringsselskabet besøgte mig i morges for at se brevet. De var fuldstændig i vildrede – især da de hørte om pengesedlen i brevet. Men de vidste, hvem der havde afsendt det. I Venedig havde Hans Herligheds læge selv bragt det på posthuset efter lord Montbarrys ønske. Hvis De ikke vil tro mig, kan De selv spørge herrerne ad. De var så venlige at spørge, om jeg kunne forklare, hvorfor Hans Herlighed skulle sende mig et brev med penge. Jeg svarede dem straks, hvad der var min mening – det kun kunne være et bevis på Hans Herligheds godhed."

"Hans Herligheds godhed," spurgte mr. Troy aldeles forbløffet.

"Ja, sir, Hans Herlighed kendte mig ligesom alle de øvrige medlemmer af familien, da jeg endnu gik i skole på familiens

gods i Irland. Hvis han havde kunnet, ville han have beskyttet min stakkels, gode mand. Men han var selv hjælpeløs i hænderne på Hendes Nåde og baronen, og alt, hvad han kunne gøre, var at sørge for mig i min enkestand. Han har altid været en ægte adelsmand."

"En meget smuk forklaring,": sagde mr. Troy. "Hvad sagde herrerne fra forsikringsselskabet til den?"

"De spurgte, om jeg havde et bevis på, at min mand var død."

"Og hvad svarede De?"

"Jeg svarede: Jeg giver Dem mere end et bevis, jeg giver Dem min bestemte anskuelse."

"Og den slog de sig naturligvis til tåls med?"

"Ja, de sagde det jo ikke ligefrem med ord, sir. De så på hinanden og – ønskede mig god morgen!"

"Nuvel, mrs. Ferrari, hvis De ikke har flere mærkværdige meddelelser, vil jeg også ønske Dem en god morgen! Jeg kan notere mig Deres virkelig højst forbavsende meddelelse (virkelig overraskende oplysning, må jeg medgive), men så længe beviset mangler, kan jeg ikke gøre mere."

"Jeg kan levere Dem beviset, sir, hvis *det* er alt, hvad De behøver," sagde mrs. Ferrari med megen værdighed. "Jeg ønsker blot i forvejen at vide, om loven giver mig ret dertil. Lady Montbarry er ankommet til London, og bor på Newburys Hotel. Jeg vil gå hen og besøge hende."

"De vil gøre *hvad*? Og med hvilket formål, om jeg må spørge?"

Mrs. Ferrari svarede med en hemmelighedsfuld hvisken: "For at opstille en fælde for hende! Jeg vil ikke nævne mit navn. Jeg vil sige, at jeg kommer i forretningsanliggender. De første ord, som jeg siger til hende, skal være: Jeg kommer, frue, for at

kvittere for modtagelsen af de penge, De sendte Ferraris enke! – og ser De, sir – jeg kan se, De bliver forbavset, men vær De ganske rolig, sir, jeg skal finde det bevis, som alle beder mig om, i hendes skyldige ansigt. Lad hendes ansigtsfarve blot forandre sig skyggen af en skygge – lad hende kun et halvt sekund slår øjnene ned – så skal jeg afsløre hende! Der er kun ét, som jeg gerne vil vide først, og det er: Tillader loven det?"

"Ja vist så, det har loven ikke noget imod," svarede mr. Troy alvorligt, "om Hendes Nåde ikke har noget imod det, det er et helt andet spørgsmål. Har De virkelig mod nok til at udføre dette bemærkelsesværdige forehavende? Miss Lockwood har beskrevet mig Dem som nervøs og frygtsom, og mine egne iagttagelser synes at bekræfte det."

"Hvis De havde levet på landet, sir, i stedet for i London, havde De kunnet se, hvorledes selv et får mangen gang vender sig imod en hund. Jeg vil ikke sige, jeg er dristig, tværtimod! Men når jeg står foran denne nederdrægtige kvinde og tænker på min myrdede mand, så er jeg ikke den af os to, der føler angst. Nu går jeg derhen, og De skal få at vide, hvad udfaldet er blevet. Jeg ønsker Dem god morgen."

Med disse dristige ord kastede konen sit overstykke over sig og forlod værelset.

Mr. Troy smilede – ikke mere satirisk, men medlidende. "Åh, den lille tåbe," tænkte han. "Hvis blot halvdelen er sandt af det, som man siger om lady Montbarry, så har mrs. Ferrari kun meget få chancer med sin fælde. Jeg gad dog nok vide, hvad der vil komme ud af det!"

Men hele mr. Troys livserfaring var dog ikke nok til at advare ham om, hvad der kom ud af det.

10

Imidlertid udførte mrs. Ferrari sit forehavende. Hun gik sporenstregs fra mr. Troys kontor til Hotel Newbury.

Lady Montbarry var alene hjemme. Men folkene i hotellet tøvede med at forstyrre hende, da den fremmede dame vægrede sig ved at nævne sit navn. Mens man endnu drøftede sagen, kom Hendes Nådes nye kammerpige tilfældigvis gennem forhallen. Hun var fransk, og da man havde tilkaldt hende, afgjorde hun sagen på sin ligefremme, fornuftige, franske måde:

"Fruens ydre syntes overordentlig net. Hun har måske grunde til at skjule sit navn – grunde, som Hendes Nåde muligvis billiger. Hendes Nåde har ikke forbudt at lade en fremmed dame komme ind. Vil fruen altså være så venlig at følge med ovenpå?"

Trods sin beslutsomhed følte mrs. Ferrari sit hjerte banke som om det ville bryde ud af hendes bryst, da kammerpigen førte hende ind i forværelset og bankede på døren til det tilstødende værelse. Men det er værd at bemærke, at personer med et følsomt og nervøst gemyt er de selv samme, der er i stand til at tvinge sig selv (tilsyneladende ved en krampagtig viljesakt) til at gennemføre de mest dristige og modige handlinger.

En dæmpet, alvorlig stemme fra værelset svarede: "Kom ind". Kammerpigen åbnede døren og meldte: "Der er en dame, som gerne vil tale med Dem i forretningsanliggender," og forsvandt derpå straks.

I de få øjeblikke, da alt dette skete, blev den lille, frygtsomme mrs. Ferrari herre over sit bankende hjerte, gik over

dørtærsklen, fuldt bevidst om sine klamme hænder, tørre læber og brændende pande, og stod nu overfor lord Montbarrys enke, tilsyneladende lige så rolig og fattet som Hendes Nåde selv.

Det var tidligt på eftermiddagen, men lyset i værelset var dæmpet. Gardinerne var trukket for. Lady Montbarry sad med ryggen mod vinduet, som om selv det dæmpede dagslys var ubehageligt for hende.

Hun havde forandret sig sørgelig meget til det værre siden den mindeværdige dag hvor hun besøgte doktor Wybrow. Hendes skønhed var forsvundet – hendes ansigt bestod nu kun af hud og knogler. Modsætningen mellem hendes spøgelsesagtige ansigtsfarve og hendes stålblanke, sorte øjne var mere påfaldende end nogensinde. Klædt i en trist sort kjole, kun oplivet ved den skinnende hvide enkehue – lå hun med en attitude som en smidig panter på en lille, grøn sofa – hun så på den fremmede, der var trængt ind til hende med et øjebliks træg nysgerrighed, og lod så sit blik vandre tilbage til den lille vifte, hun holdt i hånden mellem sit ansigt og ilden i kaminen.

"Jeg kender Dem ikke, hvad ønsker De af mig?"

Mrs. Ferrari forsøgte at tale. Hendes mod var atter sunket. De dristige ord, som hun havde foresat sig at sige, stod vel endnu lyslevende for hendes tanker, men de døde på hendes læber.

Der indtrådte en pause. Hendes Nåde så atter hen på den tavse fremmede og spurgte:

"Er De døv?"

Der opstod endnu en pause. Hendes Nåde så atter på viften, og spurgte videre:

"Ønsker De penge?"

"Penge!" Dette ene ord vakte atter førerens kones synkende livsånd. Hun genvandt sit mod og sin stemme.

"Vær så venlig at se på mig, Deres Nåde!" udbrød hun med en pludseligt genvågnende dristighed.

Lady Montbarry så for tredje gang hen på hende. De skæbnesvangre ord kom over mrs. Ferraris læber:

"Jeg kommer, Deres Nåde, for at kvittere for modtagelsen af de penge, der er blevet sendt til Ferraris enke!"

Lady Montbarrys glitrende sorte øjne blev ved med at være rettet mod konen med rolig opmærksomhed. Der var ikke spor af forvirring eller uro, ikke en gang et tegn på flygtig interesse forstyrrede hendes ansigts stive ro. Hun lå lige så ligegyldig som før og holdt sin vifte lige så rolig som nogensinde. Prøven var gjort, og den var fuldstændig mislykket.

Atter indtrådte der en pause. Lady Montbarry rådslog med sig selv. Et eget smil, som kom langsomt og pludselig forsvandt, dette smil, der var så trist og så grusomt, viste sig på hendes smalle læber. Med sin vifte pegede hun på en stol i den fjerneste krog af værelset.

"Vær så venlig at sætte Dem på den stol," sagde hun.

Forbløffet ved indtrykket af sit nederlag og uden at vide, hvad hun derefter skulle sige og gøre, adlød mrs. Ferrari mekanisk. Lady Montbarry rejste sig halvt på sin sofa og så efter hende med slet skjult mistro, da hun gik gennem værelset. Derpå sank hun atter tilbage i sin liggende stilling.

"Nej," sagde hun ved sig selv, "hun går lige, hun er altså ikke beruset – så er den eneste mulighed, at hun kunne være gal."

Hun havde tænkt højt nok til at blive hørt. Ramt af fornærmelsen vendte mrs. Ferrari sig straks og svarede:

"Jeg er lige så lidt fuld eller gal som De!"

"Nå, ikke det," sagde Hendes Nåde. "Så er De altså kun uforskammet? Den uvidende engelske sjæl (har jeg observeret) har en tendens til at blive uforskammet på grund af den ubegrænsede engelske frihed. Selvfølgelig kan jeg ikke være uforskammet mod Dem på samme måde. Jeg ved knapt, hvad jeg skal sige Dem. Det var tåbeligt af min kammerpige så let at lade Dem komme ind i mit værelse. Men jeg tænker, at hun har ladet sig narre af Deres tilsyneladende respektable udsende. De nævnte en navnet på en fører, der forlod os på en meget mærkværdig måde. Var han måske gift? Er *De* hans kone? Og ved De måske, hvor han befinder sig?"

Mrs. Ferraris harme gjorde det helt af med enhver tilbageholdenhed. Hun gik hen imod sofaen, hun frygtede intet i sin harme og raseri over svaret.

"Jeg er hans enke – og De ved det, som den onde kvinde, De er! Åh, det var en ond stund, da miss Lockwood anbefalede min mand til Hans Herlighed som fører!"

Inden hun endnu kunne sige et eneste ord mere, sprang lady Montbarry med et sæt op fra sofaen – fo'r hen imod hende, greb hende ved begge skuldre og ruskede hende som en afsindig.

"De lyver! De lyver! De lyver!" skreg hun og slap hende atter, da hun tredje gang havde gentaget disse ord, idet hun løftede sine hænder i vejret med en fortvivlet gestus.

"Åh, Jesu Maria, er det muligt? Kan det være føreren, der kommer til mig i denne kvindes skikkelse?"

Hun vendte sig som et lyn om imod mrs. Ferrari og standsede hende, idet hun ville flygte ud af værelset.

"Bliv her, De fjols, bliv her og svar mig! Hvis De skriger, så myrder jeg Dem med mine egne hænder, så sandt der er en himmel over Dem. Sæt Dem ned igen – og frygt ikke! Elendige! Det er mig, der er skræmt – skræmt fra vid og sans. Tilstå, at De løj, da de nylig nævnte miss Lockwoods navn! – Nej, nej, jeg tror Dem heller ikke på Deres ed, jeg tror ingen uden miss Lockwood selv. Hvor bor hun? Sig mig det, De lille, giftige kryb, så kan De gå!"

Forskræmt som hun var, tøvede mrs. Ferrari. Lady Montbarry hævede truende sine hænder, de lange, tynde, knoglede fingre var spredte og krumme i spidserne. Mrs. Ferrari blev forfærdet ved dette syn og nævnte adressen. Hendes Nåde pegede foragteligt hen på døren, men i det samme forandrede hun sin beslutning.

"Nej, alligevel ikke!" sagde hun. "De kunne gå hen og sige miss Lockwood, hvad der er hændt, og så kunne hun nægte at modtage mig. Nej, jeg går straks derhen, og De går med, lige hen til huset, men ikke ind. Sæt Dem ned igen! Nu ringer jeg på min kammerpige, men sæt Dem med ryggen mod døren, så man ikke kan se Deres skræmte ansigt!"

Hun ringede. Kammerpigen kom.

"Min hat og min kåbe i en fart!"

Pigen bragte det forlangte fra soveværelset.

"En droske i en lynende fart!"

Pigen forsvandt. Hendes Nåde så sig i spejlet og vendte sig derpå med sin katteagtige hurtighed om imod mrs. Ferrari.

"Jeg ser allerede mere end halvt død ud, ikke sandt," sagde hun ironisk. "Nu, giv mig Deres arm!"

Hun tog mrs. Ferraris arm og forlod værelset.

"De har intet at frygte, så længe De lystrer," hviskede hun undervejs på trappen. "De forlader mig ved miss Lockwoods dør og viser Dem aldrig mere for mine øjne!"

I forhallen mødte de hotelværtinden. Lady Montbarry forestillede hende høfligt sin ledsagerinde.

"Min gode veninde, mrs. Ferrari, som jeg er meget glad over atter at gense." Værtinden ledsagede dem helt til døren. Vognen ventede allerede.

"Stå De først op, min kære mrs. Ferrari," sagde Hendes Nåde, "og sig så til kusken, hvorhen han skal køre."

De kørte. Lady Montbarrys forunderlige lune vekslede atter. Med en dæmpet stønnen kastede hun sig tilbage i vognen. Hensunket i sine egne, mørke tanker gav hun ikke mere agt på den kvinde, som hun havde bøjet under sin jernvilje, og hun blev siddende i dyster tavshed, indtil de nåede det hus, hvor miss Lockwood boede. Et øjeblik rettede hun sig i vejret med sin vante energi. Hun åbnede vogndøren og lukkede den igen, inden kusken kunne komme ned fra vognen.

"Kør denne dame en mil længere frem på vejen til hendes hjem," sagde hun til kusken og betalte ham. I næste øjeblik havde hun allerede banket på døren.

"Er miss Lockwood hjemme?"

"Ja, frue!"

Hun gik over tærsklen, og døren lukkede sig efter hende.

"Hvilken vej, frue?" spurgte kusken.

Mrs. Ferrari lagde hånden på panden og søgte at samle sine tanker. Kunne hun overlade sin veninde og velgørerinde hjælpeløs til lady Montbarry? Hun forsøgte endnu forgæves at beslutte sig til, hvilken vej hun skulle køre, da en herre, som

standsede ved miss Lockwoods dør, tilfældigt så over imod drosken og genkendte hende.

"Er De også kommet for at besøge miss Agnes?" spurgte han.

Det var Henry Westwick. Mrs. Ferrari slog taknemmeligt hænderne sammen, da hun så ham.

"Gå derind, sir, straks!" råbte hun. "Denne skrækkelige kvinde er hos miss Agnes – gå derop og beskyt hende!"

"Hvilken kvinde?" spurgte Henry.

Svaret gjorde ham målløs. Med forbavselse og uvilje malet i ansigtet så han hen på mrs. Ferrari, da hun udtalte det forhadte navn: "Lady Montbarry"!

"Jeg tager mig af det," var alt, hvad han sagde. Han bankede på døren og blev ligeledes indladt.

11

"Det er lady Montbarry, miss, som ønsker at tale med Dem!"

Agnes var i færd med at skrive et brev, da hun blev hensat i forbavselse ved at hendes pige meldte dette besøg. Hendes første tanke var at nægte sig hjemme. Men lady Montbarry havde forudset dette og var fulgt lige i hælene på den gamle pige. Inden Agnes kunne sige et ord, var hun allerede kommet indenfor døren.

"Jeg beder om forladelse for min påtrængenhed, miss Lockwood! Jeg har et spørgsmål at rette til Dem, et spørgsmål, som er af største interesse for mig. Ingen andre end De kan besvare det."

Dæmpet og tøvende begyndte lady Montbarry samtalen med disse ord, idet hun beskedent slog sine strålende sorte øjne ned.

Uden at svare pegede Agnes på en stol. Det var alt, hvad hun for øjeblikket var i stand til at gøre. Alt, hvad hun havde læst om det skjulte, uhyggelige liv i paladset i Venedig, alt hvad hun havde hørt om lord Montbarrys sørgelige død og hans begravelse i det fremmede land – alt, hvad hun vidste om Ferraris hemmelighedsfulde forsvinden – alt det fo'r igennem hendes hoved, da den sortklædte skikkelse viste sig for hende.

Hendes Nådes sælsomme optræden forøgede yderligere den rådvildhed, som betog hende. Her stod denne eventyrerske, hvis karakter var kendt i hele Europa, denne furie, der havde skræmt mrs. Ferrari på hotellet – uforklarligt forvandlet til en frygtsom, sky kvinde! Lady Montbarry havde ikke en eneste gang vovet at se op på Agnes fra det øjeblik, hun var trådt ind i værelset. Idet hun nu gik hen til den stol, der var blevet hende anvist, tøvede hun, lagde sin hånd på rygstødet for at støtte sig, og forblev stående.

"Jeg beder Dem, giv mig et øjeblik til at komme til mig selv," sagde hun svagt. Hendes hoved sank ned på brystet, hun stod foran Agnes som en skyldig forbryder foran en ubarmhjertig dommer.

Den pause, som nu påfulgte, var alene et vidnesbyrd om gensidig frygt. Under den gik døren atter op og Henry Westwick trådte ind.

Han så et øjeblik hen på lady Montbarry, bukkede med formel høflighed for hende og gik tavs forbi. Ved synet af sin mands broder fik hun atter noget af sin fatning tilbage. Hendes sammensunkne skikkelse rettede sig i vejret. Hendes øjne mødte Westwicks blik med et udtryk af åbent fjendskab. Hun

besvarede hans hilsen med et smil, hvori der lå en isnende foragt.

Henry gik hen til Agnes.

"Er lady Montbarry her efter Deres indbydelse?" spurgte han rolig.

"Nej!"

"Ønsker De at tale med hende?"

"Nej, hendes besøg er mig meget pinligt."

Derpå vendte han sig om mod sin svigerinde.

"Hørte De det?" spurgte han koldt.

"Ja, jeg har hørt det," svarede hun endnu koldere.

"Deres besøg er mildest talt ikke betimeligt."

"Og Deres indblanding, min herre, er mildest talt upassende!"

Med dette svar nærmede hun sig Agnes. Henry Westwicks nærværelse syntes på en gang at oplive og styrke hendes mod.

"Tillad mig at rette et spørgsmål til Dem," sagde hun høfligt. "Det er ikke noget, som kan sætte Dem i forlegenhed. Da føreren Ferrari henvendte sig til min afdøde mand for at få plads, havde De så ..."

Hendes beslutsomhed svigtede hende, inden hun fik talt ud. Hun sank skælvende om på den nærmeste stol og måtte vente nogle sekunder for atter at genvinde fatningen.

"Har De tilladt Ferrari," vedblev hun, "at sikre sig pladsen som vor fører ved at nævne Deres navn?"

Agnes svarede ikke på den ligefremme måde, hun plejede. Det forvirrede og bevægede hende at blive mindet om Montbarry netop af denne kvinde.

"Ja, jeg har i mange år kendt Ferraris kone," begyndte hun, "og jeg interesserer mig ..."

Lady Montbarry afbrød hende, idet hun slog ud med hånden.

"Åh, miss Lockwood, De skal ikke spilde tiden med at tale om hans kone! Svar De kun direkte på mit direkte spørgsmål!"

"Lad mig svare," hviskede Henry. "Jeg skal påtage mig at tale direkte nok."

Agnes gjorde en afværgende bevægelse. Lady Montbarrys afbrydelse havde opildnet hendes følelse for, hvad der tilkom hende. Hun fortsatte sit svar med mere simple ord:

"Da Ferrari skrev til afdøde lord Montbarry," sagde hun, "nævnte han i hvert tilfælde mit navn."

Men selv nu havde hun ikke ramt netop det punkt, som betød noget for den fremmede. Ladyen kunne næppe betvinge sin utålmodighed. Hun sprang op og gik tæt hen til Agnes.

"Skete det med Deres viden og med Deres tilladelse, at Ferrari nævnte Deres navn?" spurgte hun. "Hele mit spørgsmåls sjæl ligger deri. For Gud i Himlens skyld, svar mig: Ja eller nej!"

"Ja!"

Dette ene ord ramte lady Montbarry som et slag. Det voldsomme liv, som et øjeblik i forvejen havde besjælet hendes ansigt, forsvandt med et. Hun stod tilbage som en forstenet skikkelse. Hun så ufravendt på Agnes og var så ubevægelig, at end ikke hendes åndedræt mere var hørligt. Henry talte skarpt til hende:

"Fat Dem." sagde han, "De har nu fået Deres svar."

Hun så hen på ham. "Jeg har fået min dom," svarede hun og vendte sig langsomt bort for at gå.

Til Henrys forbavselse standsede Agnes hende.

"Vent et øjeblik, lady Montbarry, *jeg* har også noget at spørge om. De har talt om Ferrari, jeg ønsker også at tale om ham."

Ladyen bøjede tavs sit hoved, hendes hånd sitrede, da hun tog sit lommetørklæde og førte det hen over sin pande.

Agnes lagde mærke til denne skælven og blev rørt.

"Er dette emne Dem pinligt?" spurgte hun forsigtigt.

Stadig lige tavs, gjorde Hendes Nåde kun en håndbevægelse for at opfordre hende til at fortsætte. Henry nærmede sig, idet han opmærksomt iagttog sin svigerinde. Agnes fortsatte:

"Der er ikke fundet noget spor af Ferrari i England," sagde hun. "Har De måske nogen efterretning om ham? Og ville De, dersom De havde, fortælle mig derom, af medlidenhed med hans hustru?"

På lady Montbarrys læber viste sig pludselig atter hendes triste, grusomme smil.

"Hvorfor spørger De mig om denne forsvundne fører?" sagde hun. "Når tiden kommer, vil De nok få at vide, hvad der er blevet af ham, miss Lockwood."

Agnes stirrede på hende. "Jeg forstår det ikke. Hvordan skal jeg få det at vide? Er der nogen, der vil sige mig det?"

"Ja, der er nogen, der vil sige Dem det."

Henry kunne ikke længere tie:

"Måske Deres Nåde er denne person?" afbrød han med ironisk høflighed.

Hun svarede han med et anstrøg af foragt i stemmen:

"Det kan være De har ret, mr. Westwick. Der kan måske komme en dag, hvor jeg er den, der fortæller miss Lockwood, hvad der er blevet af Ferrari – hvis …" Hun tav, mens hendes øjne var rettet stift på Agnes.

"Hvis hvad?" spurgte han.

"Hvis miss Lockwood tvinger mig til det!"

Agnes lyttede med største forbavselse.

"Tvinger Dem til det? Hvorledes kan jeg det? Mener De dermed, at min vilje er stærkere end Deres?"

"Vil De da påstå, at lyset ikke brænder møllet, når møllet flyver ind i flammen?" svarede lady Montbarry. "Har De hørt tale om rædslens fascination? Jeg blev draget hen til Dem ved en sådan rædslens fascination. Jeg har ingen ret til at besøge Dem, og jeg nærer intet ønske om det: De er min fjende! For første gang i mit liv føjer jeg min fjende mod min vilje. Her ser De mig. Jeg venter, fordi De har befalet mig at vente, og jeg sværger Dem til, at min rædsel for Dem gennemisnede mig i det øjeblik jeg stod her i Deres stue. Jeg beder Dem, lad mig ikke vække Deres nysgerrighed eller Deres medlidenhed! Følg Westwicks eksempel. Vær hård og brutal og uforsonlig som han! Giv mig fri. Sig til mig, at jeg skal gå."

Agnes Lockwoods ærlige og ligefremme natur kunne kun få en, forståelig mening ud af dette sælsomme udbrud.

"De tager fejl, hvis De antager mig for Deres fjende," sagde hun. "Den sorg, som De har voldt mig ved at vinde lord Montbarrys kærlighed, var jo ikke gjort med vilje. Jeg tilgav Dem mine lidelser, mens han endnu levede, og jeg tilgiver Dem endnu mere betingelsesløst, nu da han er gået bort."

Henry hørte på hende med blandede følelser af beundring og beklagelse.

"Sig ikke mere!" udbrød han. "De er for god imod hende. Hun er det ikke værdigt!"

Denne afbrydelse blev ikke ænset af lady Montbarry. De simple ord, som Agnes havde svaret, syntes at opsluge hele hendes opmærksomhed. Mens hun hørte det, gik hendes ansigt over i et udtryk af hård og tåreløs kummer. Hendes stemme var mærkværdig forandret, da hun svarede. Hun viste den højeste, tungeste resignation, den, som ikke mere har noget håb.

"De gode, uskyldige væsen," sagde hun, "hvad har Deres elskværdige beredvillighed til at tilgive, hvad har den at betyde? Hvad har Deres ubetydelige fejl at sige i sammenligning med de store synder, for hvilke jeg bliver krævet til regnskab? Jeg vil ikke skræmme Dem. Jeg er kun ulykkelig over mig selv. Ved De, hvad det betyder at have en bestemt forudanelse af en kommende ulykke og dog samtidig håbe, at denne faste overbevisning måtte være falsk. Da jeg første gang traf Dem før mit bryllup, og da jeg for første gang følte Deres indflydelse over mig, nærede jeg endnu dette håb. Det var et sørgmodigt, visnende håb, som boede i mig til denne dag. De slog det ihjel, da De besvarede mit spørgsmål om Ferrari."

"Hvorledes kan jeg have tilintetgjort Deres forhåbninger?" spurgte Agnes, "hvilken sammenhæng findes der mellem den omstændighed, at jeg tillod Ferrari at nævne mit navn overfor lord Montbarry, og så de besynderlige, skrækkelige ting, som De nu siger?"

"Den time er nær, da De selv skal få alt at se, miss Lockwood. For øjeblikket skal De få at vide, hvad min frygt for Dem er, i de simpleste vendinger, jeg formår. Den dag, da jeg tog Deres helt fra Dem og ødelagde Deres liv – jeg er ganske overbevist om dette – den dag blev De redskabet for den gengældelse, som mine mangeårige synder fortjener. Åh jo, sådanne ting er sket

før i dag! Et menneske har, indtil nu, været den uskyldige årsag til, at ondskaben voksede i et andet. Dette har De allerede gjort – og De har mere at gøre. De mangler stadig at bringe mig frem til den dag, hvor jeg skal blive afsløret, og til den straf, der er min skæbne. Vi vil endnu en gang mødes – her i England eller i Venedig, hvor min mand døde – men så – for sidste gang!"

Trods sin moderne oplysning og trods sin naturlige overlegenhed over for overtro af enhver art, følte Agnes sig grebet af den skrækkelige alvor, hvormed disse ord blev udtalt. Hun blegnede, da hun så hen imod Henry.

"Forstår De hende?" spurgte hun.

"Intet er lettere end at forstå hende," svarede han foragteligt. "Hun ved, hvad der er blevet af Ferrari, og hun vil forvirre Dem med en hoben afsind, fordi hun ikke tør tilstå sandheden. Lad hende gå!"

"Råd De Deres interessante mrs. Ferrari til at vente lidt endnu," sagde lady Montbarry så. "De vil få at vide, hvad der er blevet af hendes mand, og så vil De kunne sige hende det. Der vil ikke være noget deri, som kan forfærde Dem. En eller anden ubetydelig hændelse vil næste gang føre os sammen, lige så ubetydelig, tør jeg sige, som Ferraris ansættelse. Afsind, ikke sandt, mr. Westwick? Men De må være overbærende mod os kvinder; alt, hvad vi siger, er afsind. God morgen, miss Lockwood!"

Hun åbnede pludseligt døren, som om hun frygtede for endnu en gang at blive kaldt tilbage, og dermed forsvandt hun.

12

"Anser De hende for afsindig?" spurgte Agnes.

"Jeg anser hende for simpelthen at være ond. Falsk, overtroisk, grundlæggende grusom – men ikke afsindig. Jeg tror, at hun væsentligst kom herhen for at gøre sig den fornøjelse at skræmme Dem."

"Hun har virkelig skræmt mig. Jeg skammer mig ved at tilstå det – men sådan er det!"

Henry så på hende og tøvede et øjeblik, før han satte sig på sofaen ved hendes side.

"Jeg er meget bekymret for Dem, Agnes," sagde han. "Havde det lykkelige tilfælde, som fik mig til at besøge Dem i dag, ikke været, så er det ikke godt at vide, hvad denne kvinde kunne have sagt eller gjort, hvis hun havde fundet Dem alene. Kære kusine, De fører et ensomt liv uden beskyttelse. Det er mig pinligt blot at tænke på. Hvor gerne ville jeg ikke se, at der skete en forandring, især efter det, som er hændt i dag. Nej, De må ikke sige, at De har Deres gamle amme. Hun er for gammel, og hun er Dem ikke jævnbyrdig. En sådan persons selskab er ikke nogen tilstrækkelig beskyttelse for en dame af Deres livsstilling. De må ikke misforstå mig. Hvad jeg siger, er velment og til Deres eget bedste." Han standsede og greb hendes hånd. Hun gjorde et svagt forsøg på at trække den til sig – men gav så efter.

"Vil den dag aldrig komme," vedblev han, "da det privilegium at beskytte Dem skal blive mit, og da De skal blive mit livs stolthed og glæde, så længe jeg lever?" Han trykkede blidt hendes hånd. Hun svarede ikke, blegnede og rødmede på skift, men hendes blik blev ved med at være vendt bort fra hans.

"Har jeg været så ulykkelig at krænke Dem?" spurgte han.

Hun svarede, næsten hviskende: "Nej."

"Har jeg bedrøvet Dem?"

"De har mindet mig om en sørgelig fortid." Hun søgte at unddrage ham sin hånd. Han holdt endnu fast på den og førte den til sine læber.

"Kan jeg dog aldrig få dem til at tænke på en anden tid end denne – lykkeligere dage, som kan komme? Eller hvis De skal tænke på fortiden, kunne De så ikke tænke tilbage på den tid, da jeg første gang elskede Dem?"

Hun sukkede, idet han stillede hende dette spørgsmål.

"Åh, skån mig, Henry," svarede hun bedrøvet, "sig ikke mere."

Hendes kinder blev blussende røde, og hendes hånd skælvede i hans. Hun så så indtagende ud, med nedslagne øjne og bølgende bryst. I dette øjeblik ville han have givet alt i verden for at tage hende i sine arme og kysse hende. En mystisk samhørighed, der gik fra hans hånd til hendes syntes at fortælle hende, hvad der var i hans tanker. Hun trak hånden til sig og så pludselig op på ham. Der var tårer i hendes øjne. De advarede ham – uden vrede, uden fjendskab – mod i dag at presse hende yderligere.

"Sig mig da kun, at De tilgiver mig!" sagde han, idet han rejste sig fra sofaen.

"Ja," svarede hun stille, "De er tilgivet."

"Og jeg har ikke ladet mig synke i Deres agtelse, Agnes?"

"Åh, nej!"

"Ønsker De, at jeg skal forlade Dem?"

Hun rejste sig nu også fra sofaen, og gik hen til sit skrivebord, før hun svarede. Det ufuldendte brev, i hvilket hun netop var ved at skrive, da hun blev afbrudt af lady Montbarry, lå endnu åbent i hendes skrivemappe. Da hun så hen på brevet

og derpå på Henry, kom atter det smil, som fortryllede enhver, frem på hendes ansigt.

"De må ikke gå endnu,", sagde hun: "Jeg har noget at sige Dem! Jeg ved knapt, hvordan jeg skal udtrykke mig. Det nemmeste ville måske være at lade Dem finde ud af det selv. De talte netop om mit ensomme liv uden beskyttelse. Det er ikke særlig lykkeligt, Henry – det tilstår jeg."

Hun standsede et øjeblik, idet hun med en hemmelig tilfredsstillelse, som han dog godt kunne mærke, og som forbavsede ham, iagttog den stigende angst i hans blik.

"Ved De, at jeg er kommet Deres tanke i forkøbet," vedblev hun, "og at jeg står i begreb med at foretage en stor forandring i mit liv – hvis da Deres broder Stephen og hans hustru går ind på det."

Mens hun talte, åbnede hun en skuffe i skrivebordet, tog et brev frem og rakte det til Henry.

Han modtog det mekanisk og sagde ikke et ord. En svag tvivl, som han næppe selv forstod, fik ham til at tie. Det var umuligt, at den "forandring i hendes stilling", hvorom hun havde talt, kunne bestå i, at hun agtede at gifte sig – og dog var han sig en fuldstændig ugrundet tøven med at åbne brevet bevidst.

Hun smilede, og hendes øjne mødte hans, da hun gav ham brevet. "Se på adressen," sagde hun. "De burde kende håndskriften – men jeg formoder, De ikke gør det!"

Han så ned på brevet. Adressen var skrevet med et barns store, usikre bogstaver. Han åbnede det straks.

> "Kære tante Agnes! Vor guvernante rejser nu. Hun har arvet penge og sit eget hus. Vi har fået kage og vin for at drikke hendes skål. Du lovede at være vor guvernante, hvis

vi behøvede en. Nu behøver vi det. Moder ved ikke noget om dette. Nu må du endelig komme, før moder har fået en anden guvernante. Det er din egen Marian, som skriver det. Clara og Blanche har prøvet på også at skrive, men de er alt for små. De slår kun blækklatter."

"Deres ældste niece," forklarede Agnes, da Henry forbavset så på hende. "Børnene vænnede sig til at kalde mig tante, da jeg i efteråret besøgte Deres moder i Irland. De tre pigebørn var uadskillelige fra mig, og det er også de sødeste børn, jeg kender. Så tilbød jeg ganske vist ved afskeden, da jeg vendte tilbage til London, at jeg ville være deres guvernante, hvis de en gang behøvede en ny. Jeg var netop i færd med at skrive til deres moder om det, lige inden De kom."

"Det er dog vel Deres spøg?" udbrød Henry.

Agnes lagde sit ufuldendte brev i hans hånd. Der var allerede skrevet nok, til at han deraf kunne se, at hun for ramme alvor foreslog at indtræde i mr. og mrs. Stephen Westwicks husholdning som børnenes guvernante. Hans forbavselse kunne ikke udtrykkes i ord.

"Man vil ikke tro, at det er alvorlig ment."

"Hvorfor ikke?" spurgte Agnes roligt.

"De er kusine til min broder Stephen og veninde af hans kone."

"Det er en grund mere til at betro mig omsorgen for deres børn."

"Men De er jo deres ligemand. De behøver ikke at fortjene Deres brød ved at give timer. De vil træde i deres tjeneste som guvernante, det er jo aldeles tåbeligt."

"Hvad tåbeligt er der i det? Børnene holder af mig, moderen holder af mig, faderen har givet mig talrige beviser på sit venskab. Jeg passer netop til pladsen – og hvad min opdragelse angår, så måtte jeg virkelig have glemt alt hvad jeg har lært, hvis jeg ikke skulle kunne undervise tre børn, hvoraf det ældste er elleve år. De siger, at jeg er deres lige. Jamen, findes der da ikke også andre damer, der tager plads som guvernante, og som er de personer jævnbyrdige, i hvis tjeneste de står. Desuden er jeg ikke så sikker på, at jeg er deres ligemand. Har jeg da ikke hørt, at Deres broder Stephen er den næste arving til familiens titel? Bliver han ikke den næste lord? De behøver ikke at svare! Vi skal ikke diskutere, hvorvidt jeg har lov til at blive guvernante – vi vil blot afvente begivenhedernes gang. Jeg er træt af min ensomme, unyttige tilværelse, og jeg ønsker at gøre mig nyttig i det hus, i hvilket jeg frem for alt inderlig gerne ville indtage en plads. Hvis De ser ordentligt efter, vil De også kunne se, at jeg har mine personlige grunde at fremføre, når jeg afslutter brevet. De kender ikke Deres broder og hans kone så godt som jeg, hvis De tvivler på deres svar. Jeg tror De har mod nok og hjerte nok til at svare ja!"

Henry tav, uden at være overbevist.

Han var en mand, hvem enhver excentrisk afvigelse fra skik og brug var ubehagelig, og han var overordentlig mistænksom over for denne mulige forandring i Agnes' livsførelse. Hvis nye interesser sysselsatte hende, så kunne man frygte, at hun ville være mindre tilbøjelig til at bønhøre ham. "Det ensomme og nytteløse liv" hun i øjeblikket klagede over, var absolut en fordel for ham. Så længe hendes hjerte var tomt, var det også tilgængeligt. Hvis hans niecer satte sig i besiddelse af det, ville

hans udsigter blive meget forværrede. Men han kendte den kvindelige natur nok til at beholde disse egoistiske ængstelser for sig selv. At afvente, det er den bedste politik hos damer, der er så følsomme som Agnes. Hvis han blot en eneste gang kom til at krænke hendes finfølelse, så var det ude med ham. For øjeblikket beherskede han sig og gik over til at tale om andre ting.

"Min lille nieces brev har nu haft et resultat, som barnet ikke havde turdet håbe. Det minder mig om, hvad der er anledningen til mit besøg i dag."

Agnes så på barnets brev. "Hvad mener De?" spurgte hun.

"Marians guvernante er ikke den eneste, der har arvet noget," svarede Henry. "Er Deres gamle amme hjemme?"

"Mener De, at min amme har fået en arv?"

"Ja, hun har fået testamenteret 100 pund. Ring på hende, Agnes, mens jeg viser Dem brevet."

Han tog en håndfuld breve op af lommen og gennembladede dem, mens Agnes ringede på ammen. Da hun atter kom hen til bordet, lagde hun mærke til, at der lå et trykt papir udfoldet på det. Det var en indbydelse til aktietegning, og ovenover stod med store bogstaver "*Paladshotelkompagniet, Venedig (limited)*". Begge disse ord "*palads*" og "*Venedig*" mindede hende straks om lady Montbarrys uvelkomne besøg.

"Hvad er det?" sagde hun, idet hun pegede på papiret.

Han hørte op med at søge og så på indbydelsen. "Ja, det er en spekulation, som virkelig synes at have gode udsigter," sagde han. "Store hoteller giver altid godt udbytte, hvis de bliver godt bestyret. Jeg kender den mand, der skal styre hotellet, og har en

sådan tillid til ham, at jeg har tegnet mig for aktier i foretagendet."

Dette svar syntes ikke at tilfredsstille Agnes.

"Hvorfor hedder hotellet '*Paladshotel*'?" spurgte hun.

Han så på hende og gættede straks anledningen til spørgsmålet. "Jo," sagde han, "det er det palads, som Montbarry lejede i Venedig, og det er købt af selskabet for at forvandles til hotel."

Agnes vendte sig tavs om og tog en stol i den fjerneste krog af værelset. Henry havde krænket hende. Hans indtægter som yngre søn i familien gjorde det meget ønskeligt, at han tjente noget ved heldige spekulationer. Dette vidste hun meget vel, men hun misbilligede, at han forsøgte at tjene penge ved det hus, i hvilket hans broder var død.

Ude af stand til at forstå denne sentimentale betragtning i en ren forretningssag, vendte Henry tilbage til sine papirer, meget forundret over den pludselige forandring i Agnes adfærd. Netop som han havde fundet det brev, han søgte, kom ammen til syne. Han så på Agnes, idet han ventede, at denne først ville sige noget. Men hun så ikke op, og det blev så Henrys sag at sige til den gamle pige, hvorfor der var blevet kaldt på hende.

"Nå, mamsel," sagde han. "De har skudt papegøjen. Der er blevet testamenteret Dem 100 pund."

Den tiltalte viste ikke spor af sindsbevægelse. Hun ventede lidt for at lade bekendtgørelsen af hendes arv synke ind. Derpå sagde hun stilfærdigt:

"Hvem er det, mr. Westwick, som giver mig disse penge?"

"Det er min afdøde broder, lord Montbarry, som har testamenteret Dem den."

Agnes så op, hendes interesse var nu vakt. Henry fortsatte: "I hans testamente var der små arvelodder til de ældste tjenestefolk i hans familie. Her er et brev fra hans advokat, som berettiger Dem til at hæve penge hos ham!"

I alle samfundslag er taknemmelighed den sjældneste af alle menneskelige dyder. I den klasse, som den gamle tjenestepige tilhørte, er den endog særdeles sjælden. – Og Agnes' amme beholdt trods legatet den selv samme mening om den mand, som havde bedraget og forladt hendes herskerinde.

"Nå, jeg gad såmænd nok vide, hvad der har mindet Hans Herlighed om de gamle tjenestefolk," sagde hun, "for han har såmænd ikke selv haft hjerte nok til at tænke på dem."

Nu tog Agnes pludselig ordet. Naturen, der ikke tillader ensformighed, gemmer elementer af temperament selv i den blideste kvinde i verden. Selv Agnes kunne, ved sjældne lejligheder, blive vred. Ammens indstilling til Montbarry syntes at have tirret Agnes mere end hun kunne holde ud.

"Hvis De endnu havde spor af følelser tilbage," udbrød hun, "så skulle De skamme Dem over, hvad De nu har sagt. Deres utaknemmelighed er afskyelig. Jeg vil overlade til Dem, Henry, at tale med hende – De vil ikke føle Dem så krænket som jeg, over hvad hun siger."

Og med denne let forståelige antydning af, at også han havde mistet sin tidligere plads i hendes gode omdømme, forlod hun værelset.

Ammen syntes snarere at gøre sig lystig end at blive forskrækket over den modtagne irettesættelse. Da døren lukkedes efter Agnes, blinkede denne kvindelige filosof til Henry.

"Åh, De kan ikke tænke Dem, mr. Westwick, hvor unge damer er egensindige! Miss Agnes ville ikke anse lord Montbarry for et slet menneske, selv den gang han bedrog hende, og nu er hun så øm over hans minde, efter at han er død. Siger man blot et eneste ord, så farer hun op, som De ser; alt sammen egensindighed. Men det går nok over med tiden! Bliv De bare ved med at hold Dem til hende, master Henry!"

"Det lader ikke til, at De er blevet fornærmet," sagde Henry.

"Fornærmet af hende –" udbrød ammen forbavset. "Åh, jeg holder såmænd af hendes luner; Det minder mig om den gang, da hun var et lille barn, Gud velsigne Dem! når jeg sagde godnat til hende, så gav hun mig et ordentligt kys og sagde: "Jeg har været uartig i dag, men det var ikke så slemt ment." Hvad skal jeg med penge, master Henry? Hvis jeg havde været yngre, ville jeg have givet dem ud på tøj og smykker, men nu er jeg for gammel til den slags. Hvad skal jeg med pengene, når jeg har fået dem?"

"Sætte dem på rente," foreslog Henry, "De får årligt så og så meget for det, som De ved."

"Hvor meget ville jeg få?" spurgte ammen.

"Hvis De sætter Deres 100 pund i statspapirer, så får De årligt tre eller fire pund." Ammen rystede på hovedet. "Tre eller fire pund om året! Det er ingenting, jeg må have noget mere. For ser De, master Henry, den smule penge bryder jeg mig ikke om – jeg brød mig heller aldrig om den mand, som efterlod mig dem, skønt han var Deres broder. Hvis jeg i morgen mistede alle pengene, ville jeg ikke tage mig det nær. Jeg er forsørget, så længe jeg lever. Man siger, De er en stor spekulant. Vil De skaffe mig andel i en god forretning? Jeg kan ligeså godt risikere det

alt sammen!" Hun knipsede med fingrene for at understrege sin foragt for sikkerheden i papirer til tre procent årlig.

Henry tog indbydelsen til det venetianske hotelkompagni. "De er en sær gammel kone," sagde han. "Men se så her, De vovehals af en spekulant – her er en alt-eller-intet investering for Dem. Men De må ikke sige det til miss Lockwood. Jeg er ikke vis på, at hun kan lide, at jeg har været Dem behjælpelig med at anbringe pengene på den måde."

Den gamle tog sine briller frem. "Garanteret seks procent," læste hun, "og direktionen antager, at der i sidste ende næsten sikkert vil blive et større udbytte, 10 procent eller mere, til aktionærerne. Ja, master Henry, lad os bare sætte pengene i det. Og hvor De så kommer hen, må De for Guds skyld anbefale hotellet til Deres venner."

Og således havde altså efter Henrys eksempel også miss Agnes amme interesse i det hus, i hvilket lord Montbarry var død.

Der hengik tre dage, inden Henry kom så vidt, at han atter turde besøge Agnes. Imidlertid var den lille sky imellem dem atter forsvundet. Agnes modtog ham endog med mere end sædvanlig venlighed. Hun var i bedre stemning, end hun plejede at være. Hendes brev til mrs. Westwick var straks blevet besvaret, og hendes tilbud var blevet modtaget med største glæde, men med en modifikation. Hun skulle komme en måned på besøg, og hvis det så virkelig morede hende at undervise børnene, skulle hun på en gang være guvernante, tante og kusine og kun forlade sin plads i det ene tilfælde, på hvilket hendes venner hele tiden tænkte – hvis hun giftede sig.

"De ser, jeg havde ret," sagde hun til Henry.

"Vil De nu også virkelig tage afsted?" spurgte han, stadig vantro.

"Ja, jeg rejser i næste uge."

"Hvornår ser jeg Dem igen?"

"De ved, at De altid er velkommen i Deres broders hus. De kan gense mig, når som helst De vil." Hun rakte sin hånd ud imod ham. "Undskyld, at jeg nu forlader Dem. Jeg skal allerede nu begynde at pakke."

Henry forsøgte ved afskeden at kysse hende, men hun vendte sig hastigt bort.

"Hvorfor ikke? Jeg er dog Deres fætter!"

"Men jeg holder ikke af det," svarede hun.

Henry så på hende, og gav sig. Hendes vægring ved at anerkende hans rettigheder som fætter var et godt tegn, det var indirekte en opmuntring for ham i hans egenskab af bejler.

På den første dag i den følgende uge forlod Agnes London på vejen til Irland. Men det var skæbnens vilje, at dette ikke skulle blive det sidste mål for hendes rejse. Vejen til Irland var kun første del af en lang rundrejse, som skulle føre hende til paladset i Venedig.

Tredje del

13

I året 1861 boede Agnes på sine venners landsæde hos den nye lord og lady Montbarry, som nu var rykket op til denne høje rang, efter at den sidste lord var død uden arvinger. Den gamle amme var ikke blevet skilt fra sin herskerinde. En passende plads for hende i hendes alder var snart blevet fundet i den store irske husholdning. Hun befandt sig ganske udmærket i sine nye omgivelser og bortødslede det først halve års afkast fra hotellet i Venedig på gaver til børnene.

Meget tidligt på året havde også direktørerne for livsforsikringsselskaberne affundet sig med forholdene og udbetalt de 10.000 pund. Straks efter forlod lord Montbarrys enke England sammen med baron Rivar for at tage til de Forenede Stater. I aviserne kunne man læse, at baronens formål med at tage til Staterne var at foretage en undersøgelse af den eksperimentelle kemis nuværende stade i den store amerikanske republik. Han søster fortalte de venner, der spurgte, at hun ville ledsage ham i håb om at finde trøst i andre omgivelser efter det store tab, hun havde lidt.

Agnes følte en stor lettelse, da hun hørte dette fra Henry, som var på besøg i sin broders hus. "Når først Atlanterhavet ligger imellem os, så vil jeg forhåbentlig ikke oftere få dette frygtelige fruentimmer at se."

Næppe en uge efter at disse ord var udtalt, indtrådte en begivenhed, som atter mindede Agnes om "det frygtelige

fruentimmer".

Den dag havde Henrys foretagender nødet ham til at vende tilbage til London. Morgenen på afrejsedagen havde han endnu en gang forsøgt sig hos Agnes, og det viste sig, som han havde ventet, at børnene var blevet uskyldige hindringer på hans vej til sit mål. På den anden side havde han under hånden sikret sig en forbundsfælle i sin svigerinde.

"Giv bare tid," havde den nye lady Montbarry sagt, "og overlad til mig at benytte børnenes indflydelse på rette måde. Hvis de kan få hende til at bønhøre Dem, så skal de gøre det."

Begge damerne havde fulgt Henry til stationen samtidig med nogle andre gæster, der ville afrejse med samme tog, og de var atter kørt hjem, da tjeneren meldte, at "en person ved navn Rolland ventede på herskabet".

"Er det en dame?"

"Ja, Deres Nåde!"

Den unge lady Montbarry vendte sig om imod Agnes.

"Dette er den dame, af hvem Deres advokat ventede assistance, da han eftersøgte den forsvundne fører."

"Mener De måske den engelske kammerpige, som var med lady Montbarry i Venedig?"

"Åh, min kære, tal dog ikke om Montbarrys skrækkelige enke med det navn, som nu er mit. Stephen og jeg er blevet enige om at kalde hende ved hendes udenlandske navn. Jeg er 'lady Montbarry', og hun er 'grevinden'. På den måde kan der ikke opstå nogen forveksling. Nuvel, madam Rolland var i min tjeneste, før hun kom i grevindens. Hun var en temmelig pålidelig person, men havde en slem fejl, som nødte mig til at give hende sin afsked – et ufordrageligt gemyt, som fremkaldte

idelige rivninger med de andre tjenestefolk. Har De lyst til at møde hende?"

Agnes modtog forslaget i det svage håb at få noget at vide, som kunne interessere førerens hustru. Denne havde slået sig til ro, efter at ethvert forsøg på at finde spor af Ferrari var fuldstændig mislykket. Hun gik i sorg og tjente sit brød ved en plads, som Agnes havde skaffet hende i London. Den sidste mulighed for at opdage hemmeligheden ved Ferraris forsvinden syntes nu at bero på, hvad hans tidligere medtjenerinde var i stand til at meddele.

Med disse forventninger fulgte Agnes sin veninde ind i det værelse, i hvilket madam Rolland ventede.

En høj, mager kvinde i sit livs efterår, med dybtliggende øjne og jerngråt hår rejste sig stift op fra sin stol og hilste på damerne med en vranten underdanighed. Hun havde tætte øjenbryn, en frygtelig dyb og højtidelig stemme, en stiv og afvisende holdning, og hendes figur manglede fuldstændig de hos kvindekønnet så karakteristiske, bløde kurver. Hun var et sindbillede på Dyden i dens mindst tiltalende form. Fremmede, der så hende for første gang, troede ofte at hun var et mandfolk.

"Hvorledes har De det, madam Rolland?"

"Åh, så godt som jeg kan vente det i min alder, Deres Nåde."

"Kan jeg gøre noget for Dem?"

"Deres Nåde kunne vise mig en stor tjeneste, hvis De ville anbefale mig, da man har tilbudt mig en plads hos en syg dame, der nylig er kommet hertil."

"Ja, jeg har hørt tale om hende. Det er en mrs. Carbury, som bor sammen med en meget smuk niece, efter hvad jeg hører.

Men madam Rolland, det er jo allerede længe siden, De forlod min tjeneste, og mrs. Carbury vil sikkert forvente en anbefaling fra den frue, hos hvem De sidst har tjent."

Der kom i madam Rollands dybtliggende øjne et hastigt blink af dydig forargelse. Hun hostede, før hun gav noget svar, som om mindet om "hendes sidste frue" sad fast i halsen på hende.

"Jeg har meddelt mrs. Carbury, Deres Nåde, at den person, hos hvem jeg sidst tjente – for jeg kan virkelig ikke give hende hendes titel i Deres nærværelse – er afrejst til Amerika. Mrs. Carbury ved, at jeg af egen fri vilje forlod vedkommende, og hvorfor jeg gjorde det, og anerkender mine bevæggrunde. Et ord fra Deres Nåde vil være nok til at skaffe mig pladsen."

"Meget vel, madam Rolland. Under disse forhold har jeg intet imod at anbefale Dem. Mrs. Carbury kan træffe mig hjemme i morgen indtil kl. 2."

"Mrs. Carbury er ikke så rask, at hun kan gå ud, Deres Nåde. Hendes niece, miss Halldane vil komme og forhøre sig, hvis Deres Nåde ikke har noget imod det."

"Det har jeg intet imod. Den nydelige niece er jo allerede i sig selv meget velkommen."

Madam Rolland vendte sig for at gå.

"Åh, vent et øjeblik, madam Rolland. Denne dame er miss Lockwood, min mands kusine og min veninde. Hun vil gerne tale med Dem om den fører, som var i lord Montbarrys tjeneste i Venedig."

Madam Rollands buskede øjenbryn trak sig sammen, som om hun meget misbilligede dette nye emne for samtalen. "Det gør mig ondt at høre, Deres Nåde," var alt hvad hun sagde.

"De skulle vel ikke have erfaret, hvad der tildrog sig, efter at De forlod Venedig?" spurgte Agnes. "Ferrari forlod hemmeligt pladsen, og man har aldrig hørt noget om ham mere."

Mrs. Rolland kneb øjnene sammen med en hemmelighedsfuld mine – som om hun ville fortrænge et indre syn af den forsvundne fører – et syn egnet til at genere en respektabel kvinde.

"Fra mr. Ferraris side er intet mig overraskende," sagde hun med sin dybeste bas.

"De taler temmelig hårdt om ham," bemærkede Agnes.

Madam Rolland spilede atter øjnene op. "Jeg taler aldrig nedsættende om nogen uden grund, men mr. Ferrari opførte sig imod mig, miss Lockwood, således som ingen levende mand har gjort det hverken før eller siden!"

"Hvad gjorde han da?" spurgte Agnes.

Madam Rollands svar ledsagedes af et stirrende og forfærdet blik.

"Han tillod sig friheder overfor mig!"

Den unge mrs. Montbarry vendte sig pludselig om og førte sit lommetørklæde til munden for at undertrykke en krampagtig latter.

Madam Rolland fortsatte med et udtryk af barsk tilfredshed over at se den virkning, som hendes svar havde fremkaldt hos Agnes. "Og da jeg forlangte en undskyldning, miss, havde han den frækhed at sige, at livet i paladset var så kedsommeligt, at han ikke vidste, hvordan han ellers skulle more sig."

"Jeg frygter for, at jeg ikke har udtalt mig helt tydeligt," sagde Agnes, "jeg taler ikke af interesse for Ferrari. De ved vel, at han var gift?"

"Ja, jeg beklager hans kone," sagde mrs. Rolland.

"Ja, hun er naturligvis meget bedrøvet over hans død," vedblev Agnes.

"Hun skulle takke Vorherre for, at hun er blevet ham kvit!"

Agnes gav ikke fortabt. "Jeg har kendt mrs. Ferrari lige siden hendes barndom og ønsker meget at hjælpe hende i denne sag. Bemærkede De, mens De var i Venedig, noget som helst, der kunne forklare hendes mands mærkelige forsvinden? På hvilken fod stod han f. eks. med sit herskab?"

"På en så fortrolig fod med sin frue," sagde madam Rolland, "at det var krænkende at se på for et respektabelt engelsk tyende. Hun opmuntrede ham til at fortælle hende om alle sine anliggender – hvordan han kom ud af det med sin kone, om han var i pengeforlegenhed og den slags ting, som om de var ligemænd. Jeg kan ikke kalde det andet end foragteligt."

"Og hans herre," vedblev Agnes, "hvorledes opførte han sig overfor lord Montbarry?"

"Hans Herlighed plejede at lukke sig inde med sine studier og sin sorg," svarede madam Rolland med nogen højtidelighed, der udtrykte hendes respekt for mindet om Hans Herlighed. "Ferrari fik sine penge punktligt og brød sig ikke om andet. "Hvis jeg kunne, ville jeg også forlade dem, men jeg har ikke råd til det." Disse ord var de sidste, han sagde til mig den morgen, da jeg forlod pladsen. Jeg gav ham intet svar. Efter hvad han havde tilladt sig ved den anden lejlighed, var jeg ikke mere på talefod med mr. Ferrari."

"Kan De virkelig ikke sige mig noget, som kan kaste lys over sagen?"

"Intet," sagde madam Rolland med ufordulgt glæde over den skuffelse, som hendes ord fremkaldte.

"Der var endnu et andet medlem af familien til stede," begyndte Agnes, endnu en gang fast besluttet på at komme til bunds i spørgsmålet, så længe der endnu var spor af udsigt dertil. "Der var jo også baron Rivar?"

Madam Rolland løftede sine sort behandskede hænder i vejret som en stum protest imod at indføre baron Rivar i samtalen.

"Ved De, miss, at jeg forlod min plads på grund af, hvad jeg bemærkede? ..."

Agnes afbrød hende. "Jeg ville kun spørge," forklarede hun, "om baron Rivar sagde eller gjorde noget, som kunne forklare Ferraris mærkelige adfærd?"

"Intet, så vidt jeg ved," sagde madam Rolland. "Baron Rivar og mr. Ferrari var to alen af samme stykke, så vidt jeg kunne se. Jeg mener, at den ene havde lige så lidt moral som den anden. Dagen før jeg gik min vej, kom jeg gennem korridoren og passerede forbi hans værelse, og så hørte jeg gennem den åbne dør baronen sige: 'Ferrari, jeg står og skal bruge 1000 pund; hvad ville De gøre for 1000 pund?' og derpå hørte jeg Ferrari svare: 'Jeg ville gøre alt, så længe jeg ikke blev opdaget.' Og derpå brast de begge to i latter; mere hørte jeg ikke. Så kan De selv dømme, miss."

Agnes sad et øjeblik og tænkte sig om. 1000 pund var den sum, som Ferraris kone fik sendt i det anonyme brev. Stod dette i nogen som helst forbindelse med samtalen mellem baronen og Ferrari? Det syntes unyttigt at stille yderligere spørgsmål til madam Rolland. Hun kunne ikke fortælle andet. Man måtte

lade hende gå. Endnu en gang var der blevet gjort forsøg på at finde spor af den forsvundne mand og atter uden resultat.

I spisestuen fandt den dag en familiemiddag sted; den eneste udefra kommende gæst, som endnu var blevet tilbage, var en nevø af den nye lord Montbarry – den ældste søn af hans søster lady Barville. Lady Montbarry kunne ikke dy sig for at fortælle historien om det første (og sidste) angreb på madam Rollands dyd, idet hun på en komisk måde efterlignede hendes dybe, mandhaftige stemme. Da hendes mand spurgte, hvem der havde ført det skrækkelige menneske ind i huset, fortalte hun naturligvis også om det forventede besøg af miss Halldane. Arthur Barville, som hidtil havde været usædvanlig stille og eftertænksom, faldt pludselig ind i samtalen med et udbrud af begejstring.

"Miss Halldane er den mest henrivende unge pige i hele Irland," sagde han, "jeg så hende en gang over havemuren, da jeg red forbi. Hvornår kommer hun? Før to? Jeg vil kigge ind i dagligstuen, sådan rent tilfældigt – jeg *må* præsenteres for hende!"

Agnes morede sig over hans begejstring.

"Er De allerede forelsket i miss Halldane? Det er vel kun Deres spøg," sagde hun.

"Det er ikke noget at spøge med," svarede Arthur alvorligt, "jeg stod hele dagen i går ved havemuren for at få hende at se igen. Det er op til miss Halldane at gøre mig til det lykkeligste eller ulykkeligste menneske på jorden!"

"De skulle skamme Dem, Arthur, at komme med sådanne dumheder!"

Ja, ganske vist var det dumheder, han sagde, men Agnes anede ikke, at han *gjorde* endnu flere dumheder, end han *sagde*. Uden at vide det førte han hende endnu en station nærmere til Venedig.

14

I løbet af sommeren gik forvandlingen af det venetianske palads til et moderne hotel, sin fuldendelse i møde med raske skridt.

Bygningens ydre med dens pragtfulde facade ud imod kanalen, blev klogeligt stående, som den var, men indvendig måtte næsten alle værelserne bygges om, i det mindste hvad størrelsen og beliggenheden angik. De store sale blev delt op i "lejligheder", som hver bestod af tre eller fire værelser. De brede korridorer i de øvre etager frembød plads nok til en række små soveværelser for tjenerskabet og rejsende med begrænsede midler. Der blev intet skånet undtagen de solide gulve og de rigt ornamenterede lofter. Disse sidste havde i almindelighed holdt sig udmærket og behøvede kun at blive renset og hist og her forgyldte for at forhøje pragten i hotellets bedste værelser, den fuldstændige fornyelse af husets indre strakte sig dog ikke til første og anden etage af bygningens ene fløj. Her var der nemlig værelser af mere jævn størrelse og en så tiltalende udstyrelse, at arkitekten foreslog at lade dem stå, som de var. Senere lagde man mærke til, at dette netop var de samme værelser, som tidligere havde været beboet af Hans Herlighed (på første sal) og baron Rivar (på anden sal). Det værelse, i hvilket Montbarry

var død, var stadig indrette til soveværelse og blev betegnet som værelse nr. 14. Værelset oven over på 2. sal, i hvilket baronen havde sovet, fik i hotelregistret nummeret 38. Med de rigt dekorerede vægge og lofterne, som nu var renset og restaureret, og efter at de gammeldags senge, stole og borde var blevet erstattet af luksuriøse og moderne møbler, var der al udsigt til, at disse to værelser skulle blive nogle af de meste yndede og komfortable soveværelser i hotellet. Den tidligere så forfaldne stueetage i bygningen blev forvandlet til strålende spisesale, læseværelser, billardværelser og rygerum. Selv de fængselslignende hvælvinger underneden blev oplyst og ventileret efter det mest moderne fordringer og som ved trylleri forvandlet til køkkener, iskældre, vinkældre og tjenerstuer, der var det smukkeste hotel i Italien værdige.

Når vi nu fra sommertiden i Venedig vender os til sommeren i Irland, så må vi først meddele, at madam Rolland fik pladsen som sygeplejerske hos den syge mrs. Carbury, og at den smukke miss Halldane, som en kvindelig Cæsar, kom, så og sejrede ved sit første besøg i den nye lord Montbarrys hus.

Damerne var lige så begejstrede i deres lovtaler som Arthur Barville selv. Lord Montbarry erklærede, at hun, så vidt hans erfaring strakte sig, var den eneste fuldendte skønhed, der samtidig var ganske uvidende om sine personlige fortrin. Den gamle amme mente, at hun så ud som var hun netop trådt ud af et smukt billede, og kun manglede en forgyldt ramme for at være fuldkommen. Miss Halldane på sin side vendte hjem, henrykt over sin nye bekendtskaber. Noget senere på selv

samme dag viste ammen sig med et udvalg af blomster og frugt til mrs. Carbury og med det hverv at spørge om, hvorvidt hun var rask nok til næste morgen at modtage besøg af lady og lord Montbarry og miss Lockwood. Efter en uges forløb stod naboerne på den mest fortrolige fod.

Mrs. Carbury var lænket til sin sofa af en rygmarvssygdom, og derfor var den eneste fornøjelse, hun endnu var i stand til at have, den at få de bedste af sæsonens nys udkomne bøger læst op. Dette hverv havde hendes niece, miss Halldane, hidtil været ene om. Da Arthur erfarede dette, afløste han undertiden den unge pige som oplæser. Han var også i besiddelse af en vis mekanisk begavelse, og forstod at lave forbedringer ved mrs. Carburys kørestol og at træffe foranstaltninger til at bringe hende fra hendes soveværelse til dagligstuen med færre smerter for den stakkels patient end tidligere. Idet han således gjorde sig fortjent til patientens taknemmelighed og desuden blev understøttet af de personlige fortrin, som han utvivlsomt besad, gjorde Arthur hurtige fremskridt i den henrivende nieces gunst. Hun havde ganske vist set, at han var forelsket i hende, skønt han selv endnu iagttog en beskeden tilbageholdenhed – i det mindste i ord. Men det lykkedes hende ikke lige så hurtigt at blive klar over sine egne følelsers natur over for Arthur. Den syge dame iagttog de unge mennesker med den skarpe iagttagelsesevne, som nødvendigvis blev koncentreret på de to unge på grund af hendes tilbagetrukne liv, og snart opdagede hun tegn på visse sindsbevægelser hos miss Halldane, når Arthur var til stede, som hun aldrig havde bemærket, selv om miss Halldane var omgivet af nok så mange andre beundrere. Mrs. Carbury drog heraf sine egne slutninger

og greb den første den bedste lejlighed til at prøve disses rigtighed.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal gribe til," sagde hun en dag, "når Arthur tager bort."

Miss Halldane så hastigt op fra sit sytøj. "Han rejser da vel ikke?" udbrød hun.

"Jo, mit barn, han er dog allerede blevet en måned længere i sin onkels hus, end hans hensigt var. Hans forældre venter ham selvfølgelig hjem."

Miss Halldane mødte denne vanskelighed med et råd, som tydede på, at hun var meget interesseret i denne sag:

"Men hvorfor kommer hans forældre så ikke over og er sammen med ham her hos lord Montbarrys. Sir Theodores gods ligger jo kun 30 mil herfra, og lady Barville er søster til lord Montbarry, så de behøver da ikke at være så formelle overfor hinanden."

"De kan have andre forpligtelser," bemærkede mrs. Carbury.

"Kære tante, det kan vi jo ikke vide. Jeg synes, du skulle spørge Arthur."

"Nej, jeg synes, du skulle spørge ham."

Miss Halldane bøjede atter hovedet ned over sit sytøj. Hvor hastig end denne bevægelse var, havde tanten dog set en dyb rødme, som steg op i hendes kinder og forrådte hende.

Da Arthur kom den næste dag, talte mrs. Carbury et ord i fortrolighed med ham, mens hendes niece var ude i haven. Den nyeste roman lå på bordet, uden at der blev læst en side i den. Derpå fulgte Arthur miss Halldane ned i haven, og dagen efter skrev han hjem og lagde et fotografi af den unge pige inden i konvolutten. Inden ugen var til ende, ankom sir Theodore og

lady Barville hos lord Montbarry og dannede sig nu deres eget skøn over, hvorvidt portrættet lignede. De havde selv giftet sig tidligt, og – mærkeligt nok – havde de intet at indvende imod andres tidlige bryllup.

Efter at spørgsmålet om alderen dermed var afgjort, havde de unges kærlighed ikke andre hindringer at overvinde. Miss Halldane var enebarn og ejede en betydelig formue. Arthurs studier på universitetet gik rimelig godt, men det ville heller ikke være nogen katastrofe, om han opgav dem. Som sir Theodores ældste søn var alt lagt til rette for ham. Han var 22 år gammel, og den unge dame 18. Der var ikke nogen rimelig grund til at lade de elskende vente længe, og det ville ikke have været til at undskylde at opsætte brylluppet længere end til den første uge af september. I den tid, hvor det unge par var borte på den uundgåelige bryllupsrejse, skulle en søster til mrs. Carbury blive hos hende. Når hvedebrødsdagene var til ende, skulle det unge par vende tilbage til Irland og tage ophold i mrs. Carburys rummelige, bekvemme hus.

Disse bestemmelser blev truffet i begyndelsen af august. På samme tid var også de sidste forandringer i det gamle palads i Venedig tilendebragt. Værelserne blev kunstigt udtørrede; kældrene var fyldte; bestyreren samlede sin hær af øvede opvartere og kokke, og det blev bekendtgjort over hele Europa, at det nye hotel skulle åbne den første oktober.

15

(Brev fra miss Agnes til mrs. Ferrari)

"Jeg har lovet Dem, kære Elisabeth, at fortælle Dem noget om mr. Arthur Barvilles og miss Carburys bryllup. Det fandt sted for to dage siden, men da herren og fruen her fra huset har været borte, har jeg haft så meget at tage vare på, at jeg først i dag kan skrive til Dem.

Indbydelserne til brylluppet var indskrænket til medlemmer af familierne på begge sider, af hensyn til miss Halldanes tantes dårlige helbred. På familien Montbarrys side var til stede: Lord og lady Montbarry, sir Theodore og lady Barville, mrs. Norbury (som De måske husker som Hans Herligheds anden søster), desuden mr. Francis Westwick og mr. Henry Westwick. De tre børn og jeg var brudepiger tillige med to unge damer, brudens kusiner, og meget nydelige unge piger. Vi var i hvidt med grøn besætning til ære for Irland, og hver af os fik et smukt guldarmbånd til gave af brudgommen. Medregner De så nogle ældre damer af mrs. Carburys familie og de gamle tjenestefolk i begge huse, som har forret til at sidde med ved bordenden og drikke det unge pars skål, så har De alle deltagerne i bryllupsfrokosten.

Vejret var fortrinligt, og bryllupsceremonien (med musik) blev gennemført meget smukt. Ord kan ikke beskrive, hvor nydelig bruden så ud, og hvor smukt hun gennemførte det hele. Vi var meget muntre ved frokosten, og der var mange udmærkede taler. Den sidste tale før opbruddet holdt mr. Henry Westwick, og det var den bedste af dem alle. Til sidst kom han med et mageløst forslag, som har fremkaldt en meget uventet forandring i min nuværende tilværelse.

Så vidt jeg husker, sluttede han med følgende ord: 'I ét er vi alle enige – vi beklager, at afskedens time er nær, og vil være glade ved atter at mødes. Og hvorfor skulle vi ikke mødes igen? Vi er nu i sensommeren; de fleste af os vil snart tage på ferie. Hvad ville De sige til det forslag atter at træffe vore nygifte venner, før Deres rejse er til ende, og forny den selskabelige triumf ved denne udmærkede frokost ved et andet festmåltid til ære for hvedebrødsdagene? Brud og brudgom tager til Tyskland og Tyrol på vej til Italien. Jeg foreslår, at vi bevilger dem en måned til at kurre i alene, og så træffer vi dem i Norditalien – lad os sige i Venedig.'

Dette forslag blev optaget med bifald, som forvandledes til hjertelig latter ved ingen anden end min gamle amme. For næppe havde mr. Westwick udtalt ordet 'Venedig', før hun nede mellem tjenestefolkene sprang op og med høj stemme råbte: 'Ja, tag De ind på vort hotel, mine damer og herrer! Vi får allerede seks procent; hvis De alle tager ind på hotellet og forlanger det bedste, så vil det snart give 10 procent. Spørg bare master Henry!'

Idet mr. Westwick således blev udæsket på denne uimodståelige måde, kunne han ikke andet end holde en ny, humoristisk tale om, at han var aktionær i et nyt hotelkompagni i Venedig, og at han havde hjulpet ammen til at anlægge en lille sum i denne spekulation, og at de to nu var enige om at gøre forretninger i fællesskab. Da selskabet hørte dette, blev der drukket en ny, spøgefuld skål, en skål for 'Ammens Hotel' med de bedste ønsker om stort udbytte.

Da samtalen derefter vendte tilbage til det noget alvorligere spørgsmål om den foreslåede sammenkomst i Venedig, begyndte der at vise sig vanskeligheder, naturligvis med hensyn til indbydelser, som mange af gæsterne allerede havde modtaget for efteråret. Kun to medlemmer af mrs. Carburys familie var ledige og kunne straks tiltræde aftalen. På vor side var man mere i stand til at gøre, som det ønskedes. Mr. Henry Westwick besluttede sig til at tage til Venedig før de andre for selv at prøve det nye hotels faciliteter på åbningsdagen. Mrs. Norbury og mr. Francis Westwick tilbød at følge ham, og efter nogen overtalelse indvilligede lorden og ladyen i et slags kompromis. Hans Herlighed kunne ikke tage så meget fri, at han kunne rejse til Venedig, men han og hans hustru ville ledsage mrs. Norbury og mr. Francis Westwick til Paris. For fem dage siden rejste de for at træffe deres rejseselskab i London og overlod mig omsorgen for de tre kære børn. De tiggede om at få lov til at følge med deres papa og mama, men man fandt det bedre ikke at afbryde deres undervisning, og ikke at udsætte dem for (særligt de to yngste) for en rejses udmattende besværligheder.

I morges fik jeg et henrivende brev fra bruden, dateret i Køln. De kan ikke tænke Dem, hvor smukt og ukunstlet hun forsikrer mig om sin lykke. Mange folk, siger man i Irland, er født til lykken, og jeg tror, at Arthur Barville er et af dens skødebørn.

Når De næste gang skriver, håber jeg, at De er ved bedre helbred og i bedre stemning end sidst.

Deres oprigtige veninde

Agnes Lockwood."

Agnes havde næppe forseglet brevet og skrevet adressen på det, før den ældste af hendes tre elever kom ind med den overraskende nyhed, at lord Montbarrys tjener var ankommet fra Paris. Forskrækket ved tanken om, at der kunne være sket en ulykke, løb hun ud for at tale med manden i hall'en. Hendes ansigt sagde ham, hvor forskrækket hun var, endnu før hun kunne få et ord frem. "Der er ikke noget i vejen, miss," skyndte han sig at sige, "Hans Herlighed og Hendes Nåde befinder sig meget godt i Paris. De længes blot efter Dem og de unge damer." Med disse ord overrakte han Agnes et brev fra lady Montbarry.

> "Kæreste Agnes," læste hun, "jeg er så henrykt over den vidunderlige forandring i mit liv – det er seks år siden, husker du jo nok, at jeg sidst rejste på Kontinentet. Jeg har opbudt alle mine overtalelsesevner for at få min mand til at rejse til Italien og Venedig, og hvad mere er, det er virkelig lykkedes mig. Han er netop nu gået op på sit værelse for, inden posten afgår, at sende de nødvendige afbud til England. Gid du måtte få en lige så ejegod mand, min kære, når din tid kommer. Men der er et, som mangler for at gøre min lykke fuldkommen, og det er at have dig og de søde børn hos os. Montbarry kan lige så lidt undvære dem som jeg – han tilstår det blot ikke så åbenhjertigt. Du skal hverken få besvær eller bekymringer af det, Louis vil overbringe dig disse hastigt nedskrevne linjer og sørge for dig på rejsen til Paris. Kys børnene tusinde gange fra mig –

lad blot deres undervisning ligge lidt – pak straks, min kære Agnes, og du vil være mig endnu kærere end nogensinde.

Din hengivne veninde

Adela Montbarry."

Agnes lukkede brevet, og da hun følte trang til at samle sig lidt, trak hun sig nogle øjeblikke tilbage til sit værelse.

Efter hendes første overraskelse og glæde ved udsigten til at komme ud at rejse, fulgte der indtryk af mindre behagelig natur. Idet hun faldt lidt til ro, kom hun til at tænke på de afskedsord, som Montbarrys enke havde rettet til hende: "Vi vil mødes endnu en gang – her i England eller i Venedig, hvor min mand døde – men så bliver det sidste gang."

Det var et sælsomt sammentræf, at begivenhedernes gang således uventet skulle føre Agnes til Venedig så kort tid efter, at disse ord var blevet udtalte. Var kvinden med sin hemmelighedsfulde advarsel og de sorte øjne stadig tusinder af mile borte, og lå der et ocean imellem dem? Eller var der også for hende indtrådt begivenheder, som uventet førte hendes vej tilbage til lagunestaden? Agnes sprang op af stolen. Hun skammede sig over, om end det kun var et øjeblik, at have hengivet sig til den slags overtroiske forestillinger.

Hun ringede, sendte bud efter sine små elever og meddelte dem den forestående afrejse til forældrene. Børnenes larmende glæde, det travle røre, som en hastig pakning frembragte, vækkede hendes energi. Hun betvang sine tåbelige tanker med den foragt, som de fortjente. Hun arbejdede, som kun kvinder kan arbejde, når de har hjertet med i deres foretagender.

De rejsende nåede endnu samme dag Dublin i rette tid til at gå om bord på dampskibet til England, og to dage senere befandt de sig i Paris hos lord og lady Montbarry.

Fjerde del

16

Det var kun den tyvende september, da Agnes og børnene nåede Paris. Mrs. Norbury og hendes broder Francis var allerede rejst videre til Italien – mindst tre uger før hotellet blev åbnet.

Den som gav anledning til denne tidlige afrejse, var Francis Westwick.

Ligesom hans yngste broder Henry havde også han søgt at øge sine midler ved sit forretningstalent, men med den forskel, at hans spekulationer henhørte til kunstens område. Han havde tjent penge først ved et ugeskrift, dernæst havde han anbragt sin gevinst i et teater i London. Dette sidste blev godt ledet og opmuntret af publikum ved en række succeser. Idet han lagde planerne til næste vintersæson og søgte at udfinde nye sceniske overraskelser, kom han i tanker om på ny at vække publikums gamle smag for balletten. Han ville selv arrangere en sådan, i hvilken det dramatiske og dansen skulle gå op i en højere enhed. Som følge heraf søgte han i alle fastlandets teatre den bedste danserinde (som også ejede de absolut nødvendige personlige fortrin). Fra sine korrespondenter i udlandet havde han hørt tale om to damer, hvis første optræden havde været vellykket, den ene i Milano og den anden i Firenze. Han havde til hensigt at besøge disse byer og selv overbevise sig om danserindernes fortrin, inden han traf sammen med de unge ægtefolk. Hans søster, der var enke, havde en bekendt i Firenze,

som hun gerne ville besøge, og fulgte ham derfor villigt. Familien Montbarry blev i Paris, indtil det var på tide at tage til familiesammenkomsten i Venedig. Henry forefandt dem stadig i Frankrigs hovedstad, da han var på vej til Venedig for at overvære åbningen af det nye hotel.

Mod lady Montbarrys råd benyttede han atter lejligheden til at gentage frieriet hos Agnes. Han kunne næppe have valgt et mindre gunstigt tidspunkt. Paris' muntre liv (som var ganske uforståeligt for hende såvel som for hendes nærmeste omgivelser) havde haft en sælsom nedslående virkning på hende. Hun kunne ikke beklage sig over at være syg og tog villigt del i den stadig skiftende række af fornøjelser, som det livslystne Paris byder de fremmede, men intet tiltalte hende. Hun forblev ganske udeltagende og træt overfor alt. Denne tilstand gjorde hende lidet skikket til at optage Henrys frieri gunstigt eller endog blot tålmodigt. Hun afslog bestemt at høre på ham.

"Hvorfor minder De mig om, hvad jeg har lidt?" spurgte hun pirreligt. "Ser De ikke, at det har efterladt mærker for livet hos mig?"

"Jeg troede, at jeg forstod mig en smule på kvinder," sagde Henry, der søgte bistand hos lady Montbarry. "Men Agnes hensætter mig i stadig forbavselse. Det er nu allerede et år siden Montbarry døde, og hun bliver ved at hænge således ved mindet om ham, som om han var forblevet hende tro indtil døden. Hun føler bestandig tabet af ham, således som ingen af os andre føler det."

"Hun er den mest trofaste kvinde, der nogensinde har levet," svarede lady Montbarry. "Tænk på det, og du vil forstå hende.

Kan da et sådant væsen give eller nægte sin kærlighed alt efter omstændighederne? Fordi manden var hende uværdig, var han da måske af den grund mindre den mand, hun havde valgt? Hun var, så længe han levede, hans bedste og mest trofaste ven, hvor lidt han end fortjente det, og nu bliver hun ved at være lige så trofast mod hans minde. Hvis du virkelig elsker hende, så må du vente og stole på dine to bedste venner: Tiden og mig. Dette er mit råd. Lad din egen erfaring klare for dig, om det ikke er det bedste råd, som jeg kan give dig. Fortsæt i morgen rejsen til Venedig, og når du tager afsked med Agnes, så tal med hende lige så hjerteligt, som om intet var sket."

Henry var klog nok til at følge dette råd. Agnes forstod ham og gjorde fra sin side afskeden let og venlig. Da han standsede ved døren for at tilkaste hende et sidste blik, vendte hun sig hastigt om, så hendes ansigt var skjult for ham. Var dette et godt tegn?

Lady Montbarry, som fulgte Henry ned ad trappen, sagde: "Ja, absolut! Skriv, når du kommer til Venedig. Vi venter på et brev fra de nygifte, og vi indretter vor afrejse til Italien efter det."

En uge gik, men der kom intet brev fra Henry. Nogle dage efter kom der brev fra ham. Det var fra Milano i stedet for fra Venedig, og bragte følgende mærkelige meddelelse:

> "Jeg har forladt hotellet, vender tilbage, når jeg får meddelelse om, at Arthur og hans kone kommer til Venedig. Min adresse er i mellemtiden: 'Albergo Reale', Milano."

Henry foretrak Venedig for alle andre byer i Europa, og det var ham, der havde sat dette familiestævne i stand – hvilke uventede begivenheder havde så kunnet foranledige ham til at forandre sin plan? Og hvorfor skrev han så kortfattet derom uden et eneste ord til forklaring? Vor fortælling vil følge ham – og finde svaret på disse spørgsmål i Venedig.

17

Paladshotellet, der hovedsagelig var indstillet på besøg af engelske og amerikanske rejsende, fejrede ganske naturligt sin åbningsfest med en stor banket og en lang række taler.

Henry Westwick var blevet opholdt undervejs og nåede Venedig netop tidsnok til at slutte sig til gæsterne ved kaffen og cigarerne. Da han mønstrede modtagelsesværelsernes pragt og den smagfulde forening af luksus og komfort i soveværelserne, begyndte han at dele ammens sangvinske aktionæranskuelser og i ramme alvor anslå det fremtidige udbytte til mindst ti procent. I hvert fald var begyndelsen lovende. Ved flotte avertissementer var opmærksomheden blevet vakt så stærkt på det nye hotel, at alle rum var optaget af rejsende fra alverdens lande på åbningsdagen. Henry fik kun ved et heldigt tilfælde – en herres udeblivelse, som havde bestilt pr. brev – et af de små værelser i øverste etage. Han var ganske tilfreds og skulle netop gå til ro, da et andet tilfælde yderligere forbedrede hans udsigter for natten og skaffede ham et andet og meget bedre værelse.

Da han på vejen op ad trappen havde nået første sal, blev hans opmærksomhed vakt ved en vred stemme, som på engelsk protesterede imod en af de største uforskammetheder, som kan

vises en borger i de Forenede Stater, nemlig skulle gå til sengs uden at have gas i sit værelse.

Amerikanerne er ikke blot det mest gæstfri folk på jorden, men også (under visse omstændigheder) det mest tålmodige og godmodige. Men de er dog mennesker, og grænsen for amerikansk tålmodighed må findes i den forældede anvendelse af stearinlys i soveværelset. I nærværende tilfælde vægrede den amerikanske rejsende sig ved at anerkende, at soveværelset var fuldkomment i orden uden et gasblus. Hotelbestyreren pegede på de fine ornamenter på vægge og loft, som strålede i ny forgyldning, og erklærede, at gassen utvivlsomt ville tilintetgøre dem på nogle få måneder. Dertil svarede den rejsende, at det var meget muligt, men han forstod sig ikke på ornamenter. Til et soveværelse hørte gas, det var han vant til, det ønskede han, og han var fast besluttet på også at få det. Den forekommende bestyrer spurgte nogle andre herrer, som boede oppe i øverste, kun med gas belyste etage, om de ikke ville bytte værelse. Henry var meget villig til at bytte sig til et større soveværelse for et lille og tilbød sig straks. Den fortræffelige amerikaner trykkede hans hånd. "De er en dannet mand, min herre," sagde han til Henry, "og De vil ganske sikkert forstå disse ornamenter."

Henry så på værelsets nummer, da han åbnede døren. Det var nummer 14.

Træt og søvnig som han var, gjorde han naturligvis regning på en god nats hvile. Hans nerver var så fuldkomment i orden, at han sov lige så godt i en fremmed seng som hjemme, og dog blev uden nogen som helst anledning hans forventninger skuffet. Den bløde seng, det godt ventilerede værelse, den

vidunderlige ro, der er i Venedig om natten – alt var vel skikket til at sikre ham en udmærket hvile. Men det lykkedes ham ikke at sove. En ubeskrivelig følelse af ubehag og nedslåethed holdt ham vågen indtil daggry. Så snart der blev røre i huset, gik han ned i spisestuen og bestilte morgenmad. En anden uventet hændelse fandt sted, da han kom ned i stuen. Han havde fuldstændig mistet appetitten. En glimrende omelet og en fortræffelig karbonade lod han stå urørt, han, hvis appetit og fordøjelse plejede at være i den skønneste orden.

Dagen var skøn og klar. Han sendte bud efter en båd og lod sig ro over til Lidoen.

Der ude på den luftige lagune følte han sig som nyfødt. Næppe ti minutter efter, at han havde forladt hotellet, faldt han i dyb søvn i gondolen. Ved landingsbroen vågnede han, gik over Lidoen og forfriskede sig ved et bad i Adriaterhavet. På øen fandtes på den tid kun et usselt værtshus. Men hans appetit var nu beredt til hvad som helst. Han fortærede som en udhungret alt, hvad han kunne få fat på, og kunne ikke forstå, at han for kort tid siden havde ladet sin glimrende morgenmad på hotellet stå urørt.

Da han var vendt tilbage til byen, tilbragte han resten af dagen med at se på malerisamlingerne og kirkerne. Hen imod klokken seks førte gondolen ham tilbage, atter med fortræffelig appetit, for at han kunne mødes med nogle rejsebekendtskaber, som han havde aftalt at spise sammen med til middag ved *table d'hôte*.

Måltidet blev rost efter fortjeneste af alle gæster i huset med en eneste undtagelse. Til Henrys store overraskelse var den appetit, hvormed han havde betrådt hotellet, på en mærkelig

måde forsvundet ganske og aldeles, idet han satte sig til bords. Han kunne drikke lidt vin, men han kunne bogstavelig talt ikke få en bid mad ned.

"Men hvad i alverden går der af Dem?" spurgte hans bekendt. Henry måtte ærligt tilstå, at han ikke selv forstod det.

Da natten kom, gjorde han et nyt forsøg på at få hvile i sin magelige seng i det pragtfulde soveværelse. Resultatet var det samme som første nat. Atter tilbragte han en række søvnløse timer, og atter forlod appetitten ham fuldstændig, da han gik ned for at spise morgenmad.

Denne personlige oplevelse på det nye hotel var for mærkværdig til, at han ikke skulle bemærke det eller lade være med at tale om den. Henry fortalte det til sine bekendte i spisesalen, mens bestyreren lyttede med. Denne, der selvfølgelig var ivrig for at forsvare hotellet, blev noget ilde berørt af disse beretninger om værelse nr. 14. Han indbød de tilstedeværende til selv at overbevise sig om, hvorvidt mr. Westwicks værelse havde nogen skyld i mr. Westwicks søvnløshed, og ganske særlig henvendte han sig til en gråhåret herre, der var gæst ved en anden englænders morgenbord, med anmodning om at lede undersøgelsen.

"Den herre dér er doktor Bruno, vor ypperste læge i Venedig," forklarede han, "jeg beder ham om at undersøge, om der i mr. Westwicks værelse kan være nogen som helst usund indflydelse til stede."

Selskabet gik op i det famøse værelse med doktoren i spidsen, og her blev han stående og så sig om med en interesse, som blev bemærket af alle de tilstedeværende.

"Ja, jeg kender dette værelse igen," sagde han så, "sidste gang, jeg var her, var det i en sørgelig anledning. Det var kort tid, før paladset blev ombygget til hotel. Jeg havde en engelsk adelsmand, der døde her, under behandling."

En af de tilstedeværende spurgte efter vedkommende adelsmands navn.

Doktor Bruno svarede, uden at vide, at han talte i nærværelse af en slægtning til den afdøde: "Det var lord Montbarry."

Henry forlod langsomt værelset uden at sige et ord til nogen.

Han var ikke på nogen som helst måde overtroisk, men følte alligevel en uovervindelig modvilje mod at blive i hotellet. Han besluttede at forlade Venedig. At forlange et nyt værelse ville, som han tydeligt indså, blive optaget som en fornærmelse af bestyreren, og tage hen på et andet hotel ville være det samme som offentligt at skade et etablissement, i hvis trivsel han selv havde pekuniær interesse. Han efterlod et brev til Arthur Barville, hvori han kun meddelte, at han var taget op for at se de norditalienske søer, og at et par ord, adresseret til ham på hans hotel i Milano, ville bringe ham tilbage til Venedig. Derpå tog han med eftermiddagstoget til Padua, spiste til middag der med sædvanlig appetit og sov om natten så godt som nogensinde.

Den følgende dag kom der en herre og en dame på vej til England – folk, der var familien Montbarry fuldstændig fremmede – til hotellet og beboede nummer 14. Den næste morgen spurgte bestyreren de rejsende om, hvorledes de havde været tilfredse med deres værelse. De overlod til ham selv at dømme om deres tilfredshed, idet de blev en dag længere i Venedig, end de havde haft til hensigt, blot for at nyde godt af

de udmærkede bekvemmeligheder, som hotellet frembød. "Vi har ikke i hele Italien," sagde de, "set noget lignende, og De kan stole på, at vi skal anbefale Dem til alle vore bekendte."

Den dag, da nummer 14 atter blev ledigt, ankom en engelsk dame, som rejste alene med sin kammerpige, til hotellet, så værelset og tog det straks. Denne dame var mrs. Norbury. Hun havde forladt Francis Westwick i Milano, hvor han var beskæftiget med at engagere den nye danserinde på La Scala til sit teater. Mrs. Norbury havde regnet med, at Arthur Barville og hans unge kone, allerede var kommet til Venedig. Det interesserede hende mere at møde det unge par end at erfare resultatet af de forhandlinger, som foreløbig sinkede engagementet af den nye danserinde; og hun havde tilbudt at melde afbud for sin broder, hvis hans teatermæssige forretninger bevirkede, at han ville komme for sent til at holde sin aftale om at deltage i hvedebrødsdages-festlighederne.

Mrs. Norburys erfaringer med hensyn til nummer 14 adskilte sig betydeligt fra hendes broder Henrys.

Efter at hun som hun plejede hurtigt var faldet i søvn, blev hendes ro forstyrret ved en mængde skrækkelige drømme. Hovedpersonen i dem alle var hendes broder, den afdøde lord Montbarry. Hun så ham sulte i et skrækkeligt fængsel, hun så ham forfulgt af mordere og døende under deres dolke, hun så ham drukne i bundløse dybder af mørkt vand, hun så ham omkomme i sin seng, hvor han brændte ihjel, hun så, hvorledes en spøgelsesagtig skikkelse rakte ham en giftdrik, for hvilken han bukkede under.

Disse uafladelige, rædselsvækkende drømme havde en sådan virkning på hende, at hun stod op ved det første, svage daggry

og ikke vovede sig i seng igen. Tidligere gjaldt hun for at være det eneste medlem af familien, der stod på god fod med den afdøde Montbarry. Hans andre søskende var altid på kant med ham. Selv hans moder havde medgivet, at hun af alle sine børn holdt mindst af den ældste søn. Skønt hun til daglig var et fornuftigt og beslutsomt menneske, sad mrs. Norbury nu ved vinduet i sit værelse, så på solopgangen, og tænkte på sine drømme.

Hun undskyldte sig med det første, det bedste der faldt hende ind, da hendes kammerpige kom ind til sædvanlig tid og bemærkede, hvor dårlig hun så ud. Kammerpigen var i den grad overtroisk, at det ville have været yderst ubetænksomt at betro hende sandheden. Mrs. Norbury sagde derfor kun, at hun ikke havde fundet sengen rigtig tilpas på grund af dens store bredde. Som pigen vidste, var hun vant til hjemme at sove i en smal seng. Bestyreren af hotellet, som senere erfarede dette, beklagede, at han kun kunne tilbyde damen et eneste andet soveværelse, nemlig nummer 38, som lå umiddelbart oven over det, som hun ønskede at forlade. Mrs. Norbury antog det foreslåede bytte. Hun skulle nu altså tilbringe den anden nat i det værelse, som tidligere i paladsets historie havde tilhørt baron Rivar.

Hun sov atter ind som sædvanlig, og atter skræmtes hun ved de ubehagelige drømme fra den foregående nat. De fulgte efter hinanden aldeles i samme rækkefølge. Denne gang kunne hendes allerede rystede nerver ikke udholde den fornyede kval ved disse rædsler. Hun kastede sin morgenkåbe om sig og løb midt om natten ud af værelset. Portieren, der blev forskrækket over hendes smækken med døren, mødte hende, idet hun

hastigt løb ned ad trappen for at finde et eller andet menneskeligt væsen, som kunne være hende til selskab. Højst forbavset over dette nye bevis på den berømte "engelske excentricitet", så manden efter i hotelregistret og førte så fruen op til kammerpigens værelse. Denne sov ikke, og, hvad der var mærkeligere, hun var endnu påklædt. Hun blev slet ikke forbavset ved at se sin herskerinde, og da de var alene, og mrs. Norbury nødtvungent havde betroet hende, hvad der var i vejen, gav hun et mærkeligt svar.

"Jeg har forhørt mig om hotellet," sagde hun, "i går, da jeg spiste til aften sammen med folkene, hos en tjener, som af en af de her logerende herrer har hørt, at den afdøde lord Montbarry var den sidste person, som boede i paladset, inden det blev ombygget til hotel. Det værelse, hvori han døde, var det samme, De sov i forrige nat. Deres nuværende værelse ligger lige oven over det andet. Jeg sagde ikke noget af frygt for at forskrække Dem. Hvad mig selv angår, har jeg tilbragt natten ved lys og siddet og læst i Bibelen. Efter min mening kan intet medlem af Deres familie gøre sig håb om at leve lykkeligt eller være tilfreds i dette hus."

"Hvad mener De med det?"

"Tillad mig at forklare Dem det. Da mr. Henry Westwick var her – fortalte tjeneren mig – beboede han, uden at vide det, det værelse, i hvilket hans broder døde, akkurat ligesom De. To nætter igennem kunne han ikke lukke et øje. Tjeneren, fra hvem jeg har alt dette, hørte herren sige nede i rygeværelset, at han ikke kunne sove og følte sig så dårlig og træt, og da det blev morgen, kunne han ikke en gang spise, så længe han befandt sig under dette tag. De må gerne le ad mig, frue, men også et

simpel tyende som jeg har lov at drage sine slutninger. Det er min overbevisning, at der er hændt Hans Herlighed noget, den gang han boede i dette hus – noget, vi andre ikke ved besked om. Hans ånd vanker hvileløs omkring, indtil han kan få det sagt, og hans levende slægtninge kan føle, at han er dem nær. Disse personer vil måske en gang få ham at se. Jeg beder Dem indtrængende om ikke længere at blive i dette skrækkelige hus! Jeg ville ikke tilbringe én nat til her, om man tilbød mig alverdens gods og guld for det."

Mrs. Norbury beroligede straks sin kammerpige i den retning. "Jeg er ikke ganske enig med Dem," sagde hun alvorligt, "og ser ikke sagen fra samme synspunkt som De, men jeg har dog nok lyst til at tale med min broder om det. Vi vil vende tilbage til Milano."

Der hengik endnu nogle timer, inden hun kunne forlade hotellet med det første formiddagstog.

I denne mellemtid havde pigebarnet fået lejlighed til i al fortrolighed at meddele tjeneren, hvad der var passeret mellem hende og hendes frue den nat. Tjeneren havde andre venner, til hvem han på sin side fortalte, hvorledes det stod til, og på kort gik fortællingen fra mund til mund og kom også bestyreren for øre. Denne indså straks, at husets velfærd stod på spil, hvis der ikke blev gjort noget for at genoprette nr. 14's renommé. Nogle engelske rejsende, som var inde i adelsforholdene i deres hjemland, meddelte ham, at Henry Westwick og mrs. Norbury ingenlunde var de eneste medlemmer af familien Montbarry. Nysgerrighed kunne føre flere af dem til hotellet, når de hørte, hvad der var sket. Bestyrerens opfindsomhed fik ham snart til at finde på et middel til at narre dem, hvis det behøvedes.

Numrene på alle værelser var malet på hvide porcelænsplader, som var skruet fast på dørene. Han bestilte så en ny plade med nummeret 13A og lod værelset stå tomt, indtil pladen var færdig. Derpå anbragte han den nye plade på det gamle nummer 14, og anbragte den med nummer 14 på sit eget værelse (på anden etage) som ikke var til leje, og som tidligere slet ikke havde haft noget nummer. På denne måde forsvandt nummer 14 for altid fra hotellets bøger som et værelse, der var til leje.

Han advarede derpå tjenestefolkene imod at indlade sig på at sladre med de rejsende om nummerombytningen, idet de påkommende tilfælde blive afskediget. Derefter slog bestyreren sig til ro med den tanke, at han havde gjort sin pligt mod sine arbejdsgiver. "Nu," tænkte han med en tilgivelig følelse af triumf, "Nu kan hele familien komme, hvis den har lyst, vi skal nok narre dem."

18

Inden ugen var til ende, var bestyreren atter i forbindelse med "familien". Et telegram fra Milano meddelte, at mr. Francis Westwick ville ankomme til Venedig den følgende dag. Det ville være ham behageligt, hvis nummer 14 på første sal kunne holdes parat til ham, såfremt det var ledigt.

Bestyreren overvejede et øjeblik sagen, før han udstedte sine anvisninger til personalet.

Det nummererede værelse havde sidst været optaget af en franskmand. Den dag, Francis Westwick ville ankomme, var det også optaget, men dagen efter ville det atter blive ledigt. Ville det nu være heldigt at reservere værelset til Francis

Westwick, og når han så havde tilbragt natten i nummer 13 A uden mistanke og uden at blive forstyrret, så at spørge ham i vidners nærværelse, hvorledes han var tilfreds med sit soveværelse?

Hvis hans værelses kvalitet så endnu en gang skulle blive draget i tvivl fra anden side, ville det være let at møde enhver klage med en udtalelse af et medlem af den samme familie, som først havde givet nummer 14 et så dårligt ry.

Efter nøje overvejelse besluttede bestyreren at vove forsøget og befalede at holde nummer 13 A parat.

Næste dag ankom Francis Westwick i det mest udmærkede humør. Han havde underskrevet en kontrakt med den mest yndede danserinde i Italien. Han havde overladt omsorgen for mrs. Norbury til sin broder Henry, som han havde mødt i Milano. Han var nu fuldkommen fri og kunne more sig med på enhver mulig måde at eksperimentere med den mærkelige indflydelse, som det nye hotel havde haft på hans slægtninge.

Da hans broder og hans søster første gang havde meddelt ham deres oplevelser, erklærede han straks, at han i sit teaters interesse ville rejse til Venedig. Alt, hvad man havde fortalt ham, syntes at tyde på at der her var et uvurderligt stof til et spøgelsesdrama. Titlen fandt han på i toget: "Det hjemsøgte Hotel". Hvis man averterede dette i hele London på vældige reklameplakater, med meterhøje, røde bogstaver på sort baggrund, så var der ingen tvivl om, at publikums nysgerrighed ville få dem til at trænges i hans teater!

Skønt mr. Francis Westwick blev modtaget af hotelbestyreren med største opmærksomhed, led han dog straks en lille skuffelse.

"Der er sket en misforståelse, sir; der findes intet værelse på første sal med nummer 14; det værelse, som har det nummer, ligger på anden etage og har været beboet af mig siden den første dag, da hotellet blev åbnet. Måske mener De nummer 13 A på første sal? Det vil i morgen stå til rådighed – det er et henrivende værelse. Imidlertid vil vi gøre vort bedste for at skaffe Dem plads for i nat."

En mand, der er en succesrig teaterdirektør er vel nok det sidste menneske i verden, der lader sig dupere af andre menneskers vurdering af, hvad der godt og skidt. Francis katalogiserede i sit stille sind hotelbestyreren som en svindler, og historien om værelsesnumrene som en løgn.

Selve ankomstdagen spiste han alene til middag i spisesalen før den sædvanlige spisetid, med det ene formål at udspørge opvarteren uden at blive hørt af andre. Det svar, han fik, bragte ham til at drage den slutning, at nummer 13 A i hotellet svarede til det værelse, som hans broder og søster havde beskrevet ham som nummer 14. Derpå forlangte han at se gæstelisten og fandt, at den franske herre, som nu beboede nummer 13 A, var ejer af et teater i Paris og en ret god bekendt af ham. Han henvendte sig til kelneren og spurgte, om den herre for øjeblikket var på hotellet.

Der blev svaret, at han var gået ud, men sikkert ville komme tilbage til *table d'hôte*.

Da middagen var forbi, gik Francis ind i salen og blev modtaget med åbne arme af sin parisiske kollega.

"Kom med op på mit værelse og ryg en cigar," sagde den venlige franskmand. "Jeg kunne nok lide at høre lidt nærmere, om De virkelig har engageret primadonnaen i Milano." Og så let

fik Francis adgang til at sammenligne værelsets indre udsende med den beskrivelse, han havde fået i Milano.

Da de var kommet op til døren, kom franskmanden i tanker om, at han havde en rejsekammerat.

"Det er sandt – jeg har min dekorationsmaler med mig," sagde han, "vi er på forretningsrejse. Det er en fortræffelig fyr, som vil sætte megen pris på at blive inviteret op til os. Jeg vil gå ned og sige til opvarteren, at han skal bede ham komme her op, når han kommer igen." Han gav Francis nøglen til sit værelse og sagde: "Jeg kommer tilbage om et øjeblik. Luk Dem selv ind, det er for enden af korridoren, værelse 13 A."

Francis trådte alene ind i værelset. Jo, ganske rigtigt, ornamenterne på væggene og loftet svarede nøjagtig til beskrivelsen! Han nåede lige med et blik at lægge mærke til dette, da hans opmærksomhed blev henledet på ham selv og hans egne sanser ved en grotesk mærkværdig hændelse, der overrumplede ham fuldstændig.

Han lagde mærke til en hemmelighedsfuld lugt i værelset – en lugt, der var ham ganske ny og særdeles ubehagelig. Den bestod af en dobbelt (hvis noget sådant findes) blanding, hvori hver enkelt del gjorde sig gældende på egen hånd. Den ene var svag og ubehagelig krydret, den anden så ubeskrivelig kvalmende, at Francis rev vinduet op og stak hovedet ud i den friske luft, ude af stand til blot et øjeblik længere at udholde den skrækkelige, forgiftede atmosfære. Franskmanden kom tilbage til sin engelske ven, dampende på sin cigar. Han fo'r forfærdet tilbage ved et syn, som er forfærdeligt for hans landsmænd i almindelighed – nemlig synet af et åbent vindue. "I englændere

er da også tossede efter frisk luft," udbrød han. "Vi får os nok en ordentlig forkølelse."

Francis vendte sig om og så forbavset på ham. "Kan De virkelig ikke mærke lugten i Deres værelse?" spurgte han.

"Lugten i mit værelse?" gentog kollegaen. "Jeg kan lugte min egen gode cigar. Prøv selv en. Og luk så for Himlens skyld det vindue!"

Francis afslog cigaren med en afværgende bevægelse.

"Undskyld mig, jeg vil overlade til Dem at lukke vinduet, jeg føler mig ilde tilpas og svimmel. Jeg må hellere gå." Han holdt sit lommetørklæde for næse og mund, idet han gik gennem værelset til døren.

Franskmanden fulgte Francis' bevægelser med en sådan forbavselse, at han aldeles glemte at benytte lejligheden til at lukke den friske luft ude. "Er det da så afskyeligt?" spurgte han, idet han forbavset stirrede efter ham.

"Afskyeligt!" mumlede Francis bag sit lommetørklæde. "Jeg har virkelig aldrig i mit liv lugtet noget lignende."

Der blev banket på døren. Dekorationsmaleren kom til syne. Hans arbejdsgiver spurgte ham straks, om han kunne lugte noget.

"Ja, jeg lugter Deres cigar. Den er delikat, De kan måske undvære én?"

"Ja, men vent et øjeblik. Lugter De andet end denne cigar – lugter De noget afskyeligt, frygteligt, ubeskriveligt, noget, som De aldrig, aldrig nogensinde før har indsnuset?"

Maleren syntes at være forbavset over de spørgsmål, som så energisk blev rettet til ham. "Deres værelse er så friskt og rent, som et værelse kan være." Mens han talte, så han forbavset

tilbage på Francis Westwick, som stod i korridoren og betragtede det indre af soveværelset med et udtryk af ufordulgt lede.

Den franske direktør nærmede sig sin engelske kollega og betragtede ham med alvorlig, ængstelig opmærksomhed.

"De ser, min ven, at vi er to mennesker her med lige så gode næser som Deres, og vi kan ingen ting lugte. Ønsker De vidnesbyrd fra endnu flere næser? Se her!" han pegede på to engelske småpiger, som løb og legede i korridoren. "Døren til mit værelse står på vid gab, og De ved, hvor hurtigt en lugt udbreder sig. Hør nu efter, mens jeg tager disse to uskyldige næser til vidner i Deres eget ølands sprog. Hør, I små piger, kan I mærke en slem lugt her?"

Børnene brast i latter og svarede i en bestemt tone: "Nej."

"Min kære Westwick," vedblev franskmanden derpå på sit eget sprog, "der er ingen tvivl om, at det står meget dårligt til med Deres næse. Jeg vil anbefale Dem at bringe den til en læge."

Efter at have givet dette råd, gik han ind i værelset og lukkede den skrækkelige friske luft ude med en følelse af lettelse.

Francis forlod hotellet og fulgte en af de sidegader, som fører til Sankt Markuspladsen. Aftenluften livede ham snart op igen. Han var i stand til at tænde sig en cigar og roligt overveje, hvad der var sket.

19

Idet Francis undgik mængden under kolonnaderne, gik han langsomt frem og tilbage på den åbne, smukke plads, der badedes i den opgående månes lys.

Uden selv at vide det, var han fuldstændig materialist. Den mærkelige virkning, som værelset havde gjort på ham, efter at det havde virket på en lignende måde på andre medlemmer af familien, bragte ham ikke i forvirring. "Måske," tænkte han, "er jeg mere fantasirig, end jeg troede, og denne min fantasi har spillet mig et puds, eller måske min ven har ret. Der er måske, rent fysisk set, noget galt fat med mig. Jeg føler mig dog ingenlunde syg, men det er ikke altid noget sikkert tegn. I nat skal jeg dog i alt fald ikke sove i dette afskyelige værelse, og jeg kan jo betænke mig til i morgen, om jeg skal tale med en læge eller ej. For øvrigt forekommer det mig nu alligevel ikke, at hotellet kunne levere stof til et stykke. En skrækkelig lugt fra et usynligt spøgelse er en splinterny idé. Men den har en skavank: Hvis jeg vil bringe den til udførelse, så jager jeg mit publikum ud af teatret!"

Da han var kommet til denne slutning, fik han øje på en sortklædt dame, som iagttog ham med synlig opmærksomhed.

"Jeg tager vist ikke fejl i at formode, at De er mr. Francis Westwick?" sagde damen, idet han bemærkede hende.

"Ja, det er mit navn. Tør jeg spørge, hvem jeg har den ære at tale med?"

"Vi har kun mødt hinanden én eneste gang før," svarede hun undvigende, "den gang, da Deres afdøde broder forestillede mig for Deres familie. Har De fuldstændig glemt 'mine store sorte øjne og rædsomme teint'?" Hun løftede sit slør, mens hun talte, og vendte sig således, at månelyset faldt på hendes ansigt.

Francis genkendte den kvinde, der var ham mere ubehagelig end nogen anden, nemlig hans broders, den forrige lady Montbarrys, enke.. Han så på hende med rynket pande. Hans

erfaringer fra teaterlivet, samlet sammen gennem utallige prøver med skuespillerinder, som ofte nok havde tirret ham, havde vænnet ham til at føre et skarpt sprog overfor damer, der mishagede ham.

"Jeg kender Dem," sagde han. "Jeg troede, De var i Amerika."

Hun overså hans uhøflige optræden; da han løftede på hatten for at gå videre, standsede hun ham uden videre.

"Tillad mig at følges med Dem et par minutter," sagde hun roligt. "Jeg har noget at sige Dem."

"Undskyld, jeg ryger," sagde han, idet han pegede på sin cigar.

"Åh, røg generer mig ikke."

Han havde derefter ikke andet at gøre end at finde sig i sin skæbne eller også blive ligefrem brutal. Han valgte at finde sig i skæbnen, men gjorde det så vrangvilligt som muligt. "Nå," spurgte han, "hvad vil De mig så?"

"Det skal De straks få at vide, mr. Westwick, men lad mig først fortælle Dem, hvorledes jeg er situeret. Jeg står ene i verden. Til tabet af min mand er føjet endnu et andet tab. Min broder, baron Rivar, døde i Amerika."

Baronens ry og den tvivl, som folkesnakken havde kastet over hans foregivne slægtskab med grevinden, var alt sammen velbekendt for Francis.

"Skudt i et spillehus?" spurgte han hensynsløst.

"Ja, dette spørgsmål er jo fuldkommen naturligt fra Deres side," sagde hun med den urokkelige ironi, som hun ved visse lejligheder kunne påtage sig. "Som ægte englænder interesserer De Dem for væddeløb og hasard, kan jeg tænke. Min broder døde ikke nogen voldsom død. Han blev, sammen med mange

andre, offer for en feber, der rasede i en lille by i vesten, som vi tilfældigvis besøgte. Dette tab bevirkede, at jeg ikke kunne udholde at blive i Staterne. Jeg forlod Amerika med den første damper, der afsejlede fra New York, et fransk skib, som førte mig til Havre. Jeg fortsatte min ensomme rejse gennem det sydlige Frankrig og tog derfra til Venedig."

"Men hvad angår dog alt det mig?" tænkte Francis ved sig selv. Hun tav og syntes at vente, at han skulle sige noget. "Nå, således er De altså kommet til Venedig," sagde han ligegyldigt. "Men hvorfor netop hertil?"

"Fordi jeg ikke *kunne* andet," svarede hun.

Francis så på hende med et udtryk af kynisk nysgerrighed.

"Det lyder mærkeligt," sagde han, "hvorfor kunne De da ikke andet?"

"Kvinder plejer at handle efter indskydelser," forklarede hun. "Lad os antage, at det er en indskydelse, som har ledet min rejse. Og dog er dette det sidste sted i verden, hvor jeg kunne ønske at være. Erindringer, som jeg afskyr, er knyttet hertil. Hvis jeg selv havde en vilje, ville jeg aldrig gense Venedig. Jeg hader denne by. Men som De ser, er jeg her nu. Hvornår har De sidst talt med et så ufornuftigt kvindemenneske? Aldrig, vil jeg tro!" Hun standsede med et, så forskende på ham og forandrede pludselig tonen. "Hvornår ventes miss Agnes Lockwood hertil?" spurgte hun.

Det var ikke let at bringe Francis ud af ligevægt, men dette spørgsmål havde den virkning. "Men hvor pokker ved De fra, at miss Lockwood kommer til Venedig?" udbrød han.

Hun lo – en bitter og spottende latter. "Lad os antage, at jeg gættede det," sagde hun.

Der var noget i hendes tone eller måske i den dristige trods i hendes blik, da det hvilede på ham, fik Francis' temperament til at blusse op.

"Lady Montbarry ..." begyndte han.

"Nej, lad være," afbrød hun ham. "Deres broder Stephens kone hedder lady Montbarry nu. Jeg deler ikke min titel med nogen anden kvinde. Kald mig ved det navn, som jeg bar, før jeg begik den skæbnesvangre fejl at gifte mig med Deres broder. Kald mig blot grevinde Narona."

"Grevinde Narona," begyndte Francis, "hvis det kun er Deres hensigt at mystificere mig, så er De kommet til den forkerte. Tal direkte ud, eller tillad mig at sige Dem godnat!"

"Hvis Deres hensigt er at holde miss Lockwoods ankomst til Venedig hemmelig," svarede hun, "så sig det lige ud, mr. Westwick, uden omsvøb!"

Hendes hensigt var åbenbart at tirre ham, og det lykkedes hende. "Det ville være tåbeligt," udbrød han. "Min broders rejseplan er ingen hemmelighed for nogen. Han kommer hertil med miss Lockwood, sin hustru og sine børn. Da De synes så vel underrettet, ved De måske, hvorfor hun kommer til Venedig?"

Grevinden var pludselig blevet alvorlig og tankefuld. Hun svarede ikke. Disse to mennesker, som var så grundlæggende forskellige, men som her gik tilsyneladende venskabeligt sammen, havde nu nået enden af Markuspladsen og stod foran kirken. Månen lyste stærkt nok til at vise den store domkirkebygning i al dens vidunderlige pragt. Selv Sankt Markusduerne var synlige. I tætte rækker sad de med hovedet under vingen langs hovedportalens buer.

"Aldrig i mit liv har jeg set den gamle kirke så dejlig i måneskinnet," sagde grevinden stille, som om hun talte med sig selv. "Lev vel, Sankt Markus i månelyset! Jeg kommer aldrig til at se dig igen."

Hun vendte sig bort fra kirken og lagde mærke til, at Francis så forundret på hende. "Nej," sagde hun, idet hun behændigt genoptog samtalens afbrudte tråd. "Jeg ved ikke, hvorfor miss Lockwood kommer hertil. Jeg ved kun, at vi skal mødes her."

"Ifølge en aftale?"

"Ifølge en skæbnens tilskikkelse," svarede hun med hovedet bøjet ned mod sit bryst og med nedslagne øjne – Francis brast i latter – "eller, om De hellere vil, ved det, som dåren kalder tilfældet."

"Tilfældet synes at være slået ind på en mærkelig vej for at bringe det møde i stand," henkastede han let. "Vi har alle sammen aftalt at mødes i Paladshotellet. Hvoraf kommer det, at Deres navn ikke står i hotellets gæsteliste? Skæbnen burde dog også have bragt Dem til det hotel?"

Hun slog sløret ned for sit ansigt. "Skæbnen kan nå at gøre det endnu," sagde hun. "Palads Hotellet" gentog hun, idet hun atter ligesom talte med sig selv. "Det gamle Helvede, nu forvandlet til en ny Skærsild. Det selv samme hus! Jesu Maria! Det selv samme hus!" Hun tav og lagde hånden på sin ledsagers arm. "Miss Lockwood skal måske ikke bo der sammen med den øvrige familie?" råbte hun pludselig ivrigt, "Er De ganske sikker på, at hun kommer til at bo på det hotel?"

"Ja, vist er jeg det. Har jeg ikke sagt Dem, at miss Lockwood rejser sammen med lord og lady Montbarry? Ved De ikke, at

hun er medlem af familien? De skulle tage over på vort hotel og bo der, grevinde!"

Uden at lægge mærke til den spottende tone, hvori han talte, sagde hun svagt: "Ja, må flytte til Deres hotel!" Hendes hånd lå stadig på hans arm; han kunne mærke, hvor hun skælvede, mens hun talte. Hvor megen mistillid han end havde til hende, og hvor lidt pris han end satte på hende, var der dog en følelse af menneskelighed, som fik ham til at spørge, om hun frøs.

"Ja," sagde hun, "jeg ryster af kulde og mathed."

"Og det i en nat som denne, grevinde?"

"Natten har intet med det at gøre, mr. Westwick. Hvorledes tror De, forbryderen føler sig på skafottet, mens bøddelen lægger rebet om hans hals? Ligeledes kold og mat, tror jeg. De må undskylde min galgenhumor. Ser De, Skæbnen har lagt løkken om min hals – det kan jeg mærke."

Hun så sig om. De var nu tæt ved den berømte Café Florian. "Følg med her ind," sagde hun, "jeg må have noget til atter at oplive mig. De skal ikke betænke Dem, for det er i Deres egen interesse. Jeg har endnu ikke sagt Dem mit ærinde. Det er en forretning, som angår Deres teater."

Mens han spekulerede på, hvad i alverden hun kunne have at foreslå, som vedkom hans teater, gav han efter for omstændighedernes spil, og fulgte hende tøvende ind på caféen. Han fandt et roligt hjørne, hvor de kunne tage plads uden at blive iagttaget. "Hvad ønsker De at nyde?" spurgte han resigneret. Hun bestilte selv, hvad hun ville have.

"Maraschino og en kande te!"

Opvarteren studsede, og Francis studsede. Det var noget nyt for dem begge at høre te blive bragt i forbindelse med

maraschino. Grevinden syntes aldeles ligegyldig overfor deres overraskelse og gav opvarteren ordre til at hælde et stort vinglas af likøren over i et stort glas og så fylde dette til randen med varm te.

"Jeg kan ikke gøre det selv, mine hænder ryster så meget," bemærkede hun. Hun drak begærligt den stærke drik så hed, som den var. "Det er maraschinopunch," sagde hun, idet hun trak vejret dybt – "vil De ikke prøve? Kendskabet til denne drik har jeg arvet. Da Deres engelske dronning Caroline var på Kontinentet, var min moder tilknyttet hendes hof. Denne hårdt krænkede dronning opfandt i en af sine lykkeligere stunder maraschinopunchen. Min moder, der var sin nådige herskerinde meget hengiven, delte hendes smag, og jeg har lært punchen af min moder. Og nu, mr. Westwick, vil jeg sige Dem, hvad mit ærinde er. De er teaterdirektør. Kunne De ikke bruge et nyt stykke?"

"Jeg kan altid bruge et nyt stykke – hvis det da er godt."

"Og De betaler, hvis det er godt?"

"Ja, jeg betaler godt – i min egen interesse!"

"Hvis jeg nu skrev et stykke, ville De så læse det?"

Francis tøvede. "Hvem har fået Dem på den idé at skrive et stykke?" spurgte han.

"Et rent tilfælde," svarede hun. "Jeg fortalte en gang min afdøde broder om et besøg, som jeg havde aflagt miss Lockwood, da jeg sidst var i England. Han fandt intet interessant ved dette, men det var ham påfaldende, hvordan jeg fortalte det. Han sagde til mig: "Du beskriver, hvad der er foregået mellem dig og den dame i udtryk og med en malerisk kraft, som om det var et replikskifte i et godt skuespil. Du har

dramatiske evner – prøv, om du ikke kan skrive et stykke. Du kunne tjene penge ved det." Det var det, som gav mig ideen til det."

Disse sidste ord syntes at gøre Francis forundret. "De behøver da sikkert ikke at arbejde for penge?" udbrød han.

"Jeg trænger altid til penge. Mine vaner er kostbare, og jeg har kun mine usle fire hundrede pund om året og så resten af min kapital, som nu ikke beløber sig til mere end et par hundrede pund."

Francis forstod, at hun hermed mente de ti tusind pund, som livsforsikringsselskaberne havde udbetalt. "Er alle de penge allerede borte?" udbrød han.

Hun pustede let hen over sine fingre. "Ja, sådan," svarede hun koldt.

"Baron Rivar?"

Hun så på ham med et glimt af vrede i de hårde, sorte øjne.

"Mine egne anliggender er min hemmelighed, mr. Westwick. Jeg har stillet Dem et forslag, og De har endnu ikke svaret mig. De må ikke sige nej uden først at have overvejet sagen. Husk på, hvilket liv jeg har ført. Jeg har set mere af verden end de fleste, iberegnet skuespilforfattere. Jeg har haft sælsomme eventyr og hørt mærkelige historier, og meget har jeg iagttaget; jeg husker det hele. Mon der ikke i mit hoved er stof nok til at skrive et skuespil? – hvis jeg får lejligheden?" Hun ventede et øjeblik, og pludselig gentog hun sit mærkelige spørgsmål om Agnes.

"Hvornår ventes miss Lockwood til Venedig?"

"Hvad har det at gøre med Deres nye skuespil, grevinde?"

Grevinden syntes at have nogen vanskelighed ved at give det rette svar på dette spørgsmål, hun bryggede sig endnu et glas

maraschinopunch og drak halvdelen, inden hun atter tog ordet.

"Det har grumme meget med mit nye skuespil at gøre," sagde hun endelig. "Svar mig!"

Francis svarede hende.

"Miss Lockwood er her om en uge eller måske endnu tidligere."

"Meget vel. Hvis jeg lever og endnu har min frihed eller er i besiddelse af mine åndsevner – De må ikke afbryde mig, jeg ved, hvad jeg siger – så vil jeg have en skitse, et omrids af mit stykke færdigt som en prøve på, hvad jeg kan præstere. Jeg spørger Dem endnu en gang: Vil De læse det?"

"Ja, vist vil jeg læse det. Men, grevinde, jeg forstår ikke ..."

Hun løftede hånden i vejret som for at påbyde ham tavshed og drak det andet glas punch ud.

"Jeg er en levende gåde – og De ønsker at kende min rette løsning," sagde hun. "Her er løsningen i, som I englændere siger, en nøddeskal. Mange mennesker lider af den vrangforestilling, at folk født i de varmere klimazoner er fantasirige. Aldrig var noget mere forkert. De finder ikke mere fantasiforladte folk end indbyggerne i Italien, Spanien, Grækenland og de andre sydligt beliggende lande. Deres sind er fra naturens side døve og blinde for alt sværmeri, alt spirituelt. Nu og da fremstår der – i løbet af århundreder – et stort geni, men det er undtagelsen, som bekræfter reglen. Og se nu! Jeg – om end jeg ikke er nogen stor ånd – jeg er på min egen måde (tror jeg) også en undtagelse. Til min store sorg er jeg i besiddelse af noget af den forestillingsevne, som er så almindelig blandt englændere og tyskere – og så sjælden blandt italienere, spaniere og alle de andre! Og hvad er resultatet? Jeg

tror, det er blevet til en sygdom i mig. Jeg er fuld af forudanelser, som gør mit liv til en lang rædsel for mig. Det kan være lige meget, hvad disse forudanelser er. Nok er det, at de behersker mig fuldstændigt – de driver mig over land og hav efter deres forgodtbefindende; de er inde i mig, piner mig, i dette selv samme øjeblik! Hvorfor modstår jeg dem ikke? Jamen, det gør jeg. Netop nu prøver jeg – med hjælp fra denne udmærkede punch – at stå imod dem. Sommetider kan jeg med besvær opdyrke en smule almindelig sund sans. Og af og til får denne mig til at blive en håbefuld kvinde. Engang havde jeg det håb, at det, der syntes at være virkeligheden blot var et sansebedrag – jeg spurgte tilmed en engelsk læge om det ikke var sådan! Til andre tider er jeg besat af tvivl om mig selv. Lige meget nu – det ender altid med, at jeg igen bliver besat af den gamle rædsel og overtro igen. Om en uges tid vil jeg vide, om skæbnen virkelig bestemmer min fremtid for mig, eller jeg selv kan bestemme den. Skulle det sidste være tilfældet, er jeg besluttet på at fordybe mig i det selvpineriske forehavende, jeg har fortalt Dem om. Forstår De mig en smule bedre nu? – Vor forretning er så afgjort, mr. Westwick, kan vi så forlade dette varme værelse, ud i den dejlige, friske luft?"

De rejste sig og forlod caféen. Francis bemærkede for sig selv, at maraschino-punchen var den eneste åbenbare forklaring på alt, hvad grevinden havde sagt til ham.

20

"Får jeg Dem at se igen?" spurgte hun, idet hun rakte hånden ud mod ham for at tage afsked. "Jeg går altså ud fra, at det er en aftale med skuespillet?"

Francis kom til at tænke på sine mærkelige oplevelser i det nylig omnummererede værelse. "Det er usikkert, hvor længe jeg bliver i Venedig," svarede han, "og hvis De endnu har noget at sige til mig angående Deres dramatiske forsøg, er det vist det bedste, at De siger det straks. De har måske allerede valgt et emne? Jeg kender det engelske publikums smag bedre end De, og jeg kunne spare Dem tid og ulejlighed, hvis De ikke har valgt Deres emne klogt."

"Det er mig ligegyldigt, hvad jeg skriver om," svarede hun skødesløst, "når blot jeg skriver. Hvis De har et godt emne i kikkerten, så giv De mig det. Jeg indestår for karaktererne og dialogen."

"De indestår for karaktererne og dialogen?" gentog Francis. "Det kan man kalde dristig tale af en debutantinde. Men mon det ikke ville ryste Deres ophøjede selvtillid, hvis jeg opgav Dem det sværeste emne, som endnu er bragt frem på scenen? Hvad ville De sige, grevinde, til at konkurrere med selveste Shakespeare, og skrive et spøgelsesdrama? Men vel at mærke en sandfærdig historie, grundet på begivenheder i selve denne by, og som De og jeg har del i!"

Hun greb hans arm og trak ham bort fra den overfyldte kolonnade ud på den mennesketomme midte af pladsen.

"Nå, sig mig det nu," udbrød hun ivrigt, "her, hvor ingen er i nærheden af os. Hvordan berører det mig? Hvordan? Hvordan?"

Hun holdt hans arm fast og rystede den i sin utålmodighed efter at høre, hvad han havde at afsløre. Et øjeblik tøvede han. Hidtil havde han kun talt i spøg, idet han morede sig over hendes naive selvtillid. Men nu begyndte han overfor hendes uimodståelige alvor at overveje, hvad han egentlig var ved at

gøre, ud fra et mere alvorligt synspunkt. Med hendes kendskab til, hvad der var passeret i det gamle palads, før det blev forvandlet til hotel, var der en stor sandsynlighed for at hun ville kunne antyde, hvad der var hændt for hans broder, hans søster, og ham selv. Eller, hvis hun ikke gjorde dette, kunne hun måske ved et tilfælde måske afsløre en hændelse, som hun selv havde erfaret, der kunne give en dygtig skuespilforfatter stof til et skuespil. Hans teaters trivsel var hans livs mål. Måske var han på spor af et nyt trækplaster, tænkte han, et nyt stykke, som kunne indbringe ham tusinder af pund.

Og med dette motiv meddelte han uden videre tøven grevinden, hvad han og hans slægtninge havde oplevet på det hjemsøgte hotel. Han beskrev endog det udbrud af overtroisk skræk, som mrs. Norburys kammerpige havde lidt under. "Det er rent nonsens, ret beset," bemærkede han, "men der ligger noget dramatisk i dette tegn på åndernes indflydelse, som gør sig gældende hos familien, efterhånden som de betræder det skæbnesvangre værelse – indtil den ene, udvalgte slægtning kommer, som vil få det Overjordiske Væsen at se, og erfare den skrækkelige sandhed. Ikke sandt, grevinde, det er stof til et drama, et emne af første rang!"

Han tav. Hun stod fuldstændig ubevægelig og målløs. Han bøjede sig frem og så nærmere på hende.

Hvilken virkning havde han ikke fremkaldt! Det havde gjort et indtryk, som han aldrig havde forudset. Hun stod ved siden af ham – ligesom hun havde stået foran Agnes, da hendes spørgsmål om Ferrari endelig var blevet besvaret rent ud – stod som forstenet. Hendes øjne havde fået et tomt og udtryksløst blik, og alt liv var forsvundet fra hendes ansigt. Francis greb

hendes hånd. Den var iskold som selve stenene i den brolægning, de stod på. Han spurgte hende, om hun var syg.

Der var ikke en muskel, som rørte sig hos hende. Han kunne ligeså godt have talt til et lig.

"De er sikkert ikke så tåbelig at optage, hvad jeg sagde, for alvor?" sagde Francis.

Hendes læber bevægede sig. Det lod til, at hun gjorde vold på sig selv for at få talens brug tilbage.

"Højere," sagde han, "Jeg kan ikke høre Dem."

Hun kæmpede stadig for at genvinde herredømmet over sig selv. Et svagt lys i øjnene gjorde efterhånden den tomme, kolde stirren i hendes øjne blødere. Efter endnu et øjeblik blev hun i stand til at tale således, at han forstod hende.

"Jeg havde aldrig før tænkt på den anden verden," sagde hun med tonløs stemme som en kvinde, der taler i søvne.

Hendes tanker var søgt tilbage til hin dag, da hun sidste gang havde set Agnes. Hun huskede langsomt igen den bekendelse, der undslap hende, de manende ord, som hun den gang havde udtalt. Francis, der ikke forstod dette, stod forundret. Hun vedblev i samme udtryksløse tone, med øjne, der intet ænsede, idet hun forfulgte sine egne tankebaner.

"Jeg sagde, at en eller anden ubetydelig hændelse næste gang ville bringe os sammen. Det var ikke rigtigt. Det blev ingen ubetydelig hændelse, som bragte os sammen. Jeg sagde, at jeg måske ville være den person, som kunne sige til hende, hvad der er blevet af Ferrari, hvis hun tvang mig dertil. Vil hun da nøde mig dertil? Og når hun ser *Dem*, vil jeg så også få hende at se?"

Hendes hoved sank mat ned på hendes bryst, og hendes tunge øjenlåg sænkede sig; hun udstødte et langt, lavt, træt suk.

Francis lagde hendes arm i sin, og søgte at bringe hende til sig selv.

"Kom, grevinde," sagde han. "De er træt og overspændt. Vi har talt nok for i dag. Jeg vil følge Dem til Deres hotel. Ligger det langt herfra?"

Hun fo'r sammen, da han begyndte at gå og tvang hende til at gå med, som om han havde vækket hende pludseligt af en dyb søvn.

"Ikke særlig langt," sagde hun svagt. "Det er det gamle hotel i Havne gaden. Jeg har glemt navnet."

"*Hotel Danieli's*?"

"Ja!"

Han førte hende langsomt videre. Hun fulgte ham tavst indtil enden af piazzettaen. Der, hvor man havde udsigt over den månelyse lagune, standsede hun, idet han vendte sig mod Riva del Schiavoni. "Jeg har noget at spørge Dem om. Jeg vil gerne vente et øjeblik og tænke efter."

Efter en lang pause fik hun atter fat på sin tanketråd. "Vil De sove i det værelse i nat?"

Han fortalte hende, at værelset var optaget af en anden rejsende. "Men bestyreren holder det parat til mig til i morgen," tilføjede han, "hvis jeg da vil have det."

"Nej, De må ikke," sagde hun, "De skal afstå det."

"Til hvem?"

Han fo'r sammen. "Efter hvad jeg har fortalt Dem, vil De da virkelig sove i det værelse i morgen nat?"

"Jeg må sove der."

"Er De da ikke bange?"

"Jeg er forfærdelig bange."

"Ja, det kan jeg tænke mig, efter hvad jeg har set af Dem i dag. Men hvorfor vil De have det værelse? De behøver jo ikke at bo der, medmindre De absolut vil."

"Jeg behøvede heller ikke at tage til Venedig, da jeg forlod Amerika," svarede hun, "men alligevel tog jeg hertil. Jeg må tage værelset og beholde det, indtil –" hun afbrød pludselig sig selv. "Det er ligegyldigt. Det interesserer ikke Dem."

Det var unyttigt at diskutere med hende, så Francis skiftede emne. "I dag kan vi ikke udrette mere," sagde han. "I morgen tidlig skal jeg besøge Dem og høre hvad De mener til den tid."

De fortsatte hen til hotellet. Ved døren spurgte Francis hende, om hun i Venedig levede under sit eget navn.

Hun rystede på hovedet. "Som Deres broders enke er jeg kendt her. Og som grevinde Narona er jeg også bekendt. Jeg ønsker at være ubekendt her i Venedig, og jeg rejser derfor under et almindeligt engelsk navn." Hun tøvede og standsede. "Men hvad går der af mig?" mumlede hun. "Der er mange ting, som jeg kan huske, og andre, som jeg glemmer. Jeg glemte navnet på *'Danieli's* navn, og nu glemmer jeg mit eget." Hun trak ham hurtigt hen i hotellets forhal, hvor der på væggen hang en liste over gæsterne. Idet hun langsomt lod hånden glide ned over listen, standsede hun ved det engelske navn, som hun havde påtaget sig: "Mrs. James".

"Husk det, når De kommer i morgen," sagde hun. "Mit hoved er tungt. Godnat."

Francis gik tankefuld hjem til sit hotel. Hans forretninger havde taget en ny vending i hans fravær. Da han gik igennem forhallen, blev han af en tjener anmodet om at komme ned i bestyrerens privatkontor. Der sad denne og ventede med et

alvorligt udsende, som om han havde noget vigtigt at meddele. Han beklagede at høre, at mr. Westwick ligesom de andre medlemmer af familien havde fundet alvorlige grunde til at være misfornøjet i det nye hotel. Man havde i al fortrolighed meddelt ham mr. Westwicks mærkværdige modbydelighed for lugten i soveværelset der oppe. Uden at turde indlade sig på at diskutere sagen måtte han bede om undskyldning for, at han, efter hvad der var passeret, måtte bede sig frit for at holde værelset tilbage til mr. Westwick.

Francis svarede skarpt, noget opbragt over den tone, hvori bestyreren havde tiltalt ham: "Jeg ville sandsynligvis selv have afslået at sove i værelset, i fald De havde forbeholdt det for mig. Foretrækker De, at jeg forlader hotellet?"

Bestyreren indså, at han havde begået en fejl og skyndte sig at gøre den god igen. "Nej, på ingen måde, min herre. Vi vil gøre vort bedste for at gøre Dem opholdet hos os så behageligt som muligt. Jeg beder om forladelse, hvis jeg skulle have sagt noget, som kunne støde Dem. Men et etablissement som dettes gode navn og rygte er virkelig en ting af allerstørste vigtighed. Tør jeg håbe på, at De vil have den godhed ikke at tale om, hvad der er foregået deroppe? De to franske herrer har velvilligst lovet at holde det hemmeligt."

Efter denne undskyldning kunne Francis ikke andet end føje sig efter bestyrerens bøn. "Så bliver der ikke noget af grevindens vilde planer," tænkte han, da han gik til sengs. "Nå, så meget desto bedre for hende!"

Han stod sent op den næste dag, og da han forhørte sig om sine parisiske venner, fik han at vide, at begge de franske herrer var afrejst til Milano. Da han gik gennem forhallen på vejen til

spisesalen, så han portieren i færd med at skrive værelsernes numre med kridt på nogle bagagestykker, som skulle bringes op. En kuffert tiltrak sig hans opmærksomhed ved det overordentlig store antal gamle jernbanesedler, som var anbragt på låget. Portieren var netop ved at mærke den – med nummer 13 A. Francis så straks på det navneskilt, der sad på den. Den bar et almindeligt, engelsk navn, "Mrs. James"! Han spurgte, om den dame var ankommet, og fik det svar, at hun var kommet om morgenen tidlig og for øjeblikket sad i læseværelset. Hun gik der ind og så, at der sad en dame alene;, da han trådte nærmere, stod han overfor grevinden.

Hun sad i et mørkt hjørne med bøjet hoved og armene korslagte over brystet.

"Ja," sagde hun i en tone af mat utålmodighed, inden Francis kunne nå at sige noget. "Jeg anså det for bedst ikke at vente på Dem, og jeg besluttede mig til at komme her hen, inden nogen anden kunne tage værelset."

"Har De bestilt værelset for længere tid?" spurgte Francis.

"De sagde mig, at miss Lockwood ville være her om en uge, og jeg har bestilt det for en uge."

"Hvad har miss Lockwood med det at gøre?"

"Hun har alt med det at gøre. Det er hende, der skal sove i værelset, jeg vil afstå det til hende, når hun kommer."

Francis begyndte at forstå det overtroiske formål, hun havde for.

"Nærer da en dannet dame som De virkelig de samme anskuelser som min søsters kammerpige?" udbrød han. "Forudsat Deres meningsløse overtro skulle tages alvorligt, griber De til det forkerte middel for at bevise den. Når hverken

min broder, søster eller jeg har set noget, hvordan skulle så miss Lockwood kunne opdage, hvad der har været skjult for os? Hun er kun fjernt beslægtet med Montbarry-familien – blot en kusine."

"Men hun stod nærmere den døde Montbarrys hjerte nærmere end nogen af Dem," svarede hun mørkt. "Til den sidste dag i sit liv angrede min ulykke mand at have forladt hende. Hun vil få at se, hvad ingen af Dem har set. Det er hende, som skal bo i værelset."

Francis havde hørt på hende uden at vide, hvor hun egentlig ville hen. "Jeg indser ikke, hvilken overordentlig interesse De kan have af at prøve dette ekstraordinære eksperiment?"

"Det ligger i min interesse *ikke* at prøve det. Det ligger i min interesse at flygte fra Venedig og aldrig gense Agnes Lockwood eller nogen som helst anden af Deres familie."

"Og hvad hindrer Dem da i at følge Deres interesse?"

Hun sprang op og så på ham med vilde, gnistrende øjne. "Ja, det ved jeg lige så lidt som De, men der er nogen, som ved det," udbrød hun. "Der er en vilje, som er stærkere end min egen, og som driver mig min undergang i møde." Hun satte sig atter ned og gav ham tegn til at gå. "Forlad mig," stammede hun, "lad mig blive her i fred i mine egne tanker."

Francis forlod hende, nu fast overtydet om, at hun havde mistet forstanden. Resten af dagen så han intet til hende. Natten hengik roligt, så vidt han vidste. Næste morgen spiste han meget tidlig morgenmad, besluttet på at afvente grevindens ankomst i spisesalen. Hun kom ganske rigtigt og bestilte sin morgenmad. Hun så mørk og træt og alvorlig ud

ligesom tidligere. Han skyndte sig hen til hendes bord og spurgte, om der havde tildraget sig noget om natten.

"Ikke det mindste."

"De har sovet lige så godt, som De plejer?"

"Ja, lige så godt. Har De fået breve i morges? Har De erfaret, hvornår hun kommer?"

"Jeg har ikke modtaget nogen breve. Vil De virkelig blive her? Har denne nats erfaring ikke forandret Deres mening fra i går?"

"Ikke i mindste måde."

Det øjeblikkelige skær af liv, der var gledet hen over hendes ansigt, da hun spurgte efter Agnes Lockwood, forsvandt straks, da han svarede. Hun så ud, talte og spiste sin morgenmad som en kvinde, der har mistet alt håb, alle interesser, alt undtagen de mekaniske bevægelser og instinkter, der er livet.

Francis gik ud for som alle andre rejsende at bese Tizian og Tintorettos helligdomme. Da han nogle timer efter kom tilbage, fandt han et brev fra sin broder Henry, der anbefalede ham straks at vende tilbage til Milano. En fransk teaterdirektør, der lige kom fra Venedig, søgte at bevæge den berømte danserinde, som Francis havde engageret, til at bryde sit ord og modtage en højere gage af ham.

Efter denne foruroligende meddelelse underrettede Henry sin broder om, at lord og lady Montbarry tilligemed Agnes og børnene ville komme til Venedig om tre dage.

> "De kender endnu intet til vore oplevelser på hotellet," skrev Henry, "og de har telegraferet til bestyreren og bestilt så mange værelser, som de har brug for. Det ville være både idiotisk og overtroisk af os at advare dem. Og hvad nytte ville det desuden være til, at skræmme damerne og

børnene bort fra det bedste hotel i Venedig. Vi er nu mere mandstærke og overlegne i kampen mod spøgelserne. Jeg vil naturligvis modtage de rejsende ved deres ankomst, og atter prøve lykken med det, du kalder 'det hjemsøgte hotel'. Arthur Barville og hans kone er allerede ankommet til Tarent, og to af hendes slægtninge ledsager dem til Venedig."

Francis var selvfølgelig opbragt over sin pariserkollegas opførsel, og traf straks foranstaltninger til endnu samme dag at vende tilbage til Milano.

Da han forlod hotellet, spurgte han bestyreren, om hans broders telegram var ankommet. Det var det, og til Francis' overraskelse stod værelserne allerede parate. "Jeg antog, at De aldrig mere ville lade nogen af familien slippe ind i huset," sagde han ironisk. Bestyreren svarede i samme tone, dog med et anstrøg af ærbødighed:

"Nummer 13 A er sikkert, da det er optaget af en fremmed. Jeg er Kompagniets tjener og har ingen ret til at jage pengene bort fra hotellet."

Francis ønskede godmorgen uden at ytre sig yderligere. Han skammede sig ved at tilstå det for sig selv, men han følte en overvældende nysgerrighed efter at erfare, hvad der ville ske, når Agnes ankom til hotellet. Desuden havde "mrs. James" betroet ham noget. Han gik ned i sin gondol uden at forråde "mrs. James" tillid.

Hen imod aften, tredjedagen efter, ankom lord Montbarry tillige med sit rejseselskab præcis til den fastsatte tid.

"Mrs. James" sad oppe ved sit vindue i hotellet og så først Hans Herlighed stige ud af gondolen. Han rakte sin hånd ud for

at hjælpe lady Montbarry op ad trinnene, derpå fulgte de tre børn, og til sidst viste Agnes sig i døren til den lille kahyt, og støttet til lord Montbarrys hånd, gik hun op ad trappen. Hun bar ikke slør. Da hun gik op imod hotellets indgang, så grevinden, som iagttog hende skarpt i en teaterkikkert, at hun standsede for at betragte bygningens ydre. Hun var meget bleg.

21

Lord og lady Montbarry blev modtaget af oldfruen, da bestyreren var bortrejst i forretninger for nogle få dage.

De for de rejsende bestemte tre værelser i første etage bestod af to soveværelser ved siden af hinanden og en dagligstue. Mindre tilfredsstillende var det tredje soveværelses beliggenhed, det, der var bestemt for Agnes og den ældste datter, som, når de rejste, sædvanligvis sov hos hende. Soveværelset på den anden side af salonen var allerede optaget af en engelsk enkefrue. De andre soveværelser på første sal var ligeledes alle optaget, så at der ikke var andet at gøre end at tilbyde Agnes et bekvemt værelse på anden sal. Lady Montbarry beklagede sig forgæves over, at et medlem af rejseselskabet således blev skilt fra de andre. Oldfruen bemærkede høfligt, at det var umuligt at bede de andre rejsende om at afstå deres værelser. Hun kunne kun udtale sin beklagelse herover og forsikre miss Lockwood om, at hendes soveværelse på anden sal var et af de bedste værelser i denne del af hotellet.

Da oldfruen var gået, lagde lady Montbarry mærke til, at Agnes havde sat sig lidt hen for sig selv, da spørgsmålet om soveværelset åbenbart interesserede hende meget lidt. Var hun syg? Nej, hun følte sig kun meget træt efter jernbanekørslen,

det var det hele. Da lord Montbarry hørte dette, foreslog han hende at spadsere en halv times tid sammen med ham i den kølige aftenluft. Agnes modtog med fornøjelse dette forslag. De vendte deres skridt imod Markuspladsen for at nyde brisen fra lagunerne. Det var Agnes' første besøg i Venedig. Den vidunderlige bys trylleri udøvede sin indflydelse på hendes følsomme natur. Spadsereturen havde næsten varet en time, før lord Montbarry kunne overtale sin ledsagerinde til at huske på, at middagen ventede på dem. Da de vendte tilbage gennem buegangene, lagde de ikke mærke til en dame i dyb sorg, som spadserede på den åbne plads. Hun så op, da hun genkendte Agnes og den nye lord Montbarry; derpå tøvede hun et øjeblik og fulgte så efter dem til hotellet i nogen afstand.

Lady Montbarry modtog Agnes meget henrykt og fortalte hende om en begivenhed, der var foregået i hendes fravær.

Hun havde knap været borte fra hotellet i ti minutter, før der gennem oldfruen blev bragt lady Montbarry en lille seddel, skrevet med blyant. Den kom fra ingen anden end den dame, som beboede værelset på den anden side af dagligstuen – det samme værelse, som hendes nåde havde håbet at kunne få til Agnes. Vedkommende dame underskrev sig mrs. James; hun havde hørt, at lady Montbarry var ked af ikke at kunne få alle værelserne samlede. Mrs. James var ganske ene, og det var hende ligegyldigt, om hun sov på første eller anden sal, hvis blot hendes værelse var luftigt og bekvemt. Det var hende derfor en stor fornøjelse at foreslå miss Lockwood at bytte værelse med sig. Hendes tøj var allerede bragt ud af værelset, og frøkenen behøvede blot at tage værelset nummer 13 A i besiddelse, da det fuldstændig stod til hendes tjeneste.

"Jeg ville straks besøge mrs. James," vedblev lady Montbarry, "for at takke hende personligt for hendes store forekommenhed. Men jeg fik at vide, at hun var gået ud uden at efterlade besked om, hvornår hun vender tilbage. Jeg har skrevet et par ord til tak og bemærkede, at vi forhåbentlig i morgen kunne have den fornøjelse personligt at takke hende. I mellemtiden lod jeg dine sager bringe ned. Gå nu selv ind og overbevis dig om, at denne dame virkelig har opgivet det allerbekvemmeste værelse i hele huset for din skyld."

Med disse ord gik lady Montbarry for i en fart at skifte til middagen.

Det nye værelse gjorde straks et meget gunstigt indtryk på Agnes. Det store rum, som førte ud til en balkon, frembød en vidunderlig udsigt ned over kanalerne. Ornamenterne på væggene og loftet var en kunstfærdig efterligning af Raphaels pragtfulde tegninger i Vatikanet. Det massive klædeskab var forsynet med rum af usædvanlig størrelse, i hvilke der kunne anbringes dobbelt så mange klæder, som Agnes førte med sig, og hendes klæder kunne oven i købet hænge i deres fulde længde. I det bageste hjørne af værelset nær ved hovedenden af sengen var der en lille niche, som var blevet forvandlet til et lille påklædningsværelse, hvorfra der førte en anden dør ud til hotellets bagtrappe. Denne blev sædvanligvis benyttet af det opvartende personale. Med et eneste blik overskuede Agnes alt dette og foretog derpå så hurtigt som muligt de nødvendige forandringer i sit toilette. På vejen til dagligstuen blev hun ude i gangen tiltalt af en kammerpige, som bad hende om hendes nøgler.

"Jeg vil gøre Deres værelse i stand i rette tid til natten og derpå bringe nøglerne ned til Dem i dagligstuen."

Mens pigen var i færd med sit arbejde, blev hun iagttaget af en dame, som gik frem og tilbage i korridoren ovenfor trappen. Lidt efter kom kammerpigen til syne med spanden i hånden, idet hun forlod nummer 13 A gennem påklædningsværelset og bagtrappen. Så snart hun var ude af syne, kom damen der oppe fra – det var ingen anden end grevinden – hastigt ned ad trappen, gik ind i soveværelset gennem hovedindgangen og skjulte sig i et tomt rum i klædeskabet. Så kom pigen tilbage, gjorde sit arbejde færdigt, lukkede døren til påklædningsværelset indvendig fra og hoveddøren udvendig fra, efter at hun havde forladt værelset, og gik derpå ind i familiens dagligstue og gav Agnes nøglerne.

De rejsende havde fået middagen serveret og var ved at sætte sig til bords, da et af børnene bemærkede, at Agnes havde glemt sit ur. Hun følte på sin urlomme og blev ganske forskrækket over ikke at have det hos sig. Havde hun måske glemt det på sit værelse i hastværket med at klæde sig om? Hun rejste sig hurtigt for at hente det. Lord Montbarry rådede hende til at overbevise sig om, at hendes værelse var sikkert mod tyve. Agnes fandt sit ur, som hun havde ladet blive liggende på toiletbordet. Inden hun igen forlod værelset, fulgte hun lord Montbarrys råd og prøvede nøglen i låsen til påklædningsværelset. Alt var i orden. Hun forlod værelset, idet hun lukkede hoveddøren efter sig.

Straks efter at hun var gået, vovede grevinden, der dårligt kunne trække vejret i klædeskabet, sig ud af sit skjul.

Hun trådte ind i påklædningsværelset og lyttede ved døren, til stilheden udenfor forvissede hende om, at trappegangen var fri. Derpå åbnede hun døren, gik ud og lukkede den atter forsigtigt. Således syntes dørene (set fra den indvendige side) at være lige så omhyggeligt lukkede, som Agnes havde set det, da hun egenhændigt prøvede nøglen i låsen.

Mens familien Montbarry endnu sad ved middagsbordet, kom Henry Westwick ind, direkte fra Milano.

Da han trådte ind i rummet, og atter da han trykkede Agnes' hånd, blev hun sig bevidst om en følelse, som i al hemmelighed besvarede Henrys uskrømtede glæde ved gensynet. Kun et eneste øjeblik mødtes deres blikke, og i det øjeblik opdagede hun straks, at hun uafvidende havde opmuntret hans håb. Hun kunne se dette på hans øjne, der pludselig strålede af lykke, og hun tog forvirret sin tilflugt til de sædvanlige spørgsmål om, hvorledes de slægtninge havde det, som han havde forladt i Milano.

Efter at have taget plads ved bordet, gav han en overordentlig morsom skildring af sin broder Francis' stilling mellem den upålidelige danserinde på den ene side og den skrupelløse franske teaterbestyrer på den anden. I Milano var det kommet så vidt, at han måtte gå rettens vej. Denne havde afgjort sagen i Francis' favør. Derpå havde Francis måttet forlade Milano for at tage til sit teater i London. Hans søster fulgte med ham hjem, ligesom hun også havde fulgt ham til Italien. Efter at have tilbragt to skrækkelige nætter på hotellet i Venedig, havde mrs. Norbury besluttet aldrig at bo dér igen, og beklagede ikke at kunne være til stede ved familiens sammenkomst i Venedig på grund af hendes dårlige helbredstilstand. I hendes alder var det

udmattende at rejse, og hun var glad for sin broders selskab på hjemrejsen.

Mens samtalen således gik let og muntert ved det sildige middagsbord, var det blevet sent på aftenen, og man måtte tænke på at få børnene i seng.

Da Agnes rejste sig for at gå, fulgt af den ældste datter, lagde hun til sin forbavselse mærke til en pludselig forandring i Henrys adfærd. Hans ansigt fik et alvorligt og tankefuldt udtryk, og da han sagde godnat til sin lille niece, udbrød han: "Marian, jeg ville gerne vide, i hvilken del af hotellet du bor?"

Marian, der blev forbavset over dette spørgsmål, svarede, at hun gerne sov i værelse med "tante Agnes". Henry var dog ikke tilfreds med dette svar og forhørte sig om, hvorvidt soveværelset lå i nærheden af de øvrige rejsende. Forundret over hans spørgsmål tog Agnes ordet på barnets vegne, og fortalte, at en engelsk dame, mrs. James, havde været så venlig at rømme hende pladsen.

"Takket være denne dames elskværdighed," sagde hun, "så ligger Marian og jeg nu på den anden side af dagligstuen."

Henry svarede ikke. Han så uforklarligt misfornøjet ud, idet han åbnede døren for Agnes og den lille pige. Efter at have ønsket dem godnat, ventede han ude i korridoren, til han havde set dem gå ind i det skæbnesvangre hjørneværelse. Derpå råbte han til sin broder:

"Kom ud, Stephen, og lad os ryge en cigar!"

Så snart brødrene kunne tale frit med hinanden, forklarede Henry anledningen til hans forespørgsel om soveværelset. Francis havde meddelt ham, at han havde mødt grevinden i Venedig, og Henry gennemgik nu sammen med sin broder

dette møde i alle dets enkeltheder. "Jeg er ikke ganske ubekymret med hensyn til denne kvindes hensigter," tilføjede han, "med at afstå sit værelse. Kan du ikke råde Agnes til at være meget forsigtig med at lukke sin dør – uden at ophidse dem ved at fortælle dem, hvad jeg netop har fortalt dig?"

Lord Montbarry svarede, at hans hustru allerede havde sagt det til Agnes, og at man kunne stole fuldt ud på, at hun ville passe godt både på sig selv og på sin lille sovekammerat. For øvrigt forekom historien om grevinden og hendes overtro ham at være et stykke teatralsk overdrivelse – i og for sig ganske interessant, men ikke værd at skænke alvorlig opmærksomhed.

Mens herrerne var fraværende fra hotellet, blev det værelse, i hvilket der havde fundet så mange påfaldende begivenheder sted, skuepladsen for et nyt, mærkeligt tilfælde, som angik lord Montbarrys ældste barn.

Den lille Marian var blevet gjort rede til at gå til sengs, og havde (foreløbig) ikke bemærket noget ved det nye værelse. Da hun skulle til at bede sin aftenbøn, så hun som sædvanlig opad, og hendes blik kom da rent tilfældigt til at hvile på den del af loftet, som lå lige over hovedenden af sengen. I næste øjeblik skræmte hun Agnes ved at fare op med et forskrækket ansigt, idet hun pegede på en brun plet i et af de hvide felter i loftet. "Det er en blodplet," råbte barnet, "bring mig bort herfra! Jeg vil ikke sove her!"

Agnes indså, at det ville være unyttigt at berolige hende, så længe hun var i værelset, og svøbte hende derfor så hurtigt som muligt ind i et sjal og bragte hende over til hendes moder i dagligstuen. Her gjorde damerne sig den største umage for at berolige det skælvende barn. Deres bestræbelser lykkedes ikke,

det indtryk, der var blevet gjort på barnets unge og følsomme sind, havde været alt for stærkt til at kunne fjernes ved overtalelser. Marian kunne ikke forklare sig den skræk, som havde grebet hende. Hun var ikke i stand til at sige, hvorfor pletten i loftet så ud som en blodplet. Hun vidste kun, at hun ville dø af skræk, hvis hun så den igen. Under disse omstændigheder var der ikke andet at gøre end at anbringe barnet i det værelse, hvor de yngste døtre og barnejomfruen sov.

Inden en halv time var gået, sov Marian fredeligt med sin arm slynget om søsterens hals. Lady Montbarry gik sammen med Agnes tilbage til hendes soveværelse for at tage den plet i øjesyn, som på en så påfaldende måde havde gjort barnet forskrækket. Den var så lille, at den knapt var til at se, og hidrørte sandsynligvis fra uforsigtighed fra en arbejders side, eller at nogen vel havde spildt noget vand på gulvet i værelset ovenpå.

"Jeg kan virkelig ikke forstå, hvordan Marian kunne give en så forbavsende beretning om sådan en bagatel," bemærkede lady Montbarry.

"Åh, jeg antager, at det er barnejomfruens skyld," bemærkede Agnes. "Hun har rimeligvis fortalt Marian en eller andet sørgelig ammestuehistorie, som har efterladt et så uheldigt indtryk. Personer af hendes stand er ofte meget uvidende om, hvor farligt det er at opildne et barns fantasi. De må hellere advare hende om det i morgen tidlig."

Lady Montbarry så sig beundrende om i værelset. "Er det ikke smukt udstyret," sagde hun. "Men hvad tænker jeg på, Agnes.

Efter hvad der er passeret, har du vel sagtens ikke lyst til at sove her?"

Agnes lo. "Jeg føler mig så dødtræt, at jeg netop skulle ønske dig godnat, i stedet for at vende tilbage til dagligstuen."

Lady Montbarry vendte sig mod døren. "Jeg ser, dit smykkeskrin står på gulvet; glem ikke at lukke den anden dør dér i påklædningsværelset."

"Jeg har allerede set efter," sagde Agnes, "og selv prøvet nøglen. Kan jeg være dig behjælpelig med noget, inden jeg går til sengs?"

"Nej, min kære, du skal have tak. Jeg føler mig søvnig nok til at følge dit eksempel. Godnat! Og lad mig se, du drømmer behageligt den første nat, du er i Venedig!"

22

Efter at Agnes omhyggeligt havde lukket døren, iførte hun sig sin natdragt og gav sig til at pakke ud. I farten med at skifte til middagen havde hun grebet den første, den bedste kjole øverst i kufferten, og havde smidt rejsetøjet på sengen. Hun åbnede nu dørene til garderobeskabet for første gang, og begyndte at hænge sit tøj ind på knagerne i det store rums ene side.

Allerede efter et par minutters forløb var hun træt af denne beskæftigelse og besluttede derfor at lade kufferterne stå, som de var. Luften i værelset var lummer og trykkende på grund af søndenvinden, som havde blæst hele dagen. Agnes kastede et sjal om sit hoved og sine skuldre, åbnede vinduet og gik ud på balkonen for at se på udsigten.

Natten var mørk og overskyet, og der var intet tydeligt at se. Kanalen nedenfor så ud som en sort afgrund, husene overfor

sås blot som en række skygger mod den stjerne- og måneløse himmel. Fra tid til anden hørte man bløde åreslag i vandet fra en eller anden usynlig båd, der bragte gæster til hotellet, eller et advarende råb fra en gondoliere. Bortset fra disse få og sjældne lyde var Venedigs mystiske nattestilhed bogstavelig talt gravens stilhed.

Agnes lænede sig tankefuld ud over balkonens gitter og stirrede uden at se ned i det tomme intet. Hun tænkte atter på den ulykkelige mand, som havde brudt sin troskabsed imod hende, og som havde fundet sin død i dette hus. Det forekom hende, som om der var foregået en forandring med hende siden hendes ankomst til Venedig. En ny indflydelse syntes at påvirke hende. For første gang var medlidenhed og beklagelse ikke de eneste følelser, som greb hende, når hun mindedes den afdøde Montbarry. En stærk følelse for den uret, hun havde lidt, begyndte nu at røre sig i denne ædle, selvopofrende natur, og i dette øjeblik følte hun næsten lige så bittert som Henry Westwick den ydmygelse, som hun havde lidt – hun, som dog stadig ikke kunne tilgive Henry, når han i hendes nærværelse udtalte dadlende ord om sin broder. Hun blev lige med et grebet af frygt og af tvivl om sig selv. Hun vendte sig bort fra det mørke syn af det sorte vand, gik inden for og lukkede balkondørene. Hun kastede sjalet fra sig og tændte lysene på kamingesimsen, idet hun blev grebet af en pludselig længsel efter lys i dette ensomme rum.

Det muntre lys i værelset, i modsætning til mørket udenfor, gjorde hende godt. Hun glædede sig over det som et barn!

Skulle hun gå til sengs? Nej! Den døsige træthed, hun havde følt for en halv time siden var som blæst bort. Hun begyndte

atter det kedsommelige arbejde med at pakke ud. Men efter blot et par minutter blev det hende atter for trættende. Hun satte sig ved bordet med en rejsehåndbog. "Måske skulle jeg lære mig en smule om Venedig," tænkte hun.

Hendes opmærksomhed forlod bogen før hun havde vendt så meget som ét blad i den.

Henry Westwicks billede stod for hendes indre øje. Hun genkaldte sig de mindste detaljer af aftenens begivenheder, og kunne ikke finde noget, der viste ham i andet end et favorabelt og interessant lys. Hun smilede blidt for sig selv, hun rødmede svagt, og hun hengav sig til den fulde følelse af de sande og dog tilbageholdende følelser, hun vidste han nærede for hende. Kunne hendes nedslåethed, som hun havde lidt af under hele rejsen, muligvis henføres til deres lange adskillelse – måske yderligere forværret ved hendes fortrydelse over den bitre modtagelse, hun havde givet ham i Paris? Pludselig bevidst om spørgsmålets betydning, skyndte hun sig på ny at fæstne opmærksomheden på bogen. Hun havde ikke tillid til sine egne tankers frie flugt. Hvilke lurende fristelser til at lade sig overvælde af forbudte, blide følelser, gemmer sig i en kvindes morgenkåbe, når hun er alene på sit værelse om natten! Med hjertet forankret i den afdøde Montbarrys grav, ville Agnes nogen sinde kunne tænke på en anden mand, og tænke på kærlighed? Hvor skammeligt! hvor uværdigt af hende!

For anden gang søgte hun at interessere sig for indholdet af rejsehåndbogen – og atter forgæves. Hun kastede bogen bort og vendte sig atter mod den eneste beskæftigelse, der var til rådighed, bagagen – fast besluttet på at udmatte sig selv

nådesløst, indtil hun var træt og søvnig nok til at kunne søge tilflugt i sengen.

Hun hengav sig i nogen til den ensformige beskæftigelse at flytte sine klæder fra kufferten til garderobeskabet. Det store ur i forhuset slog tolv, og mindede hende om, at det var sent. Hun satte sig et øjeblik i en lænestol.

Stilheden i huset var hende påfaldende og blev hende – ubehagelig. Var alle til sengs nu, undtagen hun? Det måtte være på tide at følge de andres eksempel? Med nervøs hast rejste hun sig, og klædte sig af.

"Jeg er gået glip af to timers hvile," tænkte hun, og rynkede panden ved synet af sit spejlbillede, idet hun ordnede håret til natten, "og i morgen duer jeg ikke til noget."

Hun tændte sin natlampe og slukkede lysene – undtagen et, som hun flyttede til et lille bord, der stod ved siden af sengen modsat lænestolen. Så stillede hun en æske tændstikker og bogen ved siden af lyset, for det tilfælde at hun ikke kunne sove og derfor ville læse, pustede lyset ud og lagde sit hoved tilbage på puden.

Forhænget om sengen var slået tilbage for at skaffe mere luft. Når hun lå på venstre side, kunne hun se lænestolen i det svage halvlys. På lænestolens betræk var der et motiv med roser med lysegrøn bund. Hun prøvede på at falde i søvn, idet hun atter og atter talte roserne. To gange blev hun forstyrret i sin tælling ved at høre støj i gangen, dernæst ved uret, som slog halv et, og dernæst ved, at et par støvler blev kastet ud i korridoren oven over med den barbariske hensynsløshed overfor andres hvile, som hyppigt kan iagttages hos folk, der bebor et hotel.

I stilheden, der påfulgte disse kortvarige forstyrrelser vedblev Agnes at tælle roserne på stolen, men stadig langsommere. Snart forvekslede hun figurerne og søgte så atter at begynde sin optælling og tænkte, at hun ville vente lidt – følte derpå, hvordan hendes øjenlåg faldt til – sukkede svagt – og faldt i søvn.

Hvor længe denne første søvn varede, vidste hun ikke. Hun kunne kun senere erindre, at hun pludselig vågnede.

Alle hendes sanser passerede grænsen mellem ufølsomhed og bevidsthed så at sig i ét spring. Uden at vide hvorfor, fandt hun sig selv siddende oprejst i sengen og lyttede, uden at vide efter hvad. Hendes hoved var tungt, og hendes hjerte bankede usædvanlig stærkt, uden at hun vidste hvorfor. Natlampen var gået ud, og værelset henlå følgelig i begsort mørke.

Hun søgte efter tændstikkerne og fandt den. En vag følelse af forvirring beherskede stadig hendes sind. Hun havde intet hastværk med at tænde tændstikken. Denne pause i mørke var hende – for øjeblikket – behagelig.

Idet hendes tanker efterhånden blev roligere, kunne hun stille sig dette ganske naturlige spørgsmål: Hvilke årsager havde vækket hende så pludseligt og så mærkeligt rystet hendes nerver? Var det virkningen af en drøm? Hun havde ikke drømt eller rettere sagt, hun havde ikke nogen erindring om at have drømt. Hun forstod ikke noget af alt dette her, og mørket begyndte at virke trykkende. Hun strøg en tændstik og tændte det sit lys.

Da det velkomne lysskær udbredte sig i værelset, så hun over til den anden side af sengen.

I dette øjeblik blev hun grebet af en pludselig skræk, som om en iskold hånd greb om hendes hjerte!

Hun var ikke alene i sit værelse!

Der – henne i lænestolen ved siden af sengen – sad en kvindelig skikkelse, let tilbagelænet. Skikkelsens hoved lå bag over på stoleryggen, ansigtet var vendt mod loftet og øjnene lukkede, som om hun lå i en dyb søvn.

Forskrækkelsen over denne opdagelse gjorde Agnes målløs og hjælpeløs. Hendes første bevidste bevægelse, da hun atter nogenlunde var blevet herre over sig selv, var at bøje sig ud af sengen for at se nærmere på den kvinde, som på en så ufattelig måde midt om natten havde stjålet sig ind i hendes værelse. Et blik var nok til at få hende til at fare tilbage med et lille skrig af forbavselse. Den, der sad i stolen, var ingen anden end den afdøde Montbarrys enke – den kvinde, som havde spået hende, at de endnu en gang skulle træffes, og at det kunne blive i Venedig.

Hendes mod vendte tilbage, opildnet ved den naturlige vrede, som grevindens nærværelse frembragte.

"Vågn op," udbrød hun, "hvorledes vover De at komme her, og hvordan er De kommet her ind? Gå ud af værelset, eller jeg råber om hjælp!"

Hun hævede stemmen ved de sidste ord. Det havde ingen virkning. Hun bøjede sig længere ud af sengen, tog uforfærdet grevinden ved skuldrene og ruskede hende. Men heller ikke det kunne vække grevinden. Hun lå stadig lænet tilbage, stille næsten som i dødens stilhed, uimodtagelig for lyd, for lys og for berøring. Sov hun virkelig? Eller var hun afmægtig?

Agnes så nærmere på hende. Hun var ikke afmægtig. Hun åndede hørligt med tunge, dybe åndedrag. Af og til kunne Agnes høre hende skære tænder. Store sveddråber samlede sig på hendes pande. Fra tid til anden løftede hun sine knyttede hænder og lod dem derpå langsomt falde tilbage i sit skød. Var det angst over en drøm? eller var hun åndeligt bevidst om noget, der var skjult i værelset?

Tvivlen, der lå i dette sidste spørgsmål var uudholdelig. Agnes besluttede at kalde på de tjenestefolk, som om natten holdt vagt på hotellet.

Grebet til klokkestrengen var fastgjort på væggen ved den side af sengen, hvor bordet stod.

Hun løftede sig op fra den bøjede stilling, som hun sad i for at betragte grevinden, og idet hun drejede sig om mod den anden side af sengen, strakte hun sin hånd ud imod klokken. I samme øjeblik standsede hun og så op. Hendes hånd faldt kraftesløs ned. Hun gøs og sank tilbage på puden.

Hvad havde hun da set?

Hun havde set endnu et menneske i sit værelse.

Midt imellem hendes ansigt og loftet svævede der et menneskeligt hoved, afskåret ved halsen, et hoved, der så ud, som om det var afskåret med guillotinens kniv.

Intet synligt eller lydligt tegn havde advaret hende om dets tilsynekomst. Stille og pludseligt havde hovedet indtaget sin plads oven over hende. Der var ikke foregået nogen overnaturlig forandring ved værelset, og heller ikke nu var der noget at bemærke. Den stumme, forpinte skikkelse i stolen, det brede vindue overfor fodenden af sengen, den mørke nat uden for, lyset, som brændte på bordet – disse og alle andre genstande i

værelset forblev uforandrede. Der var blot kommet en genstand til, en ubeskrivelig afskyelig genstand. Det var hele forandringen, hverken mere eller mindre.

Ved lysets gule skær så hun hovedet ganske tydeligt, som det svævede midt i rummet oven over hende. Hun så ufravendt på det, tryllebundet af skræk.

Kødet var forsvundet fra ansigtet. Den indskrumpede hud var blevet mørk, som huden på en mumie – bortset fra halsen. Der var den lysere og viste pletter af samme farve som pletten i loftet, som barnet i sin skræk havde erklæret for en blodplet. Tynde rester af misfarvet skæg på overlæben og over de hulheder, som engang havde været kinder, gjorde, at man akkurat kunne se, at hovedet havde tilhørt en mand. Døden og tiden havde fuldbragt deres udslettende arbejde på alle ansigtstrækkene. Øjenlågene var lukkede. Hår på issen, der var misfarvet som skægget, var hist og her afsvedet. De blålige læber, der var fortrukne i et evigt grin, viste den dobbelte tandrække. Langsomt begyndte hovedet at dale ned mod Agnes. Efterhånden udbredte også den sælsomme, blandede lugt sig i værelset, den lugt, som kommissionen havde mærket i paladsets kælder, og som i det samme værelse havde haft en så voldsom virkning på Francis Westwick. Langsomt kom det skrækkelige syn lavere og lavere ned, indtil det stod stille oven over Agnes og langsomt vendte sig, så at ansigtet var rettet imod kvinden i stolen.

Nu indtrådte en pause. Derpå afbrød en overnaturlig bevægelse det døde ansigts strenge ro.

De lukkede øjenlåg åbnede sig, og øjnene viste sig med dødens glasagtige, stive glans – og rettede deres skrækkelige

blik på kvinden i lænestolen.

Agnes så dette blik, og så den levende kvindes øjenlåg åbne sig langsomt, ligesom den dødes havde gjort det; så hende rejse sig, som om hun havde adlydt en stum befaling – derpå så Agnes intet mere.

Det næste, hun følte, var det sollys, som strømmede ind igennem vinduet. Ved siden af sengen stod lady Montbarry med sit venlige smil, mens børnene forbavset tittede ind gennem døren.

23

"... Du har en vis indflydelse på Agnes. Se, hvad du formår, Henry, for at bibringe hende et fornuftigt syn på sagen. Det er virkelig ikke noget, som er værd at tale om. Min kones kammerpige bankede på hendes dør i morges tidlig for som sædvanlig at bringe hende te. Da hun ikke gav noget svar, gik hun til den anden side og prøvede døren til påklædningsværelset. Hun fandt den åben og Agnes liggende på sengen aldeles afmægtig. Ved min kones hjælp blev hun atter bragt til sig selv, og hun fortalte så den mærkelige historie, som jeg nu har gentaget for dig. Den stakkels pige har vel været overtræt af den lange jernbanetur, hendes nervesystem er kommet i uorden, og hun er netop af den type, der lader sig forskrække af en drøm. Men hun modsætter sig hårdnakket denne fornuftige synsvinkel. Du må ikke tro, at jeg var streng overfor hende. Alt, hvad man kunne gøre for at opmuntre hende, har jeg gjort. Jeg har skrevet til grevinden under hendes påtagne navn og tilskyndet hende til at tage sit værelse tilbage. Men hun vægrer sig ved at indlade sig på dette. Jeg har derfor

truffet den foranstaltning, for at sagen ikke skal blive bekendt i hotellet, at jeg selv vil bebo værelset en eller to nætter og lade Agnes sove i værelse sammen med min kone. De spørgsmål, Agnes stillede mig, har jeg besvaret så godt som jeg formår. Hun ved alt, hvad du i nat har fortalt mig om Francis og grevinden, men jeg kan sige, hvad jeg vil – det vil ikke lykkes mig at berolige hende. Jeg har opgivet forsøget og efterlod hende i dagligstuen. Gå du nu ind og prøv, hvad du kan gøre for at berolige hende."

Med disse ord fremstillede Montbarry sin broder sagen fra sit fornuftsmæssige standpunkt. Henry gjorde ingen indvendinger, men gik straks ind i dagligstuen.

Han fandt Agnes gående med hastige skridt frem og tilbage på gulvet i stærkt sindsoprør. "Hvis De kommer til mig for at sige mig det samme som Deres broder," udbrød hun, inden han endnu kunne få ordet, "så kan De spare Dem ulejligheden. Jeg vil ikke høre fornuft, jeg trænger til en ven, som tror på mig!"

"Jeg er denne ven, Agnes," svarede han stilfærdigt, "det ved De!"

"Tror De da virkelig, at jeg er blevet narret af en drøm?"

"Jeg ved, at De ikke er blevet narret i én henseende."

"I hvilken henseende?"

"I det De har fortalt om grevinden. Det er fuldstændig sandt ..."

Agnes afbrød ham. "Men hvorfor har jeg først nu fået at vide, at grevinden og mrs. James er en og samme person?" spurgte hun mistroisk. "Hvorfor har jeg ikke fået det at vide i går aftes?"

"De glemmer, at ombytningen af værelserne skete, før jeg kom til Venedig," svarede Henry, "jeg følte mig meget opfordret

til selv at sige det til Dem, men alt var allerede i orden for natten, og jeg ville blot have opnået at forskrække Dem og volde en del forstyrrelse. Jeg besluttede så at vente til den næste dag efter at havde hørt fra min broder, at De havde sikret Dem mod enhver indtrængen i Deres værelse. Hvorledes vedkommende dame alligevel har kunnet liste sig derind, er mig umuligt at sige. Jeg kan kun stadfæste, at grevindens nærværelse ved Deres seng sidste nat absolut ikke har været nogen drøm. Efter hendes eget udsagn kan jeg bevidne, at det var virkeligt!"

"Efter hendes eget udsagn?" spurgte Agnes ivrigt. "Har De da talt med hende i dag?"

"Ja, for knap ti minutter siden."

"Hvad lavede hun?"

"Hun er ivrigt optaget af at skrive. Jeg kunne ikke engang få hende til at se op, indtil det faldt mig ind at nævne Deres navn."

"Ja, hun huskede mig selvfølgelig."

"Ja, hun huskede Dem, men med nogen vanskelighed. Da jeg fandt, at jeg ikke kunne få hende til at svare mig på anden måde, begyndte jeg at spørge hende ud, som om jeg kom direkte fra Dem. Så talte hun. Hun tilstod ikke blot, at hun havde overtroiske bevæggrunde til at bringe Dem ind på dette værelse – hun indrømmede endog, at hun havde været ved Deres seng for om natten at våge og 'for at se, hvad De så', som hun udtrykte sig. Da jeg hørte dette, opgav jeg at overtale hende til at sige mig, hvordan hun var kommet ind i værelset. Ulykkeligvis faldt hendes blik igen på hendes manuskript, og hun begyndte atter at skrive. 'Baronen trænger til penge,' sagde hun til mig, 'jeg må arbejde på mit stykke.'

Hvad hun så eller drømte i nat i Deres værelse, er i øjeblikket umuligt at få at vide. Men efter hvad min broder har fortalt mig om hende, og efter hvad jeg selv husker, så må der for ganske nylig være stødt noget til, som hos denne stakkels kvinde har fremkaldt en øjeblikkelig forandring til det værre. Hun er – måske efter i nat – temmelig sindsforvirret. Et bevis derfor er, at hun talte med mig om sin broder baronen, som om han endnu var i live. Da Francis talte med hende, fortalte hun, at baronen var død, og det er rigtigt. De Forenede Staters konsul i Milano viste os dødsannoncen i en amerikansk avis. Så vidt jeg kan se, klynger hun sig med den rest af forstand, hun endnu har tilbage, til den tåbelige idé at ville skrive et drama til Francis, som så skal opføre det på sit teater. Han indrømmer, at han har givet hende håb om på den måde at kunne tjene penge. Jeg tror, at han har gjort en fejl derved. Synes De ikke også?"

Uden at tage sig af hans spørgsmål, rejste Agnes sig med et fra stolen.

"Gør mig endnu en tjeneste, Henry," sagde hun, "før mig straks til grevinden."

Henry tøvede. "Er De nu rolig nok til at tale med hende efter det chok, De har været udsat for?" spurgte han.

Hun skælvede, rødmen i hendes kinder forsvandt og efterlod hende meget bleg. Men hun holdt fast ved sit forsæt.

"De har vel hørt, hvad jeg har set i nat?" spurgte hun svagt.

"Tal ikke om det!" afbrød Henry hende, "De må ikke ophidse Dem selv til ingen nytte."

"Men jeg må tale. En mængde skrækkelige spørgsmål og gåder, som må løses, trænger sig ind på mig. Jeg er sikker på, at jeg ikke kunne genkende det – men alligevel spørger jeg mig

selv gang på gang, hvem det var, jeg så. Var det Ferrari eller var det –?" hun tav gysende. "Grevinden ved det. Jeg må tale med grevinden," gentog hun heftigt. "Hvad enten modet svigter mig eller ikke, må jeg gøre forsøget. Før mig til hende, inden jeg atter bliver grebet af frygt."

Henry så ængstelig på hende. "Hvis De virkelig er fast i Deres beslutning," sagde han, "så holder jeg med Dem i, at jo før De taler med hende, desto bedre. De husker nok hendes sælsomme ord om Deres indflydelse på hende den gang, da hun trængte sig ind i Deres lejlighed i London?"

"Ja vist så, men hvorfor spørger De om det?"

"Fordi jeg tvivler på, hvorvidt hun i sin nuværende sindstilstand vil være i stand til at fastholde den fikse idé om Dem, at De er Hævnens Engel, der skal drage hende til regnskab for hendes misgerninger. Det kan vise sig klogt at prøve, hvad Deres indflydelse kan gøre, mens hun endnu er i stand til at føle den."

Han ventede på, hvad Agnes ville sige. Hun tog hans arm og førte ham tavs hen til døren.

De gik op ad trappen, bankede på og trådte ind i grevindens værelse.

Hun var stadig ivrigt optaget af at skrive. Da hun så op og fik øje på Agnes, var en ubestemt tvivl det eneste udtryk i hendes vilde, sorte øjne. Efter nogle øjeblikkes forløb syntes hendes tabte erindringer langsomt at komme tilbage til hende. Pennen faldt ud af hendes hånd. Bleg og skælvende stirrede hun på Agnes og genkendte hende til sidst. "Er timen allerede kommet?" spurgte hun i et lavmælt, ængsteligt tonefald. "Giv mig endnu en lille frist, jeg er ikke færdig med at skrive!"

Hun faldt på knæ og løftede bønfaldende sine hænder. Agnes var endnu ikke kommet sig af nattens rædsler. Hendes nerver var langt fra i stand til at udholde det pres, de nu atter blev udsat for. Grevindens adfærd gjorde et så stærkt indtryk på hende, at hun ikke vidste, hvad hun skulle gøre eller sige. "Stil De Deres spørgsmål, mens der endnu er tid," hviskede Henry. "Se! Nu kommer dette tomme udtryk atter over hendes ansigt."

Agnes samlede alt sit mod. "De var sidste nat på mit værelse," begyndte hun. Inden hun kunne tale videre, hævede grevinden sine hænder og vred dem over sit hoved, idet hun sagte stønnede. Agnes fo'r tilbage og vendte sig om, som for at forlade værelset. Henry standsede hende og hviskede til hende, at hun skulle gøre et forsøg endnu. Hun adlød, idet hun gjorde vold på sig selv.

"Jeg sov i nat i det værelse, som De afstod til mig," begyndte hun atter, "jeg så ..."

Grevinden sprang pludselig op. "Sig ikke mere," afbrød hun. "Jesu, Maria! tror De da, at jeg behøver at få fortalt, hvad De så? Tror De da, at jeg ikke ved, hvad det betyder for Dem og for mig? Spørg Dem selv, frøken. Grav dybt i Deres sind. Er De sikker på, at regnskabets dag allerede er kommet? Er De beredt til at følge mig tilbage gennem fortidens forbrydelser, ind i de dødes hemmeligheder?"

Hun vendte sig atter hen imod skrivebordet, uden at afvente svar. Hendes øjne glødede, dog kun for et øjeblik, for lige med et var hendes voldsomhed og ophidselse som blæst bort, og hendes hoved sank træt ned. Hun sukkede dybt, idet hun lukkede et lille skab op, som stod på skrivebordet. Hun trak en skuffe ud og tog et blad pergament frem, som var dækket med

afbleget skrift. Nogle afrevne ender af silketråd hang stadig ved pergament, som om det var revet ud af en bog.

"Forstår De italiensk?" spurgte hun, idet hun rakte Agnes bladet.

Agnes svarede med et tavst nik.

"Dette blad," vedblev grevinden, "har en gang siddet i en bog i paladsets gamle bibliotek, mens denne bygning stadig var et palads. Hvem der har revet det ud, behøver De ikke at vide, og i hvilket øjemed, det blev revet ud, det kan De selv finde ud af, hvis De vil. Men læs det først – begynd ved den femte linje fra oven."

Agnes havde brug for at samle sig lidt. "Giv mig en stol," sagde hun til Henry, "jeg vil forsøge det." Han stillede sig bag ved stolen, så han kunne se over hendes skulder og følge med i læsningen. Det, der stod i pergamentet, lød i oversættelse som følger:

> "Nu har jeg afsluttet min undersøgelse af bøgerne i paladsets første etage. Efter min høje velynders ønske, herren i denne stolte bygning, vil jeg nu gå op til anden etage og fortsætte min beskrivelse over malerierne, dekorationerne og de øvrige kunstskatte, som findes der. Jeg begynder med hjørneværelset i den vestlige ende af paladset, der kaldes 'Karyatidernes Værelse' på grund af de statuer, der bærer kaminen. Dette værk er af forholdsvis ny dato, fra det attende århundrede, og bærer vidnesbyrd om sin tids dårlige smag. Imidlertid har kaminen en mærkelig indretning. Den dækker et behændigt anbragt hemmeligt rum mellem gulvet og det nedenunder liggende loft, hvilket rum blev fremstillet under Inkvisitionens sidste

slemme dage i Venedig. Man siger, at en af min høje velynders forfædre, som blev forfulgt af dette rædselsfulde tribunal, har reddet sig ved hjælp af dette skjul. Maskineriet i dette mærkelige skjulested er fuldstændig vedligeholdt af den nuværende ejer, der betragter det som en kuriositet. Han var så god at vise mig, hvorledes det virkede. Når man står lige foran karyatiderne, lægger man hånden på panden af figuren til venstre for én – lige midt imellem begge øjenbryn. Derpå trykker man på hovedet, som om man ville trykke det ind i væggen. Derved sættes en skjult mekanisme i muren i gang, kaminpladen drejer sig på en akse, og det hule rum underneden kommer til syne. Der er plads nok deri, til at en mand kan sidde og ligge bekvemt derinde. Det er ligeledes meget simpelt atter at lukke denne hulhed. Man skal blot lægge begge hænder på figurens tindinger og trække til, som om man ville trække figuren til sig. Så vil kaminpladen atter vende tilbage i sit oprindelige leje."

"De behøver ikke at læse mere," sagde grevinden. "Husk nøje på, hvad De har læst."

Hun lagde atter pergamentet i sit skrivebord, låste det og gik hen imod døren.

"Kom med og se," sagde hun, "hvad den spottende franskmand kaldte: "Begyndelsen til enden"."

Agnes var næppe i stand til at rejse sig, hun skælvede fra top til tå. Henry tilbød hende sin arm til støtte: "Frygt ikke," hviskede han, "jeg bliver hos Dem!"

Grevinden gik med dem langs den vestlige korridor og standsede udenfor døren til nr. 38. Det var det værelse, som

baron Rivar havde beboet. Det lå umiddelbart oven over det soveværelse, i hvilket Agnes havde tilbragt natten. I de sidste to dage havde værelset stået tomt. Fraværet af bagage i værelset viste dem, at det endnu ikke var blevet genudlejet.

"Kan De se?" sagde grevinden, idet hun pegede på figuren ved kaminen, "Og nu ved De jo, hvad man skal gøre. Har jeg fortjent, at De skal lade nåde gå for ret?" vedblev hun sagte. "Skænk mig endnu nogle timers frist. Baronen behøver penge – jeg må ned og atter arbejde på mit skuespil."

Hun smilede tomt, og idet hun udtalte de sidste ord, lod hun, som om hun skrev med højre hånd. Anstrengelsen ved at koncentrere sig om andre og mindre dagligdags emner end den konstante mangel på penge, mens baronen endnu levede, og den vage mulighed for at tjene på det endnu ufuldendte skuespil, havde åbenbart udtømt hendes i forvejen svage reserver. Da hendes ønske var blevet opfyldt, udtrykte hun ingen taknemmelighed mod Agnes; hun sagde blot, "Vær ikke bange, frøken, for at jeg skal flygte fra Dem. Der hvor De er, der må jeg også være indtil afslutningen."

Hendes blik vandrede rundt i værelset en sidste gang med et træt og forstenet udtryk. Derpå vendte hun tilbage til sit skrivebord med langsomme og matte skridt som en gammel kone.

24

Henry og Agnes blev tilbage i "Karyatidernes Værelse".

Den person, som havde nedskrevet beskrivelsen af palæet og dets kunstværker – antagelig en fattig forfatter eller kunstmaler – havde beskrevet kaminens mangler fuldstændig

korrekt. Dårlig smag, om end i storslået og kostbar udførelse, var tydeligt at se i hver eneste del af værket. Ikke desto mindre blev den umådelig beundret af mindre kyndige rejsende af alle klasser; dels på grund af sin enorme størrelse, og dels på grund af mange forskelligtfarvede marmortyper, som det var lykkedes for kunstneren at få med i sit værk. Fotografier af kaminen hang rundt om på hotellet, og blev købt af mange engelske og amerikanske besøgende.

Henry førte Agnes hen til figuren på venstre side af den tomme kamin. "Skal jeg gøre forsøget, eller vil De?" spurgte han. Hun tog pludselig sin arm ud af hans og vendte sig mod døren. "Jeg kan ikke en gang tåle at se på det, dette følelsesløse marmoransigt forskrækker mig."

Henry lagde sin hånd på figurens pande. "Hvad kan forskrække Dem ved dette klassiske ansigt?" spurgte han spøgende, men inden han endnu kunne trykke hovedet indefter, åbnede Agnes hastigt døren. "Vent, til jeg er ude af værelset!" råbte hun. "Alene tanken om, hvad De kunne finde, skræmmer mig." Hun så tilbage i værelset, idet hun gik over dørtærsklen. "Jeg vil ikke helt forlade Dem. Jeg vil vente på Dem udenfor."

Hun lukkede døren. Da han var blevet alene, løftede han atter sin hånd mod figurens marmorpande.

For anden gang blev han standset, netop som han stod i begreb med at sætte mekanismen i gang. Denne gang kom afbrydelsen fra et virvar af venlige stemmer ude på gangen. En kvindestemme udbrød: "Kæreste Agnes, hvor jeg er glad ved atter at se Dem." En mandsstemme påfulgte, som tilbød at præsentere en eller anden ven for "miss Lockwood". En tredje

stemme, som Henry genkendte som hotelbestyrerens, hørtes, denne sidste anmodede oldfruen om at anvise de nyankomne to ledige værelser i den anden ende af gangen. "Hvis De behøver mere plads, mine herskaber," vedblev bestyreren, "så har jeg endnu her et henrivende værelse, som er ledigt." Han åbnede i det samme døren til værelset og stod nu foran Henry Westwick.

"Dette er virkelig en behagelig overraskelse, min herre!" sagde bestyreren. "De beundrer vor berømte kamin. Tør jeg spørge, mr. Westwick, hvordan De denne gang befinder Dem her på hotellet? Har de overnaturlige indflydelser atter berøvet Dem appetitten?"

"Nej, denne gang har de skånet mig." svarede Henry, "men måske De vil erfare, at de har påvirket et andet medlem af familien." Han talte i en alvorlig tone, som for at tilbagevise bestyrerens familiære måde at omtale hans tidligere besøg på hotellet. "De er måske lige kommet tilbage?" spurgte han, for at give samtalen en anden retning.

"Ja, netop i dette øjeblik, min herre. Jeg havde den ære at rejse med samme tog som de bekendte af Dem, der nu er ankommet til hotellet: Mr. og mrs. Arthur Barville. Miss Lockwood ledsager dem, mens de beser deres værelser. De kommer snart her tilbage, hvis de mener at have brug for et ekstra værelse."

Denne bemærkning bestemte Henry til at undersøge skjulestedet, før bestyreren gik. Efter at Agnes havde forladt dem, havde han netop tænkt på, at det kunne være meget godt at have et vidne til stede for det ikke særlig sandsynlige tilfældes skyld, at han virkelig gjorde en ubehagelig opdagelse. Den lidt for familiære bestyrer, som intet anede, kom nu meget bekvemt

og stillede sig til rådighed. Han vendte sig endnu en gang om mod karyatide-figuren med det ondskabsfulde forsæt at gøre bestyreren til sit vidne.

"Jeg er glad ved at høre, at vore slægtninge endelig er kommet, men inden jeg går ned og hilser på dem, så lad mig stille Dem et spørgsmål med hensyn til dette sælsomme kunstværk. Jeg har set fotografier af det neden under. Er de til salg?"

"Naturligvis, mr. Westwick!"

"Tror De, at kaminen er lige så solid, som den ser ud til?" vedblev Henry. "Da De kom ind, stod jeg netop og tænkte på, om ikke denne figur muligvis skulle have løsnet sig fra muren bagved."

For tredje gang lagde han sin hånd på marmorfigurens pande. "Efter mit øjemål at dømme, er den kommet noget ud af lod. Jeg syntes næsten, at jeg kunne bevæge hovedet lige nu, da jeg rørte ved det." Med disse ord trykkede han hovedet indad.

Bag muren hørtes straks lyde af knirkende jern. Den solide stenplade foran ildstedet drejede sig for fødderne af de to mænd og afslørede en mørk åbning. I samme øjeblik blev værelset fyldt af den mærkelige, skarpe lugt, som de allerede havde lært at kende fra soveværelset nedenunder og i kælderen.

Bestyreren fo'r tilbage. "Du gode Gud, mr. Westwick!" udbrød han, "Hvad betyder dette?"

Idet han erindrede sig, ikke blot hvad hans broder Francis havde mærket i værelset underneden, men også Agnes' oplevelse natten forud, var Henry besluttet på at være på vagt. "Jeg er lige så forbavset som De," var Hans eneste svar.

"Vent et øjeblik," sagde bestyreren, "jeg må sørge for at vi ikke bliver forstyrret."

Han gik ud og lukkede døren omhyggeligt efter sig. Henry åbnede vinduet og trak noget frisk luft, mens han ventede. Vage forventninger om hvad den næste opdagelse kunne være fyldte hans tanker for første gang. Han var nu dobbelt besluttet på ikke at gøre ét træk i sine undersøgelser uden at have et vidne.

Snart efter kom bestyreren tilbage med et vokslys i hånden. Han tændte den straks.

"Nu behøver vi ikke at frygte for afbrydelser," sagde han, "vær så venlig at holde lyset, mr. Westwick. Det er *min* sag at efterforske, hvad denne mærkværdige opdagelse skal betyde."

Henry holdt lyset. Idet de så ned i hulrummet, fik de begge øje på en mørk genstand, som lå nede på bunden. "Jeg tror nok, jeg kan nå det," sagde bestyreren, "hvis jeg lægger med ned på maven og stikker armen derned."

Han knælede, men tøvede så. "Åh, måtte jeg bede Dem række mig mine handsker; de ligger i min hat på stolen bagved Dem."

Henry gav ham handskerne. "Jeg kan jo ikke vide, hvad det er, jeg får fat på," forklarede bestyreren, idet han smilede tvungent og tog den højre handske på.

Han strakte sig, så lang han var, hen ad gulvet og lod den højre arm forsvinde i hullet. "Jeg kan ikke sige, hvad det er, jeg har fat på," sagde han, "men jeg har fat i noget."

Idet han i det samme rejste sig halvt op, trak han sin hånd op fra hullet.

I næste øjeblik sprang han op med et rædselsskrig. Et menneskeligt hoved faldt ud af hans hånd og rullede hen for

Henrys fod. Det var dette skrækkelige hoved, som Agnes i sit natlige drømmesyn havde set svæve over sig i sit syn natten før.

De to mænd så på hinanden, begge målløse af den samme følelse af rædsel. Bestyreren genvandt først fatningen. "For Gud i Himlens skyld," sagde han, "pas på døren! Nogen af folkene derude kunne have hørt mig råbe."

Henry bevægede sig mekanisk hen imod døren.

Idet han allerede havde hånden på låsen, beredt til at dreje nøglen om, hvis det behøvedes, så han tilbage mod den afskyelige ting på gulvet. Det var ikke muligt at genkende disse forvrængede og udviskede træk, og dog følte han en skrækkelig tvivl, der rystede ham dybt. Hvem kunne det have tilhørt i levende live? De samme spørgsmål, som havde pint Agnes var nu også blevet hans. Han spurgte sig selv, "I hvilken skikkelse kan jeg have set dette, før forfaldet satte ind? Måske Ferrari? Eller ...?" Han standsede skælvende, på samme måde som Agnes havde stået skælvende for ham. Agnes! Dette navn, af alle kvindenavne det han holdt mest af, indeholdt nu kun angst for ham. For hvad skulle han sige til hende? Hvad ville følgerne blive, hvis han betroede hende den skrækkelige sandhed?

Udenfor døren hørtes der hverken trin eller stemmer. De nyankomne rejsende var endnu beskæftiget i værelset ved den modsatte ende af gangen.

I dette korte mellemrum havde bestyreren atter genvundet sin fatning for at skænke sit livs vigtigste interesse, hotellet, hele sin opmærksomhed. Ængsteligt nærmede han sig Henry.

"Hvis denne skrækkelige opdagelse bliver kendt," sagde han, "så vil hotellets lukning og ejernes ruin være den uundgåelige følge. Jeg håber, at jeg kan stole på Deres diskretion?"

"Ja, De kan stole sikkert på mig," svarede Henry. "Men også diskretionen har sine grænser," tilføjede han, "efter en opdagelse som den, vi har gjort."

Bestyreren forstod, at Henry hentydede til den pligt, de havde mod samfundet som ærlige og retskafne mænd.

"Jeg skal straks," sagde han, "finde midler til at bringe disse levninger hemmeligt ud af huset og selv overgive dem til politiet. Vil De forlade værelset med mig, eller har De noget imod at holde vagt her og hjælpe mig, når jeg kommer tilbage?"

I dette øjeblik hørte man atter de rejsendes stemmer i gangen. Henry indvilligede straks i at vente på ham i værelset; det var ham pinligt at møde Agnes i dette øjeblik.

Bestyreren skyndte sig at gå i håb om at slippe ubemærket bort. Han blev alligevel opdaget, inden han nåede trappen. Henry hørte tydeligt stemmer, og idet han drejede nøglen om, mens han stod i værelset endnu slagen af rædsel ved synet af dette ubekendte hoved og den forbrydelse, som det bar vidnesbyrd om, hørte han derudefra ligegyldige spørgsmål om forlystelserne i Venedig, og om hvorvidt man burde foretrække det franske eller italienske køkken. Lidt efter lidt døde stemmerne hen. De nyankomne havde lagt planerne for deres fornøjelser og var i færd med at forlade hotellet. Endnu gik et eller to minutter, og alt blev atter stille.

Henry vendte sig om imod vinduet for af nyde den prægtige udsigt ned over kanalen. Han blev snart træt af at se på udsigten. Den morbide tiltrækning, som synes at blive udøvet af ethvert rædselsvækkende syn, fik ham snart til at vende tilbage til den genstand, der lå på gulvet.

Var det drøm eller virkelighed, og hvorledes havde Agnes kunne holde synet af det ud? Mens denne tanke fo'r gennem hans hoved, fik han øje på noget, der lå på gulvet ved siden af dødningehovedet. Da han så efter, opdagede han en tynd guldplade med tre falske tænder, der øjensynlig var faldet ud, da bestyreren lod hovedet falde på gulvet.

Dette var en vigtig opdagelse, og nødvendigheden af ikke alt for snart at delagtiggøre andre i den, slog straks Henry. Her var der sikkert en mulighed – om nogen – for en gang at få godtgjort, hvem disse jordiske levninger – det stumme vidne til en forbrydelse – måtte have tilhørt. Han tog guldpladen og tænderne til sig med det formål at bruge dem som et sidste middel, når alle andre forsøg på at opklare dette var prøvet og havde fejlet.

Han vendte atter tilbage til vinduet; ensomheden i værelset begyndte at tynge ham. Idet han igen så på udsigten blev der banket sagte på døren. Han skyndte sig hen for at åbne den – og standsede så halvvejs. Han blev pludselig grebet af en tvivl om, hvorvidt det var bestyreren, der havde banket på. Han råbte derfor: "Hvem der?"

"Har De noget at fortælle mig, Henry?"

Han var næppe i stand til at svare. Det var Agnes' stemme. "Nej, ikke lige nu," sagde han forvirret. "Tilgiv mig, at jeg ikke åbner døren, men jeg vil gerne tale med Dem senere."

Den kære stemme kom igen, ynkeligt tryglende.

"Lad mig ikke være alene, Henry! Det er mig umuligt at gå tilbage til de glade mennesker dernede."

Hvorledes kunne Henry modstå denne bøn? Han hørte hende sukke – han hørte hendes kjoles raslen, da hun vendte sig om

for at gå. Det, han for to minutter siden havde frygtet og var veget tilbage for, var hvad han netop nu gjorde! Han gik ud til hende på gangen. Da hun hørte hans skridt, vendte hun sig om og pegede skælvende på den lukkede dør. "Er det så slemt?" spurgte hun tøvende.

Han lagde sin arm omkring hende. En tanke faldt ham ind, idet han så på hende, som hun stod der og ventede i tvivl og frygt på hans svar. "De skal få at vide, hvad jeg har opdaget," sagde han, "hvis De vil tage Deres hat og overstykke og følge med mig."

Hun blev naturligvis forbavset. "Sig mig, hvorfor De vil gå ud," sagde hun.

Han indrømmede sit formål uden forbehold. "Frem for alt," svarede han, "må vi skaffe Dem og mig selv vished med hensyn til Montbarrys død. Jeg vil følge Dem hen til lægen, der behandlede ham, og konsulen, der fulgte ham til jorden."

"Ak, Henry, De er den eneste, som forstår mig," sagde Agnes med et taknemmeligt blik. I samme øjeblik kom bestyreren, på vej op ad trapperne. Henry gav ham nøglen til værelse og råbte til tjenerne i receptionen, at de skulle sørge for en gondol. "Forlader De hotellet?" spurgte bestyreren. "For at finde beviser," hviskede Henry og pegede på nøglen. "Hvis politiet vil mig noget, er jeg tilbage i løbet af en times tid."

25

Det var blevet aften. Lord Montbarry og de unge ægtefolk var taget i teatret. Agnes havde undskyldt sig med træthed, og var som den eneste blevet tilbage på hotellet. Henry Westwick var fulgt med de andre, men allerede efter første akt gjorde han sig

usynlig og tog tilbage til hotellet, hvor han traf Agnes i familiens dagligstue.

"Har De så tænkt over, hvad jeg sagde til Dem tidligere i dag?" spurgte han og tog plads ved hendes side, "medgiv nu, at denne ene skrækkelige tvivl, som har pint os begge, nu omsider er væk."

Agnes rystede sørgmodig på hovedet. "Jeg ville ønske, at jeg kunne sige ja, Henry – jeg ønsker virkelig, at jeg ærlig kunne sige, at mine tvivl er borte."

Et sådant svar ville have taget modet fra de fleste mænd. Men Henrys tålmodighed (når det drejede sig om Agnes) kunne overvinde alt.

"Ja, men De må dog indrømme, at vi fik klar besked, hvor vi henvendte os. Husk doktor Brunos ord: 'Jeg har praktiseret i tredive år, og kan da virkelig nok afgøre, om et dødsfald skyldes bronkitis eller ikke.' – Og så konsulens vidnesbyrd. Han havde jo selv set dem lægge min broder i kisten og låget blive skruet til. Præstens vidnesbyrd kan heller ikke diskuteres. Han forblev i værelset med kisten for at bede for den døde, indtil begravelsesprocessionen forlod paladset. Læg alle disse vidnesbyrd sammen, Agnes; hvordan kan De så tvivle på, at spørgsmålet om Montbarrys død og begravelse er udtømt? Vi har virkelig kun et spørgsmål tilbage: Vi mangler stadig at fastslå, om de levninger, jeg fandt, er de jordiske rester af den forsvundne fører eller ej. Således står sagen, sådan som jeg ser det. Har jeg fremstillet det tydeligt nok?"

Agnes kunne ikke benægte, at han havde fremstillet det klart og tydeligt.

"Hvad forhindrer Dem så i at føle den samme lettelse som jeg?" spurgte Henry.

"Det syn, jeg havde i nat," svarede Agnes. "Dengang vi talte sammen, lige da vore undersøgelser var afsluttet, bebrejdede du mig for at indtage, hvad De kaldte et overtroisk synspunkt. Det vil jeg ikke helt give Dem ret i – men jeg vil godt medgive, at jeg ville finde den overtroiske synsvinkel forståelig, hvis jeg hørte en anden udtale den. Når jeg erindrer mig, hvilket forhold Deres broder og jeg havde i forgangen tid, kan jeg forstå at genfærdet viser sig for mig, for at kræve en kristen begravelse, og for at kræve hævn for den forbrydelse, der er begået. Jeg kan tillige ane en svag mulighed for, at der er nogen sandhed i den forklaring, De beskrev som den mesmerske teori – at hvad jeg så var resultatet af en magnetisk indflydelse på mig, idet jeg lå mellem levningerne af den myrdede mand over mig og den skyldige hustru, der led de værste samvittighedskvaler ved siden af min seng. Men hvad jeg ikke forstår er, at jeg skulle gennemgå denne prøvelse, hvis jeg ikke havde haft noget som helst kendskab til den myrdede mand, mens han levede, eller kun havde kendt til ham (hvis man antager, at genfærdet var Ferrari) gennem den interesse, jeg nærede for hans kone. Jeg kan ikke være uenig i det ræsonnement, Henry. Men jeg føler dybt i mit hjerte, at du bliver narret. Intet kan få mig fra at tro, at vi er lige så langt fra den forfærdelige sandhed som vi hele tiden har været."

Han gjorde ikke yderligere forsøg på at diskutere sagen med hende. Hendes stædighed havde vakt både beundring og forargelse hos ham.

"Har De da fundet en udvej til at få endnu mere at vide fra sikrere kilder?" spurgte han. "Hvor kan vi søge disse? – Ja, måske hos grevinden, som har løsningen på mysteriet. Men desværre er hendes nuværende sjælstilstand sådan, at man næppe kan tage hendes udtalelser for gyldige – selv om hun var villig til at tale. At dømme efter mine erfaringer med hende, tror jeg det ikke."

"Mener De, at De har talt med hende siden?" afbrød Agnes ivrigt.

"Ja, vel så. Jeg forstyrrede hende atter i hendes skriveri og forlangte klar besked af hende."

"Fortalte De hende, hvad De havde fundet, da De åbnede skjulestedet?"

"Ja, selvfølgelig!" svarede Henry. "Jeg sagde til hende, at jeg anså hende for ansvarlig for opdagelsen, selv om jeg endnu ikke har nævnte hendes forbindelse med den over for myndighederne. Hun lod som ingenting og blev ved at skrive. Men jeg blev ved, og sagde hende rent ud, at hovedet var blevet overgivet til politiet, og at hotelbestyreren og jeg havde underskrevet erklæringer og afgivet vidnesbyrd. Hun tog ikke den ringeste notits af mig. For at friste hende til at tale, tilføjede jeg, at hele undersøgelsen skulle holdes hemmelig, og at hun kunne stole på min diskretion. Et øjeblik troede jeg, at jeg havde haft held med mig. Hun så op fra sine skriverier i et øjebliks nysgerrighed, og sagde, 'Hvad vil de gøre med det?' – hvormed jeg troede hun mente hovedet. Jeg svarede, at det ville blive begravet under private former, efter at der var blevet taget fotografier af det. Jeg fortsatte med at fortælle hende, at lægen havde udtalt, at man havde søgt standse forrådnelsen med

kemiske midler – hvilket dog kun delvis var lykkedes – og spurgte hende så lige ud, om lægen havde ret? Det var vel ikke nogen ringe fælde – men det havde overhovedet ingen virkning. Hun så ganske upåvirket på mig og sagde, 'Nu De er her, ville gerne spørge Dem om noget vedrørende mit skuespil; jeg kan ikke finde på flere episoder til handlingen.' Og der var intet spor af ironi i spørgsmålet. Hun var virkelig ivrig efter at læse sit vidunderlige værk op for mig – idet hun åbenbart mente, at jeg måtte have en synderlig interesse i sådanne ting, når min broder nu var teaterdirektør! Jeg forlod hende med en eller anden halvkvædet undskyldning. Efter min bedste mening kan jeg ikke få mere ud af hende. Men *De*, Agnes, har jo tidligere haft megen indflydelse på hende, og har det måske stadig. Gør et forsøg på at aftvinge hende en tilståelse. Hun er stadig deroppe; jeg skal gerne følge med Dem."

Alene tanken om atter at mødes med grevinden fik Agnes til at gyse.

"Jeg kan ikke! jeg tør ikke!" udbrød hun. "Efter hvad jeg har oplevet i det skrækkelige værelse, er hun mig endnu mere frastødende end nogen sinde før. Bed mig ikke om det, Henry! Føl blot min hånd – du har fået mig til at blive kold som døden selv alene ved at tale om det!"

Hun overdrev ikke den rædsel, der havde overvældet hende. Henry skyndte sig at skifte emne.

"Nå, så lad os hellere tale om noget andet og mere interessant," sagde Henry, "Jeg har et spørgsmål at stille Dem. Har jeg ret, når jeg tror, at De ville være glad ved, jo før jo hellere, at forlade Venedig?"

"Om De har ret?," udbrød hun; "De har mere end ret! Ord kan ikke udtrykke, hvor jeg længes efter at komme væk fra dette forfærdelige sted. Men De kender min stilling – De hørte vel, hvad lord Montbarry sagde ved middagen?"

"Hvad nu, hvis han har ændret sine planer siden?" spurgte Henry.

Agnes så overrasket ud. "Jeg troede, han havde fået brev fra England, der tvang ham til at forlade Venedig i morgen," sagde hun.

"Det er sandt," indrømmede Henry, "Han havde arrangeret, at han skulle tage hjem til England i morgen, og efterlade Dem og lady Montbarry og børnene her, således at De alle kunne nyde ferien sammen med mig. Der er imidlertid indtruffet omstændigheder, der tvinger ham til at ændre sine planer. Han må tage jer alle med hjem i morgen, da jeg ikke kan overtage ansvaret for jer. Også jeg må opgive min ferie i Italien og tage tilbage til England."

Agnes så tvivlrådigt på ham: Hun var ikke helt sikker på om hun forstod ham rigtigt.

"Er det rigtigt, at De virkelig er tvunget til at tage hjem?" spurgte hun.

Henry smilede, idet han svarede hende. "De må bevare min hemmelighed," sagde han, "Montbarry vil aldrig tilgive mig!"

Hun kunne læse resten i hans ansigt. "Åh!" udbrød hun med en kraftig rødmen, "De har da vel ikke opgivet Deres ferie i Italien for min skyld?"

"Jeg følges med Dem hjem til England, Agnes. Det vil være ferie nok for mig."

Rørt greb hun hans hånd. "De er alt for god imod mig, Henry," mumlede hun blidt. "Hvorledes skulle jeg have båret alt dette uden Dem? Jeg kan ikke beskrive, hvor venlig De er mod mig."

Hun prøvede impulsivt at føre hans hånd til sine læber. Han standsede hende blidt. "Agnes," sagde han, "begynder De nu at forstå, hvor oprigtigt jeg elsker Dem?"

Dette simple spørgsmål fandt vej til hendes hjerte. Hun kendte hele sandheden uden at sige et ord mere. Hun så hurtigt op på ham – og trak atter øjnene til sig.

Han trak hende ind til sig. "Elskede," hviskede han – og kyssede hende. Hendes skælvende læber søgte hans og besvarede kysset. Derpå lod hun hovedet glide ind mod hans bryst og lagde sine arme om hans hals. Ingen af dem talte mere.

Men denne fortryllede stund skulle kun blive af kort varighed. Der lød med ét en stærk banken på døren.

Agnes fo'r op og satte sig hen ved klaveret, da instrumentet stod modsat døren, var det ikke muligt for den person, der kom ind, at se hendes ansigt. Henry råbte et irriteret: "Kom ind!"

Døren blev ikke åbnet. Personen på den anden side stillede et mærkværdigt spørgsmål.

"Er mr. Henry Westwick alene?"

Agnes genkendte øjeblikkelig grevindens stemme. Hun fo'r hen mod en anden døre, som førte ind til et af soveværelserne. "Du må ikke lade hende komme nær mig!" hviskede hun nervøst, "Godnat, Henry! Godnat!"

Hvis Henry ved sin viljes kraft havde været i stand til at flytte grevinden til Jordens fjerneste afkrog, ville han have gjort det uden at tøve et sekund. Da det imidlertid ikke var muligt, gentog han blot, denne gang endnu mere irriteret, "Kom ind!"

Hun kom ind i værelse med sit evige manuskript i hånden. Hendes skridt var usikre; en mørk rødmen dækkede hendes ansigt i stedet for dets sædvanlige bleghed; hendes øjne var blodskudte og stærkt opspilede. Idet hun nærmede sig Henry, udviste hun en mærkværdig mangel på evne til at beregne afstande – hun stødte mod bordet, der hvor han sad. Da hun talte, var det med en forvirret ordstrøm og udtalen af ordene var næppe forståelig. De fleste mennesker vil have mistænkt hende for at være under indflydelse af en eller anden form for berusende drik. Henrys opfattelse var dog mere rigtig – idet han satte en stol frem til hende, sagde han, "Grevinde, jeg er bange for, at De har arbejdet for hårdt; De ser ud til at kunne behøve hvile."

Hun tog sig til panden. "Jeg kan ikke finde på mere," sagde hun. "Jeg kan ikke skrive min fjerde akt. Det er alt sammen så tåget – alt er tåget!"

Henry tilrådede hende at vente til næste dag. "Gå i seng," foreslog han, "og prøv at sove."

Hun viftede utålmodigt med hånden. "Jeg må gøre mit skuespil færdigt," svarede hun. "Alt hvad jeg behøver er et vink fra Dem. De må vide noget om skuespil. Deres border ejer et teater. De må vel ofte have hørt ham tale om fjerde og femte akter – De må have overværet prøverne og den slags ting." Hun trykkede pludselig manuskriptet i hånden på Henry. "Jeg kan ikke læse det op for Dem," sagde hun; "det svimler for mig, når

jeg ser på min egen skrift. Bare løb det hurtigt igennem, vil De ikke nok – og giv mig så et vink – en antydning ..."

Henry så på manuskriptet. Han kom til at se på listen over medvirkende personer. Idet han læste den, fo'r han sammen og vendte sig brat mod grevinden for at afkræve hende en forklaring. Ordene døde på hans læber. Det var kun alt for tydeligt, at det ikke ville være til nogen nytte at prøve at tale med hende. Hendes hoved var faldet tilbage på stoleryggen, og hun syntes allerede halvvejs at sove. Hendes rødme var blevet mørkere: Hun så ud som en kvinde, der var tæt på at få et hjerteslag.

Han ringede, og bad den mand, der svarede klokken, om at sende en af stuepigerne op. Hans stemme syntes at bringe grevinden delvis tilbage til bevidsthed; hun åbnede øjnene på en langsom, døsig måde. "Har De læst det?" spurgte hun.

Det var nødvendigt i den almindelige menneskeligheds navn at føje hende. "Jeg skal gerne læse det," sagde Henry, "hvis De vil gå op i seng. I morgen vil jeg fortælle Dem min mening. Når vi har fået klaret hovedet af en god nats søvn, vil vi bedre være i stand til at skrive den fjerde akt."

Stuepigen kom ind, mens han talte. "Jeg er bange for, at damen er syg," hviskede Henry. "Følg hende op til hendes værelse." Kvinden så på grevinden og hviskede tilbage, "Skal vi sende bud efter en læge, sir?"

Henry bad hende bringe grevinden op til hendes værelse først, og derefter spørge hotelbestyreren. De havde meget svært ved at overtale hende til at rejse sig og støtte sig til stuepigens arm. Kun ved gentagne løfter om at læse skuespillet i løbet af natten og hjælpe med at skrive den fjerde akt dagen efter,

lykkedes det Henry at få grevinden til at gå tilbage til sit værelse.

Da han blev alene, følte han en vis sløv nysgerrighed i forhold til manuskriptet. Han så ned over siderne og læste en linje hist og her. Pludselig skiftede hans ansigt farve mens han læste – og han så op fra manuskriptet med et udtryk som en sindssvag person. "Du gode Gud! hvad skal dette betyde?" sagde han til sig selv.

Hans blik vendte sig nervøst mod den dør, igennem hvilken Agnes havde forladt ham. Hun kunne finde på at vende tilbage til dagligstuen, måske ville hun se, hvad grevinden havde skrevet. Han så igen på den sætning, der havde forskrækket ham – overvejede et øjeblik – og så, idet han greb det ufærdige skuespil, forlod han hastigt og stille værelset.

26

Da han kom ind på sit eget værelse i øverste etage, lagde Henry manuskriptet på sit bord, åbnet på den første side. Han var uden tvivl rystet; hans hånd rystede, når han vendte blad, han fo'r sammen ved tilfældige lyde fra hotellets trappe.

Grevindens skuespil begyndte uden nogen formel indledning. Hun præsenterede sig selv og sit værk med samme familiaritet, som var hun en gammel ven.

"Tillad mig, min kære mr. Francis Westwick, at præsentere personerne i mit skuespil. Se dem, symmetrisk opstillet på en række.

Min Herre. Baronen. Føreren. Lægen. Grevinden.

Jeg vil ikke ulejlige mig med at opfinde fiktive familienavne. Mine personer kendes tilstrækkelig alene ved deres titler, og

gennem den mærkværdige kontrast, de har i forhold til hinanden.

Første akt begynder –

Nej! Før jeg begynder på første akt, må jeg fortælle, at dette spil ene og alene er mit påfund. Jeg vil ikke låne fra nogen aktuel begivenhed; og hvad der er endnu mere mærkværdigt, jeg har ikke stjålet mine ideer fra den Moderne Franske Dramatik. Som direktør for et Engelsk Teater vil De naturligvis næppe tro på dette. Det betyder intet. Ingenting betyder noget – når undtaget begyndelsen på min første akt.

Vi befinder os i Hamburg, i den berømte *Salon d'Or*, selskabssæsonen er på sit højeste.

Grevinden (klædt i en udsøgt dragt) sidder ved det grønne bord. Fremmede fra alverdens lande står bag spillerne, nogle gør en indsats, andre ser blot på. Min Herre står blandt de fremmede. Han er overvældet af Grevindens udseende, i hvilket skønhed og fejl blander sig på det smukkeste. Han ser på grevindens spil, og sætter sine penge, der hvor han ser hende gøre sin lille indsats. Hun vender sig mod ham og siger: 'Stol ikke på mig, jeg har siddet i uheld hele aftenen. Sæt Deres penge på en anden farve, så har De større chance for at vinde.' Min Herre (en sand Englænder) rødmer, bukker, og adlyder. Grevinden viser sig som en sand profet. Hun taber igen. Min Herre vinder to gange den sum, han risikerede.

Grevinden rejser sig fra bordet. Hun har ikke flere penge, og hun tilbyder Min Herre sin stol.

I stedet for at tage den, lægger han høfligt sin gevinst i hendes hånd, og beder hende acceptere lånet som en gunst mod ham. Grevinden spiller igen, og taber atter. Min Herre

smiler, og pånøder hende endnu et lån. Fra det øjeblik vender lykken. Hun vinder – og vinder stort. Hendes broder, Baronen, der prøver lykken i et andet værelse, hører om det der går for sig, og gør Min Herre og Grevinden selskab.

Læg vel mærke til Baronen. Han vil vise sig at blive en bemærkelsesværdig og interessant person.

Denne ædle person lider af en manisk optagethed af eksperimentel kemi, noget der i sig selv er meget overraskende hos en ung og smuk mand, der synes at have en smuk fremtid for sig. En dyb viden om de okkulte videnskaber har overtydet Baronen om, at det er muligt for ham at løse det berømte problem, der er kendt som 'De vises Sten'.

Hans egne pengemidler er for længe siden blevet opslugt af hans kostbare eksperimenter. Derefter har hans søster givet ham af den beskedne formue, der står til hendes rådighed – dog har hun holdt familiens smykker tilbage, som er anbragt i hendes rådgiver og vens varetægt i Frankfurt. Grevindens formue svinder også, og Baronen søger nu at skaffe sig nye midler ved spillebordene. Han viser sig fra begyndelsen af denne risikable karriere at være en Lykkens yndling; han vinder stort, og overgiver sin ædle begejstring for videnskaben til fordel for spillerens fornedrende lidenskaber.

På det tidspunkt, hvor handlingen udspiller sig, har Baronens held forladt ham. Han er nået frem til, at han nu må gennemføre et afgørende eksperiment i sin fatale søgen efter hemmeligheden ved at forvandle laverestående elementer til guld. Men hvordan skal han kunne betale udgifterne ved eksperimentet? Skæbnen svarer som et hånligt ekko, Hvordan?

Den venlige og rige Herre tilbyder et tredje lån; den samvittighedsfulde Grevinde afslår at tage imod det. Idet hun forlader spillebordet, præsenterer hun sin broder for Herren. De to herre falder i en behagelig snak. Min Herre beder om tilladelse til at besøge Grevinden på hendes hotel den efterfølgende morgen. Baronen inviterer ham gæstfrit til morgenmad. Min Herre accepterer, og sender et sidste beundrende blik mod Grevinden, hvilket ikke undgår hendes broders opmærksomhed, og tager så afsked for natten.

Alene tilbage med sin søster, taler Baronen lige ud af posen. 'Vor stilling,' siger han, 'er desperat, og vi må derfor finde en desperat løsning. Vent på mig her, mens jeg forhører mig lidt om Min Herre. Du har ganske åbenbart gjort et stærkt indtryk på ham. Hvis vi kan forvandle dette indtryk til penge, ligegyldigt for hvilken pris, må vi gøre det.'

Grevinden er derpå alene på scenen, og hengiver sig til en enetale, der udvikler hendes karakter for publikum.

Hun er en på en gang farlig og attraktiv person. Hun er fra naturen udstyret med enorme evner for det gode, og bærer samtidig lige så store evner for det onde i sig. Det er omstændighederne, der bestemmer, om hun skal udvikle sig i den ene eller den anden retning. Da hun er en personlighed, der vækker opsigt overalt, er den ædle kvinde naturligvis emnet for alle slags skandaløse rygter. Hun hentyder netop nu til et af disse rygter; et, som på en falsk og afskyelig måde udpeger Baronen som hendes elsker og ikke hendes broder. Hun har netop udtrykt ønske om at forlade Hamburg, hvor denne nedrige bagvaskelse har sit udspring, da Baronen vender tilbage, hører hendes sidste ord, og siger til hende: 'Forlad du

blot Hamburg, min kære, men forlad den som Min Herres trolovede hustru!'

Grevinden er overrasket og chokeret. Hun protesterer; hun gengælder ikke Min Herres beundring. Hun går så vidt som til at nægte at se ham igen. Baronen svarer, 'Jeg må og skal have penge til min rådighed. Vælg selv; gift dig til Min Herres penge, så jeg kan gøre min store opdagelse – eller lad mig sælge mig selv og min titel til den første rige kvinde af lav herkomst, der vil købe mig.'

Grevinden lytter med undren og bestyrtelse. Kan Baronen mene det alvorligt? Han mener det forfærdelig alvorligt. 'Den kvinde, der vil købe mig,' siger han så, 'sidder i værelset ved siden af os netop i dette øjeblik. Hun er en rig enke efter en ågerkarl. Hun har de penge, jeg har brug for til at løse det store spørgsmål. Alt hvad jeg skal gøre, er at gifte mig med hende, og derved gøre mig til herre over utalte millioner i guld. Du har fem minutter til at overveje, hvad jeg har sagt; sig mig når jeg kommer tilbage, hvem af os der skal gifte sig til de penge, jeg vil have – du eller jeg.'

Idet han vender sig bort, standser Grevinden ham.

Alle de ædleste følelser i hendes natur er vakt i den højeste grad. 'Hvor findes den trofaste kvinde,' udbryder hun, 'som skal bruge fem minutter på at fuldbyrde sit eget offer, når den mand hun er hengiven forlanger det? Hun behøver ikke fem minutter – end ikke fem sekunder – hun rækker hånden ud mod ham og siger, Lad mig blive ofret på din berømmelses alter! Brug min kærlighed, min frihed, selve mit liv som brosten på din vej til sejr!'

Efter denne storslåede situation: Tæppefald. Sig mig nu ærligt, mr. Westwick, efter at have set min første akt – og vær ikke bange for at smigre: Er jeg så ikke i stand til at skrive et glimrende skuespil?"

Henry holdt inde mellem første og anden akt; han tænkte, ikke så meget på stykkets kvaliteter som på den mærkelige samklang, der foreløbig havde været mellem de episoder, der havde udspillet sig indtil nu og de forhold, der havde ledt frem til den første lord Montbarrys katastrofale ægteskab.

Kunne det være muligt, at grevinden, i sin nuværende sindstilstand, blot troede at bruge sine evner til at finde på en historie, men i virkeligheden blot hentede historien fra sin hukommelse?

Dette spørgsmål gav anledning til overvejelser, der var alt for alvorlige til at være emne for en forhastet slutning. Henry tog ikke endelig stilling, men vendte et blad, og gav sig til at læse den næste akt. Manuskriptet fortsatte som følger:

"Anden akt begynder i Venedig. Der er gået flere måneder siden scenen ved spillebordet. Handlingen udspiller sig nu i modtagelsesværelset i et venetiansk palads.

Man opdager Baronen, alene, på scenen. Han gennemgår for sig selv de begivenheder, der har fundet sted siden første akts afslutning. Grevinden har ofret sig; ægteskabet er indgået – men ikke uden forhindringer, forårsaget af modsatte meninger om indholdet af ægteskabskontrakten.

Private undersøgelser i England har fortalt Baronen, at Min Herres indtægter hovedsagelig stammer fra bundne midler. I

tilfælde af en ulykke må han vel være forpligtet overfor sin hustru? Han må for eksempel være livsforsikret, for et beløb, hvis størrelse Baronen har foreslået, og pengene fra en sådan forsikring skal bindes, således at hans enke vil få dem udbetalt, såfremt han dør først.

Min Herre tøver. Baronen spilder ikke tiden med formålsløse diskussioner. 'I så tilfælde,' siger han, 'lad os da bare sige, at brylluppet er aflyst.' Min Herre ændrer mening, men beder om en lavere sum end den Baronen foreslår. Baronen svarer kort, 'Jeg tinger aldrig'. Min Herre er forelsket, og det naturlige resultat heraf udebliver ikke – han giver sig.

Foreløbig har Baronen ingen grund til at klage. Men Min Herre vil få mange grunde, efter at brylluppet er gennemført og hvedebrødsdagene forbi.

Baronen har sluttet sig til ægteparret i det palads, de har lejet i Venedig. Han tænker stadig på at løse gåden om 'De Vises Sten'. Han indretter et laboratorium i kældrene under paladset – således at lugtene fra hans kemiske eksperimenter ikke generer Grevinden, der bebor husets øvre regioner. Den eneste forhindring for hans store opdagelse er, som sædvanlig, mangel på penge. Hans stilling er på dette tidspunkt blevet overordentlig kritisk. Han er i gæld til flere herrer af sin egen samfundsklasse, som nødvendigvis må betales, og han beder, på sin egen venlige maner, om at låne pengene af Min Herre. Denne afslår blankt, og i særdeles uforskammede vendinger. Baronen henvender sig til søster for at få hende til at bruge sin ægteskabelige indflydelse til hans fordel. Hun kan kun svare, at hendes ædle ægtemand (som nu ikke længere elsker hende hovedkulds) nu fremtræder i sin virkelige skikkelse, som en af

de meste nedrige mænd i verden. Men hendes offer er gennemført, og har vist sig nytteløst.

Således står sagerne i begyndelse af anden akt.

Grevinden træder pludselig ind og forstyrrer Baronen i hans overvejelser. Hun er i en tilstand af vildt raseri. Hendes tale er usammenhængende, først efter nogen tid genvinder hun sin selvkontrol tilstrækkeligt til at kunne tale klart. Hun er blevet dobbelt forulempet – første gang af en underordnet person i husholdningen, derefter af sin ægtemand. Hendes kammerpige, en engelsk kvinde, har meddelt, at hun ikke mere ønsker at tjene hende. Hun er ligeglad med sin tilgodehavende løn, hun ønsker straks at vende hjem til England. Da hun bliver spurgt om grunden til denne mærkværdige opførsel, svarer hun frækt, at det ikke er noget hæderligt arbejde for en ærlig kvinde at tjene Grevinden, efter at Baronen er kommet i huset. Grevinden gør, hvad enhver frue i hendes stilling ville gøre; hun afskediger kvinden på stedet.

Min Herre, der har hørt sin kones vrede stemme, forlader det kammer, hvor han har fået for vane at lukke sig inde med sine bøger, og spørger hvad denne uro skal betyde. Grevinden fortæller ham om oprørende udtalelser og opførsel. Min Herre ikke alene anerkender kvindens opførsel, men udtrykker også tillige sine egne afskyeligt tvivl om sin kones troskab med så frygtelige og brutale ord, at ingen kvinde vil kunne tage dem i sin mund. 'Havde jeg været en mand,' siger Grevinden, 'og havde jeg haft et våben, ville jeg have dræbt ham på stedet!'

Baronen, der har lyttet i stilhed indtil dette øjeblik, afbryder hende, 'Lad mig afslutte din sætning for dig,' siger han. 'Du ville have dræbt ham på stedet; og ved denne uoverlagte handling

ville du have berøvet dig selv for enkens forsikringspenge – de selv samme penge, der behøves for at befri din broder fra den uudholdelige pengemæssige stilling, han i øjeblikket befinder sig i!'

Grevinden advarer alvorligt Baronen om, at dette ikke er et emne, der er egnet for spøgefuldheder. Efter det Min Herre har sagt, er hun ikke et øjeblik i tvivl om, at han vil meddele sine modbydelige mistanker til sine advokater i England. Hvis der ikke bliver gjort noget for at forhindre det, vil hun måske blive skilt og vanæret, og stå alene tilbage uden andre midler end at sælge sine smykker for at undgå at sulte.

I dette øjeblik krydser den Fører, der er engageret til at rejse med Min Herre fra England, scenen med et brev for at poste det. Grevinden standser ham, og beder om at se adressen på brevet. Hun tager det ud af hans hånd, og viser det til sin broder. Håndskriften er Min Herres, og brevet er adresseret til hans sagførere i London.

Føreren fortsætter for at gå på postkontoret med brevet. Baronen og Grevinden ser tavse på hinanden. Ord er unødvendige. De forstår til fulde, hvilken stilling de er på vej til at blive sat i; og de ser klart, hvilke grufulde midler der skal til for at forhindre at det sker. Hvilke muligheder har de? Vanære og ruin – eller Min Herres død og forsikringspengene!

Baronen går frem og tilbage i stærk ophidselse, mens han taler med sig selv. Grevinden kan høre nogle af de ting, han siger. Han taler om Min Herres helbred, antagelig svækket i Indien – om en forkølelse, Min Herre har pådraget sig for to-tre dage siden – om den mærkelige måde, sådanne ubetydelige

ting som en forkølelse somme tider kan ende med alvorlig sygdom og død.

Han opdager, at Grevinden lytter til ham, og spørger, om hun vil foreslå ham noget. Hun er en kvinde, der ejer den gave at kunne tale lige ud. 'Findes der ikke en alvorlig sygdom,' spørger hun, 'lukket inde i en af de flasker, du har i kælderen?'

Baronen svarer med en alvorlig hovedrysten. Hvad er han bange for? – måske en undersøgelse af liget? Nej: Han kan trodse enhver ligsynskommissions undersøgelser. Det er måden, Min Herre skal bringes til at indtage giften på, han frygter. En mand så fornem som Min Herre kan ikke blive alvorlig syg uden at blive tilset af en læge. Hvor der er en læge, vil der være fare for opdagelse. Desuden er der Føreren, som er Min Herre tro, så længe han bliver betalt af ham. Selv om Lægen ikke ser noget mistænkeligt, vil Føreren måske opdage det. Giften, der må udføre sit arbejde i hemmelighed, skal indtages gentagne gange i nøje afmåle doser. Én eneste ubetydelig forkert beregning eller fejltagelse kan vække mistænksomhed. Forsikringsselskabet hører måske om det, og vil måske nægte at udbetale pengene. Som tingene står, vil Baronen ikke tage risikoen, og vil ikke tillade sin søster at gøre det i hans sted.

Min Herre kommer nu ind på scenen. Han har ringet flere gange på føreren, men denne kommer ikke. 'Hvad skal denne uforskammethed betyde?'

Grevinden (som taler med en stemme fuld af stille værdighed – for hvorfor skulle hendes nedrige ægtemand få den tilfredsstillelse at vide, hvor dybt han har såret hende?) minder Min Herre om, at Føreren er gået til postkontoret. Min Herre spørger mistænksomt, om hun har set brevet. Grevinden

meddeler ham køligt, at hun ingen interesse har i hans breve. Idet hun hører til hans forkølelse, spørger hun, om han har tænkt sig at konsultere en læge. Min Herre svarer groft, at han er gammel nok til at kunne kurere på sig selv.

Idet han siger dette, kommer Føreren tilbage fra postkontoret. Min Herre giver ham ordre til at gå ud igen og købe nogle citroner. Han vil forsøge med varm lemonade som et middel til at komme i sved. På denne måde har han før kureret forkølelser, og på denne måde agter han at kurere den forkølelse, han for nuværende lider af.

Føreren adlyder uden et ord. Han er tilsyneladende ikke fornøjet med dette nye ærinde.

Min Herre vender sig mod Baronen (som indtil dette øjeblik ikke har taget del i samtalen) og spørger ham i en spottende tone, hvor længe han har tænkt sig at blive i Venedig. Baronen svarer roligt, 'Lad os tale lige ud til hinanden, min herre. Hvis De ønsker, jeg skal forlade Deres hus, har De blot at udtale ordet, og jeg er væk.' Min Herre vender sig mod sin hustru, og spørger, om hun vil kunne udholde sin broders fravær – med fornærmende eftertryk på ordet 'broder'. Grevinden bevarer sin upåvirkelige ligevægt; intet ved hende forråder det dødelige had, hun nærer for denne betitlede bølle, der har fornærmet hende. 'De er herre i dette hus, Min Herre,' er alt, hvad hun siger. 'Gør som De behager.'

Min Herre ser på sin kone, dernæst på Baronen – og forandrer pludselig tonefald. Opfatter han i Grevindens og hendes broders fattede holdning noget truende, der lurer under overfladen? Under alle omstændigheder giver han en klodset undskyldning for sin uhøflighed. (Elendige usling!)

Min Herres undskyldninger bliver afbrudt, idet Føreren vender tilbage med citroner og varmt vand.

Grevinden ser nu for første gang, at manden ser syg ud. Hans hænder ryster, idet han anbringer bakken på bordet. Min Herre beordrer Føreren at følge med ham, og lave lemonaden i soveværelset. Grevinden bemærker, at Føreren tilsyneladende næppe ikke er i stand til at følge sine ordrer. Da han hører dette, indrømmer manden, at han er syg. Også han lider af en forkølelse; man lod ham vente i træk i den butik hvor han købte citronerne; han føler sig skiftevis varm og kold, og beder om lov til at lægge sig en kort stund på sin seng.

Grevinden tilbyder, at hun selv vil lave lemonaden. Min Herre griber føreren i armen, trækker ham til side og hvisker til ham: 'Se til at hun ikke putter noget i lemonaden; bring mig den derefter egenhændigt til mig; derefter kan De gå i seng, hvis De ønsker.'

Uden et ord yderligere til hverken sin hustru eller Baronen, forlader Min Herre værelset.

Grevinden blander lemonaden, og Føreren bringer den til sin herre.

På vej tilbage til sit værelse bliver han så svag, og, siger han, føler sig så svimmel, at han er nødsaget til at støtte sig til stoleryggene, han passerer. Baronen, der altid er hensynsfuld mod personer af de lavere klasser, tilbyder Føreren at støtte sig til hans arm. 'Jeg er bange for, min stakkels mand,' siger han, 'at De virkelig er blevet syg.' Føreren giver dette bemærkelsesværdige svar: 'Det er ude med mig, sir, jeg er syg til døden.'

Grevinden bliver naturligvis overrasket og forskrækket. 'De er ikke nogen gammel mand,' siger hun, idet hun prøver at muntre Føreren op. 'I Deres alder betyder en smule forkølelse vel ikke døden? Føreren ser fortvivlet på Grevinden.

'Mine lunger er svækkede,' siger han; 'jeg har allerede haft to anfald af bronkitis. Den anden gang tilså en fremragende læge mig sammen med min egen læge. Han mente, at hvis jeg blev rask, ville det være intet mindre end et mirakel. 'Pas på Dem selv,' sagde han. 'Får De et tredje anfald, vil De dø, så sandt som to og to er fire.' Jeg mærker den samme skælven i mit indre, som jeg har mærket de to andre gange – og jeg siger Dem igen, jeg vil dø her i Venedig.'

Baronen fører ham til hans værelse, mens han ytrer nogle trøstende ord. Grevinden er nu alene tilbage på scenen.

Hun sætter sig og ser hen imod den dør, hvorigennem Føreren har forladt rummet. 'Åh! stakkels mand,' siger hun, 'hvis blot De kunne bytte med Min Herre, hvilket glædeligt resultat ville da ikke komme ud af det for Baronen og jeg! Hvis De blot kunne blive helbredt for en dum lille forkølelse med en smule varm lemonade, og *han* dø i Deres sted –!'

Hun holder pludselig inde med sin enetale – overvejer – og springer så op med et triumferende skrig: En vidunderlig tanke, en idé uden sidestykke er opstået i hendes hoved som et lyn fra en klar himmel. 'De to mænd må bytte navne og plads – og alt bliver klart! Hvilke forhindringer er der? Fjern Min Herre (med det gode eller det onde) fra hans værelse; hold ham hemmeligt som fange i paladset, om han skal leve eller dø vil blive afgjort af nødvendigheden. Anbring Føreren i hans seng,

og tilkald en læge – han ligger syg, dér, i Min Herres sted, og dør han, dør han i Min Herres navn!'"

Manuskriptet faldt fra Henrys hænder – en kvalmende følelse af rædsel overmandede ham. Det spørgsmål, der var opstået hos ham ved slutningen af første akt fik en ny og frygtelig betydning nu. Så langt som til scenen med Grevindens enetale, havde anden akt skildret hans broders liv lige så nøjagtigt som første akt. Var denne uhyrlige intrige, som blev oprullet i de linjer, han netop havde læst, alene være et resultat af grevindens syge fantasier? eller fortsatte hun med at indbilde sig, at hun selv fandt på de ting, der i virkeligheden var hendes egne skyldige erindringer? Hvis det sidste var rigtigt, havde han netop læst beretningen om det overlagte mord på sin broder, som var blevet planlagt med koldt blod af en kvinde, der netop i dette øjeblik opholdt sig under samme tag som han selv. Og for at gøre tragedien fuldstændig, havde Agnes uden at vide af det, selv sørget for at sætte de sammensvorne i forbindelse med den mand, der skulle blive den passive medvider i deres forbrydelse.

Den blotte tvivl om, at det kunne forholde sig således, var mere end han kunne udholde. Han forlod værelse; fast besluttet på at tvinge sandheden ud af grevinden, eller afsløre hende for øvrigheden som en morder på fri fod.

I det øjeblik, han nåede hendes dør, mødte han en person, der netop var på vej ud. Det var hotellets bestyrer. Han var næppe genkendelig; han lignede og talte som en mand, der var på randen af desperation.

"Gå blot ind, hvis De vil!" sagde han til Henry. "Selv om jeg ikke er noget overtroisk menneske, er jeg begyndt at tro på, at forbrydelser bærer en forbandelse med sig. Det hotel er forbandet! Hvad sker der her til morgen? Vi opdager en forbrydelse, der blev begået i gamle dage, her i paladset! Natten derpå, og bringer endnu en skrækkelig hændelse med sig – et dødsfald; et pludseligt og rystende dødsfald, i dette selv samme hus. Gå blot ind, og se selv efter! Jeg opsiger min stilling, mr. Westwick – jeg kan ikke kæmpe mod den skæbne, der åbenbart forfølger mig her!"

Henry trådte ind i værelset.

Grevinden lå udstrakt på sengen. Lægen stod ved den ene side og en stuepige ved den anden, begge med øjnene rettet mod hende. Fra tid til anden hørtes der et halvt rallende, halvt snorkende åndedræt. "Vil hun dø?" spurgte Henry.

"Hun *er* død," svarede lægen. "Der er sprunget et blodkar i hjernen. Den lyd, De hører, er rent mekanisk; det kan godt blive således ved i flere timer."

Henry så hen på stuepigen. Hun havde kun lidt at berette. Grevinden havde nægte at gå i seng, og havde sat sig ved skrivebordet for at forsætte med sine skriverier. Pigen havde så forladt værelset for at tale med bestyreren, idet hun fandt det udsigtsløst at prøve at tale grevinden til rette. Så hurtigt som muligt havde man tilkaldt en læge, som fandt grevinden død på gulvet. Det var alt, hvad der var at fortælle – intet mere.

På vej ud af værelset så Henry et ark papir, hvorpå grevinden havde skrevet sine sidste linjer. Bogstaverne var næsten ulæselige. Henry kunne kun tyde ordene "Første Akt" og

"Personer". Den ulykkelige havde tænkt på sit skuespil til det sidste, og var begyndt helt forfra!

27

Henry vendte tilbage til sit værelse.

Hans første indskydelse var kaste manuskriptet bort for aldrig mere at kaste et blik på det. Den eneste mulighed for at frigøre sig fra den rædselsfulde usikkerhed, der havde grebet ham, ved at få bragt sandheden for en dag, var nu forsvundet med grevindens død. Hvilket formål ville det have, hvilken lettelse ville det kunne give ham at læse videre?

Han gik frem og tilbage i værelset. Efter nogen tid begynde hans tanker at bevæge sig i en anden retning; han så spørgsmålet om manuskriptet i et andet lys. Foreløbig havde hans læsning kun oplyst ham om, hvorledes sammensværgelsen var kommet i stand. Hvordan kunne han vide, om planen var kommet til udførelse?

Manuskriptet lå lige foran ham på gulvet. Han tøvede, men samlede det så op, og fortsatte med at læse fra det sted, hvor han før var standset:

"Mens Grevinden stadig tænker på den dristige, men dog så simple plan, som omstændighederne har gjort mulig, vender Baronen tilbage. Han ser alvorligt på Førerens tilfælde; det kan måske blive nødvendigt at tilkalde en læge. Der er ikke flere tjenestefolk tilbage i paladset efter at den engelske stuepige har taget sin afsked. Baronen må selv hente lægen, hvis der virkelig bliver brug for det.

'Lad os bare hente en læge,' svarer hans søster. 'Men vent lidt, og hør, hvad jeg har at sige dig først.' Baronen bliver ganske

opildnet ved at høre om hendes idé. Hvilken fare for opdagelse ville der være at frygte? Min Herres fører et fuldstændig isoleret liv i Venedig: Ingen undtagen hans bankforbindelse kender ham, ikke engang af udseende. Han har fremvist sit akkreditiv som en fremmed, og han og bankmanden har ikke mødtes ansigt til ansigt siden. Han har ikke afholdt nogen selskaber, og han har ikke deltaget i de selskaber, som andre har holdt. De få gange, hvor han lejet en gondol eller er gået en tur, har han været alene. På grund af hans modbydelige mistanke, som gør at han skammer sig ved at vise sig offentligt med sin hustru, har han ført netop et sådant liv, som gør deres forehavende så uendelig let.

Den forsigtige baron lytter – men giver ikke en positiv mening til kende endnu. 'Se, hvad du kan udrettet med Føreren,' siger han, 'jeg vil beslutte, hvad der skal gøres, når jeg har hørt resultatet. Du skal vide, at han let lader sig friste af penge – hvis du tilbyder ham nok. Forleden spurgte jeg ham, hvad han ville gøre for at få tusind pund. Han svarede, 'Hvad som helst'. Husk på det, og giv ham det højest mulige tilbud uden at købslå.'

Scenen skifter nu til Førerens værelse, og viser staklen, der grædende sidder med et fotografisk billede af sin kone i hånden. Grevinden kommer ind.

Hun indleder deres samtale med at ytre sympati med sin forventede medsammensvorne. Han er passende taknemmelig, og betror sine sorger til sin nådige frue. Da han nu tror at ligge på sit dødsleje, har han samvittighedsnag på grund af den måde, han har behandlet sin kone. Han kunne godt hengive sig til døden, men overmandes af fortvivlelse, idet han husker på,

at han intet har sparet op, og at han derfor vil efterlade sin enke uden midler.

Dette er Grevindens stikord. 'Hvis De blev bedt om at gøre noget ganske let,' siger hun, 'og blev belønnet for at gøre det med en gave på tusind pund i form af en arv til Deres hustru?'

Føreren rejser sig op i puderne, og ser på Grevinden med et udtryk af vantro og overraskelse. Hun kan vel næppe være så grusom (tænker han) at drive spøg med en mand i hans elendige tilstand. Vil hun venligst fortælle ham lige ud, hvad denne lette ting kan være, denne handling, som vil blive så grandiost belønnet?

Grevinden besvarer hans spørgsmål ved uden omsvøb at fortælle Føreren om sin plan.

Da hun er færdig, følger nogle minutters fuldstændig stilhed. Føreren er endnu ikke så svag, at han taler uden at tænke sig om først. Idet han stadig ser direkte på Grevinden, kommer han med en sært uforskammet bemærkning om, hvad han netop har hørt. 'Jeg har ikke før været noget religiøst menneske. Efter at have hørt Deres Nåde, er jeg begyndt at tro på Djævelen.' Grevinden ser sin bedste interesse i at se denne trosbekendelse fra den humoristiske side. Hun bliver ikke fornærmet, men siger blot, 'Jeg giver Dem en halv time alene til at tænke over mit forslag. De står i fare for at dø. Beslut da, for Deres hustrus skyld, om De vil dø værdiløs, eller om De vil dø, og være 1000 pund værd.'

Ladt alene tilbage, overvejer Føreren alvorligt sin situation – og beslutter sig. Han rejser sig besværligt; skriver nogle få linjer på et blad, han river ud af en notesbog, og forlader rummet med langsomme, vaklende skridt.

Grevinden vender efter udløbet af den halve time tilbage til det tomme værelse. Mens hun undrer sig over, hvor Føreren er blevet af, kommer han netop ind. Hvad laver han ude af sin seng? Han svarer, 'Jeg har beskyttet mig selv, Deres Nåde, blot for det tilfældes skyld, at jeg skulle komme mig over dette tredje anfald af bronkitis. Hvis De eller Baronen prøver at få ekspederet mig for hurtigt ud af denne verden, eller tænker på at snyde mig for mine tusind pund, vil jeg fortælle lægen, hvor han kan finde nogle få linjer, der beskriver Deres Nådes sammensværgelse. Jeg vil muligvis ikke havde styrke til personlig at kunne forråde Dem med en fuldstændig, mundtlig tilståelse, men jeg kan med mit sidste åndedrag nå at fortælle lægen, hvor han skal se efter. Disse sidste ord vil naturligvis blive henvendt til Deres Nåde, såfremt Deres løfter til mig bliver holdt til punkt og prikke!'

Efter disse frimodige ord, fortsætter han med at meddele sine betingelser for at deltage i sammensværgelsen, og dermed blive tusind pund værd, når han dør (hvis han dør).

Enten Grevinden eller Baronen skal i hans nærvær smage på den mad og drikke, man bringer ham; ja, selv på den medicin, lægen måske ordinerer. Hvad angår den udlovede pengesum, skal den erlægges i form af én seddel, lagt ind i et ark papir, hvorpå en linje, som han vil diktere, skal skrives. Disse to ting skal lægges i en kuvert, adresseret til hans hustru og forsynet med frimærker, så den er færdig til at poste. Derefter skal brevet anbringes under hans hovedpude; Baronen og Grevinden kan derefter hver dag efterse, at brevet hver dag befinder sig på sin plads, med ubrudt segl, så længe lægen stadig har håb om at patienten kan blive rask. Derefter følger

en sidste betingelse. Føreren har en samvittighed; for at holde den nogenlunde ren insisterer han på, at han intet får at vide om den del af sammensværgelsen, som har med Min Herres fjernelse at gøre. Ikke fordi han har nogen særlige følelser for, hvad der kommer til at ske med hans nærige herre – han ønsker blot ikke at tage andre menneskers skyld på sine skuldre.

Efter at hun har godkendt disse betingelser, kalder Grevinden på Baronen, som har afventet begivenhedernes gang i det tilstødende lokale.

Han får at vide, at Føreren ikke har kunnet modstå fristelsen; han er dog stadig for forsigtig til at komme med nogen kompromitterende bemærkninger. Idet han vender ryggen til sengen, fremviser han en flaske for grevinden. Den bærer etiketten 'Kloroform'. Hun forstår, at Min Herre skal fjernes fra sit værelse i en passende bevidstløs tilstand. Men hvor i paladset skal han skjules? Grevinden stiller hviskende spørgsmålet til Baronen, idet de åbner døren for at forlade værelset. Baron hvisker tilbage, 'I kældrene!'

Tæppefald."

28

Således sluttede anden akt.

Idet han skulle til at begynde på tredje akt, så Henry træt på siderne, mens han bladrede gennem resten af manuskriptet. Han følte, at både hans sind og hans legeme snart havde brug for at hvile.

Den sidste del af manuskriptet afveg på én væsentlig måde fra den del, han netop havde læst. Der begyndte at vise sig tegn på en overanstrengt hjerne hist og her, efterhånden som

udkastet til skuespillet nærmede sig slutningen. Håndskriften blev mindre og mindre læselig. Nogle af de længere sætninger var ufuldendte. Spørgsmål og svar i dialogen blev ikke henført til den rette person. Med mellem rum syntes den skrivendes svigtende forstand at vende tilbage for en tid, dog kun for at falde tilbage og tabe tråden i fortællingen endnu mere end tidligere.

Efter at have læst et eller to af de mest sammenhængende passager, gøs Henry tilbage for at læse resten af den stadig mere grufulde historie. Han lukkede manuskriptet, syg i hjertet og fuldstændig udmattet, og kastede sig på sengen for at hvile sig. Næsten samtidig åbnedes døren. Lord Montbarry kom ind.

"Vi er netop vendt hjem fra Operaen," sagde han, "og vi har hørt om den ulykkelige kvindes død. De siger, du talte med hende i hendes sidste øjeblikke; jeg vil gerne vide, hvad der er sket."

"Jeg skal fortælle dig, hvad der skete," svarede Henry, "og mere end det. Du er nu familiens overhoved, Stephen; jeg føler i min nuværende situation, at jeg vil overlade til dig at beslutte, hvad der videre skal ske."

Med disse ord som indledning fortalte han sin broder, hvordan grevindens manuskript var faldet ham i hænde. "Læs de første sider," sagde han. "Jeg kunne godt tænke mig at vide, om du vil få det samme indtryk af dem som jeg."

Før lord Montbarry var nået halvvejs gennem første akt, standsede han og så på sin broder. "Hvad vil hun opnå med at lade som om dette er et produkt af hendes fantasi?" spurgte han. "Var hun for vanvittig til at huske, at disse ting virkelig har fundet sted?"

Dette var nok for Henry: De havde begge fået det samme indtryk. "Du kan gøre som du vil," sagde han. "Men hvis du ville tage mod et godt råd, så spar dig selv for at læse resten af disse sider, som beskriver vor broders forfærdelige sonoffer for sit hjerteløse giftermål."

"Har du læst det hele, Henry?"

"Ikke alt. Jeg kunne ikke læse den sidste del af det. Hverken du eller jeg så meget til vor ældre broder, efter at vi forlod skolen; og jeg for min del har følt – og har aldrig undladt at fortælle det til resten af verden, at jeg følte – at han opførte sig nedrigt overfor Agnes. Men når jeg læser denne ubevidste tilståelse af den morderiske sammensværgelse, hvis offer han blev, kan jeg ikke lade være med at tænke på – endog med en vis anger – at vi dog er født af det samme skød. Jeg har i aften haft følelser for ham, som jeg med skam at melde aldrig tror jeg følte, mens han levede."

Lord Montbarry tog sin broders hånd.

"Du er et godt menneske, Henry," sagde han, "men er du nu også sikker på, at du ikke piner dig selv unødigt? Blot fordi noget af det, som dette vanvittige væsen skriver, fortæller os, hvad vi i forvejen godt ved er sandheden, behøver det vel ikke at være rigtigt hele vejen igennem?"

"Det kan der vist ikke være nogen tænkelig tvivl om," svarede Henry.

"Ingen tvivl?" gentog hans broder. Jeg vil fortsætte med at læse i manuskriptet, Henry – og se for mig selv, hvilket belæg der kan være for din konklusion.

Han fortsatte med at læse, indtil han havde nået slutningen af anden akt. Så så han op.

"Tror du virkelig, at de mishandlede levninger, du fandt her i morges er vor broders jordiske rester?" spurgte han. "Og tror du det alene på baggrund af sådanne beviser som dette?"

Henry svarede bekræftende med et nik.

Lord Montbarry tog sig selv i, hvad der tydeligvis ville have været en indigneret protest.

"Du siger, at du ikke har læst de sidste scener af stykket," sagde han. "Vær dog ikke sådan et barn, Henry! Hvis du insisterer på at forlade dig på sådan noget som dette, må det mindste du kan gøre, dog være at gøre dig grundigt bekendt med det hele. Vil du så læse den tredje akt? Nej? Så skal jeg læse den for dig."

Han begyndte på at læse tredje akt højt, idet han sprang mellem de afsnit, der var tydeligt nok skrevet og udtrykt, til at de var forståelige.

"Scenen er nu i paladsets kældre," begyndte han. "Sammensværgelsens offer sover på sin elendige seng, og Baronen og Grevinden er ved at overveje deres stilling. Grevinden har (så vidt jeg kan tyde det) lånt penge på sine smykker i Frankfurt for at skaffe den sum penge, der er nødvendig; Føreren ovenpå har ifølge lægen stadig mulighed for at komme sig. Hvad skal de sammensvorne gøre, hvis han ikke dør? Den forsigtige Baron foreslår, at de så sætter fangen fri. Hvis han henvender sig til øvrigheden med sin historie, vil det være let at erklære, at han er offer for et vanvittigt selvbedrag, og indkalde hans hustru som vidne herpå. Hvis, på den anden side, Føreren dør, hvorledes skal de da skaffe den bortførte og ukendte adelsmand af vejen? Blot lade ham sulte ihjel i sit fængsel? Nej: Baronen er en smagfuld herre, han

bryder sig ikke om unødvendig grusomhed. Snigmord ved hjælp af en lejemorder da? Baronen ønsker ikke at drage flere ind i komplottet – ej heller at bruge penge på andre end sig selv. Skal de da kaste deres fange i kanalen? Nej, man kan ikke stole på vandet, vandet vil bringe ham op til overfladen før eller senere. Skal de sætte ild på hans seng? En glimrende idé, men røgen kunne blive set. Nej: Efter omstændighederne vil den letteste måde at slippe af med ham på være at bruge gift. Han er simpelt hen blevet overflødig – en overkomplet. Det er godt nok med den billigste gift, der findes. – Henry, tror du virkelig på, at en sådan samtale kan have fundet sted?"

Henry svarede ikke. Spørgsmålenes rækkefølge, således som de netop var blevet læst op for ham, svarede nøje til rækkefølgen af de drømme, der havde skræmt mrs. Norbury fra vid og sans i løbet af de to nætter, hun havde tilbragt på hotellet. Men det ville være forgæves at henlede broderens opmærksomhed på dette sammenfald. Han sagde blot, "Fortsæt."

Lord Montbarry bladrede, indtil han nåede det næste læselige sted.

"Her," fortsatte han, "er der en dobbelt scene – i det mindste sådan som jeg kan forstå det. Lægen er oven på, han er – uden at vide bedre – ved at skrive Min Herres dødsattest ved den døde Førers seng. Nede i kælderen står Baronen ved siden af den forgiftede adelsmands lig; han er ved at tilberede de stærke kemikalier, der skal forvandle liget til en hoben aske – Det kan virkelig ikke være rigtigt, at vi skal bruge vor tid på at tyde sådanne melodramatiske rædsler som disse? Lad os komme videre!"

Han bladrer igen, i et forgæves forsøg på at finde mening i de forvirrede scener, der påfølger. På den næstsidste side finder han de sidste sætninger, der er mulige at læse.

"Tredje akt synes at være delt," siger han, "i to dele eller tableauer. Jeg mener at kunne læse skriften i begyndelsen af anden del. Baronen og Grevinden er på scenen. Baronens hænder er skjult af handsker. Han har forvandlet liget til aske med sit eget selvopfundne kremeringssystem, kun hovedet mangler ..."

Henry afbrød sin broder. "Læs ikke mere!" udbrød han.

"Lad os dog yde grevinden retfærdighed," insisterede Lord Montbarry. "Der er næppe et halvt dusin linjer tilbage, jeg kan tyde! Et uheld med en syreflaske har ætset Baronens hånd alvorligt. Han er ikke i stand til at gå videre med hovedet – og Grevinden er kvinde nok til (trods al sin ondskab) ikke at kunne indtræde i hans sted – da de hører de første nyheder om den kommende undersøgelseskommission fra forsikringsselskabet. Baronen er ikke bekymret. Kommissionen kan undersøge alt det den vil – det vil jo være Førerens (i Min Herres sted) helt naturlige død, de uden at vide det undersøger. Kan hovedet ikke ødelægges, er det indlysende alternativ at skjule det – Baronen har en løsning. Hans studier i det gamle bibliotek har fortalt ham om et sikkert gemmested inde i selve paladset. Grevinden viger måske tilbage fra at håndtere syren og se på tilintetgørelsen, men en smule desinfektionsmiddel kan hun vel nok finde ud af at sprede – "

"Ikke mere!" gentog Henry. "Ikke mere!"

"Jeg kan heller ikke læse mere, min kære ven. Den sidste side er rent delirium. Der kan meget vel stå noget om, at hendes

fantasi er tørret ud!"

"Se dog sandheden i øjnene, Stephen!"

Lord Montbarry rejste sig fra det bord, han havde siddet ved, mens han læste, og så på sin broder med et medlidende blik.

"Dine nerver er i uorden, Henry," sagde han. "Det er heller ikke så mærkeligt, efter den frygtelige opdagelse under kaminen. Vi vil ikke tale mere om det, før om et par dage, når du er kommet til dig selv igen. Indtil da, lad os så blot være enige på et enkelt punkt. Du overlader beslutningen om, hvad der skal ske med disse sider til mig, som familiens overhoved?"

"Det gør jeg."

Lord Montbarry tog roligt manuskriptet op, og kastede det på ilden. "Lad så dette makværk være til nogen nytte," sagde han, mens han holdt det ned i flammerne med ildrageren. "Der er ved at blive lidt køligt herinde – grevindens skuespil kan vel få disse forkullede brændeknuder til at flamme op igen." Han ventede lidt ved kaminen, og vendte så tilbage til sin broder. "Nå Henry, jeg har et sidste ord, og så er jeg færdig. Jeg vil gerne medgive, at du – ved et ulykkeligt tilfælde – er faldet over beviset for en forbrydelse, der er blevet begået her i paladset engang i tiden – hvor længe det er siden, kan ingen vide. Alt andet end dette ene punkt betvivler jeg. Hellere end at tro på dine anskuelser herom, foretrækker jeg at tro på, at intet af dette nogensinde er sket. Den overnaturlige indflydelse, nogle af os mærkede, da vi første gang sov her på hotellet – din manglende appetit, vor søsters frygtelige drømme, lugten, der overvældede Francis – jeg siger, at det hele var rent og skært selvbedrag! Jeg tror intet af det, intet, intet!" Han åbnede døren for at gå. "Jo," vedblev han, "én ting tror jeg på. Min kone har

begået et brud på Agnes' tillid – jeg tror, Agnes vil gifte sig med dig. Godnat, Henry. Vi forlader Venedig i morgen tidlig."

Og således affærdigede lord Montbarry mysteriet om Det Hjemsøgte Hotel.

Efterskrift

Et sidste middel til at få afgjort, hvem af de to brødre der havde ret, stod endnu til Henrys disposition. Han havde nemlig en idé om, hvad de tre falske tænder kunne bruges til i denne retning, når han og hans medrejsende var kommet hjem til England.

Den eneste tilbageværende af familiens tjenestefolk var Agnes Lockwoods gamle amme. Henry tog den først mulige lejlighed i agt til at prøve at få hende til at fortælle sine personlige minder om den afdøde lord Montbarry. Men ammen havde aldrig tilgivet familiens tidligere overhoved for at have svigtet Agnes; hun nægtede pure at mindes noget som helst. "Selv det blotte syn af Herren, sidst jeg så ham i London," sagde den gamle kvinde, "fik mine fingre til at klø efter at flå hans ansigt i stumper. Jeg var ude i et ærinde for miss Agnes, og mødte ham på vej ud fra hans tandlæge – og Gud ske tak og lov var det sidste gang, jeg nogen sinde så ham!"

Takket være ammens hurtige vrede og sære måde at udtrykke sig på, havde Henry alligevel straks opnået, hvad han ville! Han fortsatte med at spørge hende, om hun kunne huske, hvor det pågældende hus lå. Det kunne hun – troede master Henry måske, at hun havde mistet sin sansers brug, blot fordi hun var tæt på at være firs år gammel? Samme dag bragte han de falske tænder hen til tandlægen, og fik bragt den sidste tvivl (hvis der havde været nogen tvivl i hans sind) ud af verden. Tænderne var blevet fremstillet til den første lord Montbarry.

Henry afslørede aldrig dette sidste led i kæden for noget levende væsen, heller ikke hans broder Stephen. Han tog sin frygtelige hemmelighed med sig i graven.

Der var også en anden begivenhed i hans fortid, som han på samme måde omgærdede med tavshed. Den lille mrs. Ferrari fik aldrig at vide, at hendes mand havde været – ikke grevindens offer, men – grevindens medsammensvorne. Hun fortsatte med at tro på, at det var den afdøde lord Montbarry, som havde sendt hende de tusind pund, og veg tilbage fra at bruge denne gave, der, som hun udtrykte det, "var plettet af hendes mands blod." Agnes tog pengene, og gav dem, med enkens fulde tilslutning, til et børnehospital.

Det efterfølgende forår fandt et bryllup sted. Efter Agnes udtrykkelige ønske var kun familien selv til stede ved bryllupsceremonien. Der var ingen bryllupsmiddag – og hvedebrødsdagene blev tilbragt tilbagetrukket i en hytte ved Themsens bred.

Hen mod afslutningen af hvedebrødsdagene, blev lady Montbarrys børn inviteret til at lege i haven ved hytten. Den ældste pige overhørte en lille ægteskabelig dialog, som havde at gøre med Det Hjemsøgte Hotel.

"Henry, du skal kysse mig."

"Ja, vær så god, min kæreste."

"Da jeg nu er din hustru, kan jeg så spørge dig om en ting?"

"Hvilket?"

"Der skete noget, dagen før vi forlod Venedig. Du besøgte grevinden i de sidste timer før hun døde. Vil du sige mig, om hun tilstod noget over for dig?"

"Ikke bevidst, Agnes – og derfor ikke noget, jeg skal pine dig med at gentage."

"Sagde hun ikke noget om, hvad hun så og hørte, den forfærdelige nat på mit værelse?"

"Intet. Vi ved kun, at hendes forstand aldrig nåede at komme sig igen efter den rædsel, hun må have udstået."

Agnes var ikke ganske tilfredsstillet. Emnet bekymrede hende. Den korte forbindelse, hun havde haft med sin ulykkelige rivalinde fra en tidligere tid rejste spørgsmål, som forvirrede hende. Hun huskede grevindens forudsigelse. "Du skal bringe mig til afsløringens dag, og til den straf, der er min skæbne." Var spådommen ganske enkelt blevet til intet, som så mange andre menneskelige spådomme gennem tide'? – eller var den blevet fuldbragt hin forfærdelige nat, da hun havde set genfærdet, og da hun uden egen skyld havde fristet grevinden til at våge over hende?

Lad det imidlertid være ført til protokols, at blandt mrs. Henry Westwicks mange dyder var også den, at hun aldrig igen forsøgte at overtale sin mand til at forråde sine hemmeligheder. Andre mænds koner, som hørte om denne bemærkelsesværdige adfærd (og som var opdraget i en mere moderne skole hvad angik moral og opførsel), så naturligvis på hende med indædt foragt. Og fra den tid omtalte de Agnes som "en noget gammeldags indstillet personage".

Er det så alt?

Det er alt.

Findes der da ingen forklaring på mysteriet om Det Hjemsøgte Hotel?

Spørg lige så gerne Dem selv, om der findes nogen forklaring på Deres eget liv og død.

Farvel.

Om "Det hjemsøgte hotel"

Forfatter: Wilkie Collins (1824-1889).
Org.udgave: *The Haunted Hotel, A Mystery of Modern Venice.* Føljeton i *Belgravia* juni-november 1878, bogudgave Chatto & Windus, London 1879.
Denne udgave baseret på: Wilkie Collins: *Grevinde Narona*. Føljeton i "*Nordstjernen – Illustreret Ugeblad*" 1892-93 nr. 32-50. Enkelte afsnit samt de sidste tre kapitler er oversat efter den engelske original af Kim N. Jensen (f. 1955).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter John Singer Sargent (1856-1925): *Jane de Glehn in a gondola* (1904).

ISBN 978-87-7979-829-8

2. ebogsudgave, erstatter ISBN 978-87-7979-030-8

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk